

Reakce na knihu *Učení o evoluci a podstatě vědy*
od americké Národní akademie věd

VYVRÁCENÍ

Nyní více než
500,000
výtisků!

EVOLUCE

JONATHAN SARFATI, PH.D.

Předmluva: Dr. Don Batten

VYVRÁCENÍ EVOLUCE

PŘÍRUČKA PRO STUDENTY, RODIČE
A UČITELE, KTEŘÍ ČELÍ
AKTUÁLNÍM ARGUMENTŮM EVOLUCE

JONATHAN SARFATI
Ph.D., F.M.

ČESKÝ PŘEKLAD A GRAFICKÉ ZPRACOVÁNÍ
PAVEL AKRMAN

Copyright © 2012 by *Creation Ministries International* (US) Inc of PO Box 350, Powder Springs, Georgia, USA. Všechna práva vyhrazena. Bez písemného souhlasu vydavatele nesmí být používána nebo reprodukována žádná část této knihy, s výjimkou případů stručných citací v člancích a recenzích.

ISBN: 978-0-949906-73-1

Powder Springs, Georgia, USA
www.creationbookpublishers.com

Pro další informace ohledně kreace/evoluce
a křesťanského světového názoru viz

CREATION.com

OBSAH

	PŘEDMLUVA – DR. DON BATTEN	5
	ÚVOD	7
KAPITOLA 1:	EVOLUCE & STVOŘENÍ, VĚDA & NÁBOŽENSTVÍ, FAKTA & PŘEDSUDKY	9
KAPITOLA 2:	VARIABILITA A PŘÍRODNÍ VÝBĚR VERSUS EVOLUCE	22
KAPITOLA 3:	CHYBĚJÍCÍ MEZIČLÁNKY	37
KAPITOLA 4:	EVOLUCE PTÁKŮ?	46
KAPITOLA 5:	EVOLUCE VELRYB?	57
KAPITOLA 6:	LIDÉ: OBRAZ BOŽÍ NEBO JEN VYSPĚLÉ OPICE?	68
KAPITOLA 7:	ASTRONOMIE	78
KAPITOLA 8:	JAK STARÁ JE ZEMĚ?	88
KAPITOLA 9:	JE DESIGN OPRÁVNĚNÝM VYSVĚTLENÍM?	99
KAPITOLA 10:	ZÁVĚR	113
	O AUTOROVI	116

PŘEDMLUVA

Když vyšlo první vydání knihy *Refuting Evolution* (*Vyvrácení evoluce*), předmluvu napsal známý kreacionistický lektor, který řekl: „Podle mého názoru patří tato nová publikace mezi nejaktuálnější kritiky moderní evoluční teorie, která byla natolik dobře prozkoumána a zdokumentována, že vyvolá pochybnosti i u toho nejhorlivějšího evolucionisty.“

Kniha *Vyvrácení evoluce* překonala naše nejvyšší očekávání a stala se možná nejčtenější knihou o stvoření vůbec (po Bibli!). Tisíce lidí si zakoupili i několik kopií, aby je dali svým příbuzným, přátelům, kolegům z práce, spolužákům, učitelům a pastorům.

Autor, Dr. Jonathan Sarfati, je nejen skvělým vědcem, ale také mistrem stručné, jasné komunikace a logického myšlení. Toto stručné mistrovské dílo vytvořil v přímé reakci na knihu vydanou americkou prestižní Národní akademií věd (NAS – National Academy of Sciences) – to je kniha, která má naučit učitele biologie, jak předkládat evoluci studentům, aby jí uvěřili. NAS poskytla veřejným školám a dalším institucím obrovské množství této své knihy – a to zdarma. NAS jednoduše doufala, že jejich přesvědčivě a profesionálně zpracovaná publikace uduší víru v biblické stvoření a dá učitelům veřejných škol všechny potřebné argumenty k tomu, aby mohli ve svých třídách čelit rostoucímu počtu věřících ve stvoření.

Pronikavý úsudek dr. Sarfatiho překvapivě stručně vyvrací ty nejlepší argumenty NAS pro evoluci a dlouhé věky, a odhaluje tak povrchnost této obhajoby převládajícího kulturního mýtu naší doby – totiž, že všechno vzniklo samo od sebe, bez Stvořitele.

Při doporučování knihy *Vyvrácení evoluce* často žertem říkám, že kniha není nijak zvlášť „tlustá“ proto, že i vyvrácení těch nejlepších argumentů pro evoluci netrvá tak dlouho. Nicméně to, co dělá knihu tak hutnou, je spíše jasná logika než snadnost vyvrácení argumentů. Mnozí čtenáři si řeknou: „Proč mě tohle dosud nenapadlo?“

Jonathan hned zpočátku ukazuje, že tu nejde o vědu v protikladu k náboženství, ale o vědu jednoho náboženského pohledu (ateismu/materialismu) proti vědě jiného náboženského pohledu (biblickému teismu). Přístup člověka k důkazům určuje v konečném důsledku jeho náboženská náchylnost. Pokud jde o náš původ „fakta“ nemluví sama o sobě. Toto je rozhodně důležité, abychom pochopili.

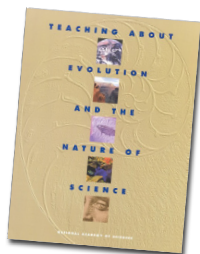
Každý, kdo chce opravdu pochopit dobu ve které žijeme, si nemůže dovolit toto významné dílo ignorovat. Naše představy o tom, odkud jsme přišli, mají přímý dopad na náš celkový postoj k životu – v sázce je budoucnost křesťanství i civilizace. Sotva může být něco závažnějšího – nebo aktuálnějšího, než je tato kniha.

Don Batten, B.Sc.Agr. (Hons 1), Ph.D.
Vedoucí vědecký pracovník a lektor,
Creation Ministries International (Austrálie)

ÚVOD

Národní akademie věd (NAS) nedávno vydala příručku pro pedagogy s názvem *Učení o evoluci a podstatě vědy*. Byla dána k dispozici pedagogům v celé Americe k povzbuzení učitelů, aby ve svých třídách více zahrnovali evoluci a v podstatě tak učili vývoj z prachu až k člověku jako fakt. Svůj cíl uvádí příručka hned v předmluvě:

Mnozí studenti se dostávají jen málo nebo vůbec k tomu nejdůležitějšímu konceptu moderní biologie, konceptu, který je nezbytný pro pochopení klíčových aspektů života – biologické evoluce.

Sotva lze však uvěřit tomu, že „mnoho studentů se dostává k evoluci jen málo nebo vůbec ne“. Vždyť o evoluci se opírá celý sekulární vzdělávací systém v Americe (a stejně tak i ve většině ostatních zemí po celém světě). Po přezkoumání řady učebnic biologie v sekulárním školském systému jsme zjistili, že *všechny* jsou zcela neomaleně pro-evoluční. Sotva lze také uvěřit tomu, že evoluce je v biologii „nezbytným konceptem“, protože většinu „klíčových aspektů života“ objevili kreacionisté.

Jmenujme jen několik kreacionistických průkopníků moderní biologie – tak například Louis Pasteur zjistil, že mnoho nemocí bylo způsobeno bakteriemi a ukázal, že život pochází pouze ze života, dále Gregor Mendel objevil genetiku a Carl Linné vyvinul moderní klasifikační systém [viz Kreacionistické základy moderní vědy]. Evoluci dnes nepřijímají také mnozí vysoce kvalifikovaní vědci v oblasti biologie – na jejich práci nemá ani v nejmenším vliv to, zda se ryby opravdu přeměnily ve filozofy nebo ne.

Kniha *Vyvrácení evoluce* se snaží napravit jednostranný pro-evoluční způsob výuky ohledně původu. Příručka NAS, kterou sestavovali mnozí přední evolucionisté, samozřejmě obsahuje ty nejaktuálnější a hlavní argumenty pro evoluci. Proto se tato kritika zaměřuje na současnou evoluční teorii, jak ji vyučují vysoké školy, veřejné školy a jak ji šíří média. Kniha *Vyvrácení evoluce* reaguje na řadu argumentů, uvedených v příručce *Učení o evoluci a podstatě vědy*, takže tato obecně dostupná kritika evoluce může být výzvou pro pedagogy, studenty a rodiče. Kniha *Vyvrácení evoluce* zároveň poskytuje v maximální možné míře jednoznačné informace k obhajobě kreacionistických pozic. Podává tedy dobrý přehled argumentů jak proti evoluci, tak také pro stvoření. Kniha tudíž může podnítit mnohé diskuse a pomoci studentům a učitelům přemýšlet kritičtěji o našich počátcích.

KAPITOLA 1

EVOLUCE & STVOŘENÍ, VĚDA & NÁBOŽENSTVÍ, FAKTA & PŘEDSUDKY

Mnoho evolucionistických knih, včetně *Učení o evoluci a podstatě vědy*, porovnává názory o náboženství/stvoření s evolučními/vědeckými fakty. Je důležité si uvědomit, že se jedná o zavádějící srovnávání. Kreacionisté se často odvolávají na vědecká fakta, aby podpořili svůj názor, a také evolucionisté často poukazují na filozofické *předpoklady*, které do vědy nespadají. Ačkoli kreacionisté jsou často kritizováni za to, že začínají s předsudky, tak počáteční předsudky mají i evolucionisté, jak mnozí z nich připouštějí. Debata mezi stvořením a evolucí je primárně sporem mezi dvěma světonázory se vzájemně neslučitelnými základními předpoklady.

Tato kapitola se kriticky zabývá definicemi vědy a rolemi, které hrají předsudky a předpoklady při interpretacích vědců.

PŘEDPOJATOST EVOLUČNÍCH VŮDCŮ

Je mylné domnívat se, že fakta mluví sama za sebe – ta jsou totiž interpretována vždy podle nějakého uznávaného rámce. Výkladovým rámcem evolucionistů je *naturalismus* – předpokládá se, že všechno vzniklo samo od sebe, že nedošlo k žádnému nadpřirozenému zásahu a že Bůh nám neodhalil poznatky o minulosti.

A z tohoto předpokladu je odvozena *evoluce* – je to v podstatě názor, že věci vznikly samy od sebe. Zahrnuje tyto neprokázané domněnky: při údajném „velkém třesku“ z ničeho povstalo něco, neživá hmota dala vzniknout životu, jednobuněčné organismy vedly k mnohobuněčným organismům, z bezobratlých vznikli obratlovci, tvorové podobní opicím dali vzniknout člověku, hmota bez inteligence a morálky dala vzniknout inteligenci a morálce, touhy člověka vedly k náboženství atd.

Profesor D.M.S. Watson, jeden z předních biologů a vědeckých autorů své doby, prokázal ateistickou předpojatost v pozadí mnoha evolučních myšlenek, když napsal: dále:

Evoluční teorie je všeobecně přijímána jako pravdivá nikoli proto, že ji lze prokázat logicky soudržnými důkazy, ale proto, že jediná její alternativa, konkrétně stvoření, je zjevně neuvěřitelná.¹

Vidíme tedy, že tu vůbec nejde o otázku předpojatosti náboženských kreacionistů proti objektivitě vědeckých evolucionistů; spíše se jedná o střet předsudků křesťanského náboženství s předsudky náboženství sekulárního humanismu, a to potom vede k různým interpretacím stejných vědeckých údajů. Jak přiznává i odpůrce kreacionismu, vědecký publicista Boyce Rensberger:

V tuto chvíli je nutné trochu poodhalit to, jak vědci pracují, tedy něco, co vám učebnice obvykle neřeknou. Faktem je, že vědci nejsou ve své práci tak objektivní a nezaújatí, jak by si přáli, abyste si mysleli. Většina vědců nezískává své představy o fungování světa důsledně pomocí logických procesů, ale pomocí různých tušení a odhadů. Jako jednotlivci něco často přijali vírou již mnohem dříve, než shromáždili silné důkazy, které mohou někoho o pravdě přesvědčit. Vědec, který je motivován vírou ve své vlastní názory a touhou po přijetí svými spolupracovníky, a je ve svém srdci přesvědčen o správnosti své teorie, bude navrhovat experiment za experimentem v naději, že podpoří jeho stanovisko.²

1. D.M.S. Watson, „Adaptation“, *Nature* 124:233, 1929.

2. Boyce Rensberger, *How the World Works* (NY: William Morrow 1986), p. 17–18.

Ve skutečnosti tedy nejde o to, kdo je zaujatý, ale který předsudek je ten správný – tj. předsudek, kterým se necháme ovlivnit! Příručka *Učení o evoluci* v dialogu na stranách 22-25 dokonce připouští, že věda není jen o faktech, a že není dogmatická, je pouze orientační. Nicméně celý zbytek knihy je dogmatický v tom, že evoluce je fakt!

Profesor Richard Lewontin, genetik (a dle vlastních slov marxista – viz dokumentaci), je proslulým obráncem neodarwinismu a určitě jedním ze světových lídrů v podpoře evoluční biologie. Nedávno napsal tento velmi výmluvný komentář (kurzíva byla již v originále). Je to náznorná ukázka absolutní filozofické předpojatosti proti stvoření podle Genesis, bez ohledu na to, zda ji fakta podporují či nikoli:

Stavíme se na stranu vědy, a to *navzdory* zjevné absurditě některých jejích konstruktů, *navzdory* jejímu selhání v naplnění mnoha svých přehnaných slibů ohledně zdraví a života, *navzdory* toleranci vědecké komunity k nepodloženým příběhům, protože máme přednostní závazek, totiž závazek k materialismu. Není to tak, že by nás metody a ustanovení vědy nějak nutily přijmout hmotné vysvětlení tohoto úžasného světa, ale právě naopak – vzhledem ke své věrnosti k hmotným příčinám jsme a priori nuceni vytvářet výzkumný aparát a soubor takových návrhů, které přinášejí materiální vysvětlení, bez ohledu na to, nakolik odporují logice, bez ohledu na to, jak zavádějící jsou pro nezavěšené. Navíc je tento materialismus absolutní, nemůžeme přece dovolit, aby nám Bůh strkal nohu do dveří.³

Mnozí evolucionisté kritizují kreacionisty ne kvůli faktům, ale proto, že kreacionisté odmítají hrát podle současných pravidel hry, která již *předem* vylučují nadpřirozené stvoření.⁴ S tím, že se skutečně jedná o „hru“, se netají ani evoluční biolog Richard Dickerson:

Věda je ve své podstatě hra. Je to hra s jedním prvořadým a určujícím pravidlem:

3. Richard Lewontin, Billions and Billions of Demons, *The New York Review*, 9 Leden 1997, s. 31.
 4. C. Wieland, Science: the rules of the game, *Creation* 11(1):47–50, December 1988–February 1989, creation.com/rules.

Pravidlo č. 1: Pojďme si ověřit, jak daleko a do jaké míry dokážeme vysvětlit chování fyzického a hmotného vesmíru z hlediska čistě fyzikálních a materiálních příčin, aniž bychom se odvolávali na cokoli nadpřirozeného.⁵

V praxi je tato „hra“ rozšířena o snahu vysvětlit nejen chování, ale i *původ* všeho bez čehokoli nadpřirozeného.

Ve skutečnosti však evolucionisté často nejsou důslední, pokud jde o jejich vlastní pravidla proti odvolávání se na inteligentního Tvůrce. Když například archeologové najdou hrot šípu, bez problémů řeknou, že musel být navržen, i když návrháře neviděli. A také program SETI – jeho celá podstata leží na tom, že signál z vesmíru nesoucí konkrétní informace musí mít inteligentní zdroj. Přesto materialistické předsudky mnoha evolucionistů znamenají to, že odmítají inteligentní zdroj doslova encyklopedických informací přechovávaných v každé živé buňce.

Není náhodou, že vůdci evolučního myšlení byli a jsou horlivými odpůrci pojetí křesťanského Boha, jak je odhalen v Bibli.⁶ Stephen Jay Gould a další ukázali, že Darwinovým cílem bylo rozbít vnímání Boha jako Designéra.⁷ Richard Dawkins tleská evoluci a tvrdí, že před Darwinem nebylo možné být intelektuálně naplněným ateistou, jak jím nyní podle svých slov je.⁸

Mnozí ateisté prohlašovali, že jsou ateisté právě díky evoluci. Například evoluční entomolog a sociobiolog E.O. Wilson (který má v *Učení o evoluci* článek na straně 15) řekl:

Podobně jako mnoho lidí z Alabamy jsem byl i já znovuzrozeným křesťanem. Když mi bylo patnáct, s velkým nadšením a zájmem

5. R.E. Dickerson, J. *Molecular Evolution* 34:277, 1992; *Perspectives on Science and the Christian Faith* 44:137–138, 1992.

6. D. Batten, A Who's Who of evolutionists, *Creation* 20(1):32, December 1997–February 1998, How Religiously Neutral Are the Anti-Creationist Organisations?, creation.com/who.

7. C. Wieland, Darwin's Real Message: Have You Missed It? *Creation* 14(4):16–19, September–November 1992, creation.com/realmessage.

8. R. Dawkins, *The Blind Watchmaker: Why the Evidence of Evolution Reveals a Universe without Design*, (NY: W.W. Norton, 1986), p. 6.

o fundamentalistické náboženství jsem vstoupil do Jižní baptistické církve; z ní jsem však v sedmnácti odešel, když jsem se dostal na Alabamskou univerzitu a slyšel o evoluční teorii.⁹

Řada lidí si neuvědomuje, že učení o evoluci šíří proti-biblické náboženství. První dvě zásady Humanistického manifestu I (1933), podepsané mnoha významnými evolucionisty, jsou:

1. Náboženští humanisté považují vesmír za existující sám o sobě a nestvořený.
2. Humanismus se řídí vírou, že člověk je součástí přírody a vznikl v důsledku postupného procesu.

To je přesně to, co učí evoluce. Mnozí humanističtí vůdci nemají problém využívat veřejné školy k hlásání své víry. To může překvapit některé rodiče, pokud si myslí, že školy mají být osvobozeny od náboženského vlivu, ale tento citát mluví jasnou řečí:

Jsem přesvědčen, že zápas o budoucnost lidstva musí být veden a vyhrán *ve třídách veřejných škol učiteli*, kteří správně chápou svou roli *hlasatelů nové víry: náboženství humanity*, které v každé lidské bytosti uznává a respektuje jiskru toho, čemu teologové říkají božství. Tito učitelé musí ztělesňovat stejně obětavé odhodlání jako ti nejhrošivější fundamentalističtí kazatelé, protože to budou vyslanci jiného druhu, využívající místo kazatelny učebnu k *předávání humanistických hodnot v jakémkoli předmětu, který vyučují*, bez ohledu na vzdělávací stupeň – od předškolních jeslí po velké státní univerzity. Učebna se musí stát a také se stane arénou střetů mezi starým a novým – mezi tlejícím křesťanstvím se všemi těmi jeho zlovolnostmi a bídou, a *novou vírou humanismu* ... Bude to nepochybně dlouhý, náročný, bolestný zápas plný zármutku a mnoha slz, ale humanismus se ukáže jako vítěz. Musí, pokud má lidský rod přežít.¹⁰

Ačkoli *Učení o evoluci* tvrdí, že vystupuje pouze v rámci vědy a je vůči náboženství neutrální, přesto má některé své vlastní náboženské výroky. Například na straně 6:

9. E.O. Wilson, *The Humanist*, September/October 1982, p. 40.

10. J. Dunphy, A Religion for a New Age, *The Humanist*, Jan.–Feb. 1983, 23, 26 (zvýraznění přidáno), citace od Wendella R. Bird, *Origin of the Species Revisited*, vol. 2, p. 257.

Tichým poselstvím a výzvou v hodinách evoluce je přijmout možnost změny a vnímat ji spíše jako zástupce příležitostí než jako hrozbu.

Nicméně jelikož připouští (na str. 127), že evoluce je „nepředvídatelná a přirozená“ a nemá „žádný konkrétní směr ani cíl“, je tento výrok protimluvem.

Autoři *Učení o evoluci* si možná uvědomují, že takové postavení ateismu, vyznávaného převážnou částí evolučních vůdců by bylo pro většinu amerických rodičů odpudivé, pokud by to věděli. Celkem nedávno agnostický anti-kreacionistický filozof Ruse připustil: „Evoluce jako vědecká teorie se tak nějak zavazuje k naturalismu“, což ale „asi není dobré připouštět to před soudem“.¹¹ *Učení o evoluci* se snaží vyleštit evoluci tvrzením, že je slučitelná s mnoha náboženstvími. Na svou podporu přijímá dokonce i řadu náboženských vůdců. Jeden z „dialogů“ zobrazuje učitele, jak úspěšně rozptyluje obavy oponentů výzvami studentům, aby si promluvili s pastorem a vrátili se s tím, že „hele, evoluce je v pořádku!“ Ačkoli dialogy jsou fiktivní, situace je reálná.

Řada lidí by asi byla překvapena, pokud by si uvědomili, že mnoho předních církevních vůdců prakticky nevěří své vlastní knize, Bibli. Ta jasně učí, že Bůh vše stvořil docela nedávno, v šesti po sobě jdoucích obvyklých dnech, že rozmnožování má probíhat „podle svého druhu“ a že smrt a utrpení byly důsledkem Adamova hříchu. To je jeden z důvodů, proč mnozí křesťané považují evoluci za neslučitelnou s křesťanstvím. *Učení o evoluci* na straně 58 zdůrazňuje, že mnoho lidí z církve věří, že „Bůh použil evoluci“ (teistická evoluce). Jenže teistická evoluce učí, že Bůh použil jako prostředek k dosažení „velmi dobrého“ stvoření (Gn 1:31) boj o přežití a smrt, toho „posledního nepřítele“ (1 Kor. 15:26).¹² Toto však bibličtí kreacionisté považují za nepřijatelné (viz [Pád: kosmická katastrofa – omyly Hughy Rosse o smrti rostlin v Bibli](#)).

11. Sympóziem v roce 1993 pod názvem Nový anti-evolucionismus (během výročního setkání Americké asociace pro rozvoj vědy). Viz C. Wieland, *The Religious Nature of Evolution*, *Journal of Creation* 8(1):3–4.

12. W. Gitt, *Did God Use Evolution?* (Bielefeld, Germany: CLV, 1993); Theistic evolution questions creation.com/theistic.

Jediným způsobem, jak uplatnit slčitelnost evoluce s „náboženstvím“, je považovat „náboženství“ za něco, co nemá se skutečným světem nic společného, a že je pouze subjektivní. Tím je však víra v Boha, který „tvořil“ prostřednictvím evoluce, prakticky po všech stránkách nerozeznatelná od víry v žádného Boha.

Někdy ale autoři *Učení o evoluci* nejsou příliš ostražití. Například na stránce 11 odkazují na „vysvětlení podané v Genesis ... kde Bůh stvořil všechno v průběhu šesti dnů v takové podobě, jakou vidíme dnes,“ takže Genesis vlastně učí stvoření všech základních druhů za šest dní, a to je v rozporu s evolucí. Na tomto základě pak *Učení o evoluci* může skutečně tvrdit, že evoluce je v rozporu s Genesis, a tudíž i s biblickým křesťanstvím, i když obvykle popírají, že napadají „náboženství“. *Učení o evoluci* často používá slaměného panáka s cílem překroutit to, čemu kreacionisté ve skutečnosti věří. Kreacionisté totiž netvrdí, že všechno bylo stvořeno v přesně stejné podobě, jak vypadají dnešní tvorové. Kreacionisté uznávají variabilitu v rámci druhu, což je ovšem zcela něco jiného než variace, která by musela získat nové informace potřebné pro evoluci od mikroba k člověku. O tomto pak více pojednává následující kapitola.

Učení o evoluci také docela nestoudně doporučuje řadu knih, které jsou vyloženy ateistické, například knihy Richarda Dawkinse (str. 131).¹³ Na straně 129 se uvádí: „Výroky o stvoření ... by neměly být považovány za rozumnou alternativu vědeckých vysvětlení původu a vývoje života.“ A jelikož cokoli, co není rozumné je pošetilé, *Učení o evoluci* tím vlastně říká, že kreacionisté jsou skutečně pošetilí a nelogičtí. Toto je sotva nábožensky neutrální, však také mnoho věřících to považuje za útok.

13. K vyvrácení Dawkinsových knih viz: J.D. Sarfati, Review of Climbing Mt Improbable, *Journal of Creation* 12(1):29–34, 1998, creation.com/dawkins; J.D. Sarfati, Misotheist's Misology: Dawkins attacks Behe but digs himself into logical potholes, creation.com/dawkbehe, 13 July 2007; P. Bell, Review of The God Delusion, creation.com/delusion, *Journal of Creation* 21(2):28–34, 2007.

Nedávný průzkum publikovaný v předním vědeckém časopise *Nature* přesvědčivě ukázal, že Národní akademie věd, tvůrce Učení o evoluci, je spíše těžce zaujatá proti Bohu než nábožensky neutrální.¹⁴ Anketu probíhala mezi všemi 517 členy NAS v biologických a fyzikálních vědách, přičemž odpověděla více než polovina dotazovaných s tímto výsledkem: 72,2 % jsou zjevní ateisté, 20,8 % agnostici a pouze 7,0 % věřících v osobního Boha. Víra v Boha a nesmrtelnost byla nejnižší mezi biology. Je pravděpodobné, že i ti, kteří neodpověděli, byli také nevěřící, takže studie v NAS by nejspíš vykazala ještě nižší podíl nevěřících v Boha. Procento nevěřících je tu mnohem vyšší, než procento mezi americkými vědci obecně nebo v celé americké populaci.

Komentář pořadatelů průzkumu v reakci na proklamovanou náboženskou neutralitu *Učení o evoluci*:

Prezident NAS Bruce Alberts řekl: „Tato akademie má velké množství vynikajících členů, kteří jsou hluboce náboženská, lidé věřící v evoluci, a mnozí z nich jsou biologové.“ *Náš průzkum však ukazuje něco jiného.*¹⁵

ZÁKLADY MODERNÍ VĚDY

Mnozí historici nejroznějšího náboženského vyznání, včetně ateistického prokázali, že moderní věda se začala rozvíjet pouze v převážně křesťanské Evropě. Například Dr. Stanley Jaki zdokumentoval, že kromě židovsko-křesťanské kultury v Evropě byla vědecká metoda ve všech kulturách neúspěšná.¹⁶ Tito historici poukazují na to, že základ moderní vědy závisí na předpokladu, že vesmír byl stvořen racionálním Tvůrcem. Uspořádaný vesmír má dokonalý smysl pouze tehdy, pokud i jeho Stvořitel má dokonalý smysl pro řád. Jestliže ale není žád-

14. E.J. Larson and L. Witham, Leading Scientists Still Reject God, *Nature* 394(6691):313, 23 July 1998. Jediným kritériem pro zařazení mezi „přední“ vědce nebo vědce s „vyšším“ doktorátem bylo členství v NAS.

15. Ibid., přidáno zvýraznění.

16. S. Jaki, *Science and Creation* (Edinburgh and London: Scottish Academic Press, 1974).

ný tvůrce nebo pokud by to měl na starosti Zeus a jeho družina, proč by měl vůbec existovat nějaký řád? Silná křesťanská víra tedy nejenže není překážkou vědy, ale byla také jejím samotným základem. Je tudíž falešné tvrdit, jak to dělají mnozí evolucionisté, že víra v zázraky by znamenala nemožnost laboratorní vědy. Loren Eiseley uvedl:

Filozofie experimentální vědy ... začala objevovat a využívat své metody ve víře, nikoli na základě poznání, že jde o racionální vesmír ovládaný Stvořitelem, který nejednal podle rozmaru a nezasahoval již do těch sil, které uvedl do chodu ... Je jistě jedním z podivných paradoxů historie, že věda, která má profesionálně jen málo co do činění s vírou, vděčí za svůj počátek aktivní víře, že vesmír lze interpretovat racionálně, a že současná věda je udržitelná právě díky tomuto předpokladu.¹⁷

Evolucionisté včetně Eiseleye se tak vzdali jediného rozumného opodstatnění vědy. Křesťané však mohou i nadále trvat na tom, že takové opodstatnění má.

Nemělo by tedy být překvapením, ačkoli pro mnohé to je – že většina odvětví moderní vědy byla založena věřícími kreacionisty. Výčet kreacionistických vědců je vskutku impozantní.¹⁸ Jen několik příkladů:

Fyzika:	Newton, Faraday, Maxwell, Kelvin
Chemie:	Boyle, Dalton, Ramsay
Biologie:	Ray, Linné, Mendel, Pasteur, Virchow, Agassiz
Geologie:	Steno, Woodward, Brewster, Buckland, Cuvier
Astronomie:	Koperník, Galileo, Kepler, Herschel, Maunder
Matematika:	Pascal, Leibniz, Euler

Evoluci od neživých částic k člověku (tj. všechno vzniklo samo od sebe) odmítá dokonce i dnes mnoho vědců. Vědci z *Creation Ministries International* (Austrálie) publikovali v rámci svého oboru celou řadu vědeckých prací. Dr. Russell Humphreys, jaderný fyzik pracující

17. L. Eiseley: *Darwin's Century: Evolution and the Men who Discovered It* (Anchor, NY: Doubleday, 1961).

A. Lamont, 21 *Great Scientists Who Believed the Bible* (Australia: Creation Science Foundation, 1995), p. 120–131; H.M. Morris, *Men of Science Men of God* (Green Forest, AR: Master Books, 1982).

Dr. Ian Macreadie, uznávaný australský mikrobiolog a kreacionista. Viz rozhovor v časopise *Creation* 21(2):16–17, březen – květen 1999.

v Sandia National Laboratories v Albuquerque v Novém Mexiku, publikoval již více než 20 článků v odborných časopisech o fyzice, zatímco v *Nature* byla zveřejněna teorie Dr. Johna Baumgardnera o katastrofické deskové tektonice. Dr. Edward Boudreaux z University v New Orleans publikoval

26 článků a čtyři knihy o fyzikální chemii. Dr. Maciej Giertych, vedoucí Oddělení genetiky Ústavu dendrologie Polské akademie věd, publikoval ve vědeckých časopisech 90 článků. Dr. Raymond Damadian vynalezl pokrokovou metodu zachraňující život pomocí zobrazování magnetickou rezonancí (MRI).¹⁹ Dr. Raymond Jones byl označen za jednoho z předních australských vědců za své objevy ohledně bakteriální symbiózy luštěnin *Leucaena* s býložravými zvířaty, což Austrálii přineslo milióny dolarů ročně.²⁰ Dr. Brian Stone získal rekordní počet ocenění za vynikající výsledky ve výuce strojírenství na australských univerzitách.²¹ Jistý oponent z řad evolucionistů přiznal přednímu kreacionistickému biochemikovi a účastníkovi mnoha diskusí Dr. Duane Gishovi následující:

Duane Gish je hoden velmi silné vědecké důvěry. Jako biochemik syntetizoval peptidy, meziprodukty mezi aminokyselinami a proteiny. Byl spoluautorem řady vynikajících publikací v oblasti chemie peptidů.²²

19. J. Mattson and Merrill Simon, *The Pioneers of NMR in Magnetic Resonance in Medicine: The Story of MRI* (Jericho, NY: Bar-Ilan University Press, 1996), chapter 8. Viz také J.D. Sarfati, Dr Damadian's vital contribution to MRI: Nobel prize controversy returns, 21–22 October 2006, creation.com/damadian.

20. Standing Firm [Interview of Raymond Jones with Don Batten and Carl Wieland], *Creation* 21(1):20–22, December 1998–February 1999.

Řadu současných vysoce kvalifikovaných vědců-kreacionistů lze nalézt na webových stránkách *Creation Ministries International*.²³ Takže často opakované obvinění, že žádný opravdový vědec neodmítá evoluci, zcela postrádá jakékoliv opodstatnění. Nicméně *Učení o evoluci* na straně 56 v oddílu Otázky a odpovědi tvrdí:

Otázka: Neodmítají snad mnozí vědci evoluci?

Odpověď: Ne. Vědecká shoda ohledně evoluce je ohromující....

Je smutné, že *Učení o evoluci* na svou vlastní otázku doopravdy vůbec neodpověděla. Pravdivou odpovědí na tuto otázku by mělo být „ano“, a to i přesto, že vědci odmítající evoluci jsou v menšině. Odpověď „ne“ by byla přijatelná jen tehdy (i když i tak je to velmi diskutabilní), pokud by otázka zněla: „Je pravda, že ohledně evoluce neexistuje žádná vědecká shoda?“ Jenže o pravdě se nerozhoduje podle hlasovací většiny!

CS Lewis také poukázal na to, že pokud by byla ateistická evoluce pravdivá, byla by zpochybněna i naše schopnost uvažovat:

Pokud sluneční soustavu způsobila náhodná srážka těles, pak také výskyt organického života na této planetě byl rovněž náhodný, samozřejmě včetně celého vývoje lidstva. Pokud tomu tak bylo, pak všechny naše myšlenkové pochody nejsou nic než náhodnou shodou okolností, náhodným vedlejším produktem bezcílného pohybu atomů. A to platí jak pro materialisty a astronomy, tak i pro kohokoli jiného. Jenže pokud jsou jejich myšlenky, tj. materialismus a astronomie, pouze náhodnými vedlejšími produkty, proč bychom jim měli věřit, že jsou pravdivé? Nevidím důvod proč věřit, že jedna náhoda je schopna správně vysvětlit všechny ostatní náhody.²⁴

21. Prize-winning Professor Rejects Evolution: Brian Stone Speaks to Don Batten and Carl Wieland, *Creation* 20(4):52–53, September–November 1998.

22. W. Fox, *The Emergence of Life: Darwinian Evolution from the Inside* (NY: Basic Books, 1988), p. 46. Fox, přední evoluční chemik věří, že život se vyvinul z „proteinoidních mikrosfér“.

23. Citace z 18. února 1999.

24. C.S. Lewis, *God in the Dock* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1970), p. 52–53.

OMEZENÉ HRANICE VĚDY

Věda má své limity. Běžná (operační) věda se zabývá pouze pozorovatelnými a opakovatelnými procesy v současné době. V tom byla skutečně velmi prospěšná, pokud jde o porozumění světu, a to vše vedlo k velkému zlepšení kvality života. Naproti tomu evoluce je spekulací o nepozorovatelné a neopakovatelné minulosti. Proto je v *Učení o evoluci* přirovnání nevěry v evoluci s nevěrou v gravitaci a heliocentrismus vysoce zavádějící. Také tvrzení, že popírání evoluce je odmítáním té vědy, která vysílá lidi na Měsíc, je falešné – a to i přesto, že tohle tvrdí mnoho evolučních propagandistů (za misí na měsíc pod názvem Apollo stál ve skutečnosti raketový vědec a *kreacionista* Wernher von Braun.²⁵).

Při řešení problémů minulosti nám o počátcích umožňuje dělat kvalifikovaný odhad tzv. „věda o původu“. Ta používá zásadu příčinné souvislosti (vše, co má počátek, má příčinu²⁶) a její analogie (např. pozorujeme, že k vytvoření složitých kódovaných informací v současnosti je zapotřebí inteligence, takže můžeme rozumně předpokládat totéž pro minulost). Nicméně jediným způsobem, jak si můžeme být jisti minulostí, je spolehlivé svědectví očitých svědků. Evolucionisté tvrdí, že takové svědectví neexistuje, takže jejich představy jsou odvozeny jen z předpokladů o minulosti. Ale bibličtí kreacionisté věří, že kniha Genesis je popisem očitých svědků o původu vesmíru a živých organismů. A také věří, že pro toto tvrzení existují pádné důkazy, tudíž odmítají tvrzení, že jejich víra je slepá.²⁷

25. Ann Lamont, Ref. 19, pp. 242–251.

26. J.D. Sarfati, If God Created the Universe, Then Who Created God? *Journal of Creation* 12(1)20–22, 1998.

27. Některé doplňující informace lze nalézt i v následujících spisech, například: G.L. Archer, *Encyclopedia of Bible Difficulties* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1982); G.H. Clark, *God's Hammer: The Bible and Its Critics* (Jefferson, MD: The Trinity Foundation, 2nd ed. 1987); P. Enns, *The Moody Handbook of Theology* (Chicago, IL: Moody Press, 1989), chapter 18; N.L. Geisler and R.M. Brooks, *When Skeptics Ask* (Wheaton, IL: Victor Books, 1990); N.L. Geisler and T. R. Howe, *When Critics Ask* (Wheaton, IL: Victor Books, 1992); N.L. Geisler and William E. Nix, *A General Introduction to the Bible* (Chicago, IL: Moody, 1986); L. Strobel, *The Case for Christ and The Case for Faith*, Grand Rapids, MI: Zondervan, 1998 and 2001; Viz také creation.com/bible.

Kreacionisté si určitě nemyslí, že jakéhokoli poznání – vědeckého nevyjímaje – lze dosáhnout bez předpokladů (tj. na základě předchozího náboženského/filozofického přesvědčení). Kreacionisté tvrdí, že stvoření nelze v konečném důsledku oddělit od Bible o nic víc než evoluci nakonec nelze oddělit od jejího naturalistického východiska, které *již předem* vylučuje Boží stvoření.

KAPITOLA 2

VARIABILITA A PŘÍRODNÍ VÝBĚR VERSUS EVOLUCE

Tato kapitola staví do protikladu modely evoluce a stvoření a u obou vyvrací jejich falešné chápání. Především se zaměřuje na běžnou praxi v knize *Učení o evoluci a podstatě vědy* nazývat „evolucí“ všechny změny v organismu. Díky tomu pak může *Učení o evoluci* tvrdit, že evoluce probíhá i dnes. Kreationisté však nikdy nezpochybňovali, že se organismy mění; rozdíl je pouze v *typu* změny. Zásadním rozdílem mezi těmito dvěma modely je to, zda pozorované změny jsou také tím druhem změn, který přemění mikroba v lidi.

EVOLUCE

Evoluce od ryby k filozofovi vyžaduje, aby se nejprve zorganizovaly neživé chemikálie do sebe-reprodukcujícího se organismu. Z této „jednoduché“ formy života pak údajně pocházejí všechny typy života, a to prostřednictvím přirozeně probíhajících procesů. Ale aby to fungovalo, musí existovat i dnes nějaký proces, který dokáže vytvářet genetickou informaci v živých organismech. Kapitola 9 o „designu“ ukazuje, jak obsáhlé a komplexní jsou tyto informace.

Co tedy ohledně vzniku těchto informací evolucionisté nabízejí? První sebe-reprodukcující organismus by si musel vyrobit své vlastní kopie. Pro evoluci je také nutné, aby kopírování nebylo vždy úplně přesné – aby docházelo k chybám (mutacím). Jakékoli mutace, které umožní organismu zanechat více sebe-reprodukcujících potomků, budou pak dál předávány generacemi. Tato „tříděná reprodukce“ se nazývá *přírozeným výběrem*. Stručně řečeno, evolucionisté věří, že zdrojem nové genetické informace jsou mutace vytríděné přírozeným výběrem – což je tzv. neodarwinovská teorie.

STVOŘENÍ

Naproti tomu kreacionisté vycházejí z Bible a tedy věří, že Bůh stvořil různé druhy organismů, a ty se pak dál rozmnožovaly „podle svého druhu“ (Gn 1:11–12, 21, 24–25). Každý z těchto druhů byl stvořen s obrovským množstvím informací. U těchto původních tvorů měly informace dostatečnou rozmanitost, aby se jejich potomci mohli přizpůsobit široké škále nejrůznějšího prostředí.

Všechny (pohlavně se rozmnožující) organismy mají své genetické informace uspořádané v *párové* podobě. Každý potomek zdědí polovinu své genetické informace od matky a polovinu od otce. Na dané pozici (*lokus*) tedy existují dva geny kódující určitou vlastnost. Organismus může být na tomto místě heterozygotní, což znamená, že nese rozličné formy (*alely*) tohoto genu. Například jedna alela může kódovat modré oči, zatímco druhá může kódovat hnědé oči; nebo jedna může kódovat krevní skupinu A, zatímco druhá skupinu B. Někdy mají na organismus kombinovaný účinek obě alely, zatímco jindy má nějaký účinek pouze jedna alela (zvaná *dominantní*) a druhá (*recesivní*) nikoli. U lidí mají obě poloviny, tedy jak od matky tak od otce, 20 687 genů kódujících proteiny, přičemž zbývajících 97 % DNA plní důležitou roli

při kódování RNA pro kontrolu projevu genu (genové exprese). Celkově tedy lze říci, že tyto informace se rovnají tisíci 500stránkových knih (neboli 3 miliardy párů bází, jak správně uvádí *Učení evoluce* na straně 42). Horlivý neodarwinista Francisco Ayala zdůrazňuje, že lidé mají dnes „průměrnou heterozygotnost 6,7 procenta“.¹ To znamená, že z každého tisíce genových párů kódujících nějakou vlastnost má 67 párů různé alely. Vezmeme-li v úvahu pouze geny kódující proteiny, znamenalo by to celkově 1 340 heterozygotních pozic (lokusů). Každý člověk by tedy mohl produkovat 2^{1340} neboli $2,4 \times 10^{403}$ různých variant spermií či vajíček, což je nepředstavitelné množství. Ve srovnání s tím je množství atomů v celém známém vesmíru velmi malé, „jen“ 10^{80} . Takže kreacionisté mohou snadno vysvětlit, že každý z původně stvořených druhů mohl vést k mnoha různým odrudám. Původní stvořené druhy tedy měly ve skutečnosti mnohem vyšší heterozygotnost než jejich současní, více specializovaní potomci. Nepřekvapuje tedy Ayalův poukaz na to, že většina variací v populacích vzniká v důsledku přeskupení již dříve existujících genů, nikoli z mutací. Mnoho odrůd může také jednoduše vzniknout spojením dvou dříve skrytých recesivních alel. Nicméně Ayala stále věří, že genetická informace tak či tak vzešla z mutací a nebyla stvořena. Jeho víra je v rozporu s teorií informace, jak je ukázáno v 9. kapitole o „designu“.

PORUŠENÍ DOKONALOSTI

Často je přehlížen jeden důležitý aspekt kreacionistického modelu, který je však nezbytný pro správné pochopení dané problematiky. Tímto aspektem je *porušení* kdysi dokonalého stvoření. Tomu věří kreacionisté, protože Bible říká, že svět byl stvořen dokonalý (Gn 1:31) a že na svět přišla smrt a porušení jako důsledek hříchu prvního lid-

1. F.J. Ayala, The Mechanisms of Evolution, *Scientific American* 239(3):48–61, September 1978, quoted on page 55.

ského páru (Gn 3:19, Římanům 5:12, 8:20–22, 1 Kor. 15:21–22, 26)
[viz [Pád: kosmická katastrofa](#)]

Jak ukázala předchozí kapitola, všichni vědci interpretují fakta podle svých předpokladů. Z této premisy dokonalosti následované porušením vyplývá, že mutace dle očekávání kopírují chyby a tím také ničí některé původní genetické informace. Mnozí evolucionisté poukazují na údajně nedokonalé struktury jako na „důkaz“ pro evoluci, ačkoli se ve skutečnosti jedná spíše o polemiku proti dokonalému designu než o důkaz evoluce. Ale mnoho údajně nedokonalých struktur lze také interpretovat jako porušení kdysi dokonalých struktur, například oči slepých tvorů v jeskyních. To však nevysvětluje, jak mohl vzniknout samotný zrak úplně poprvé.²

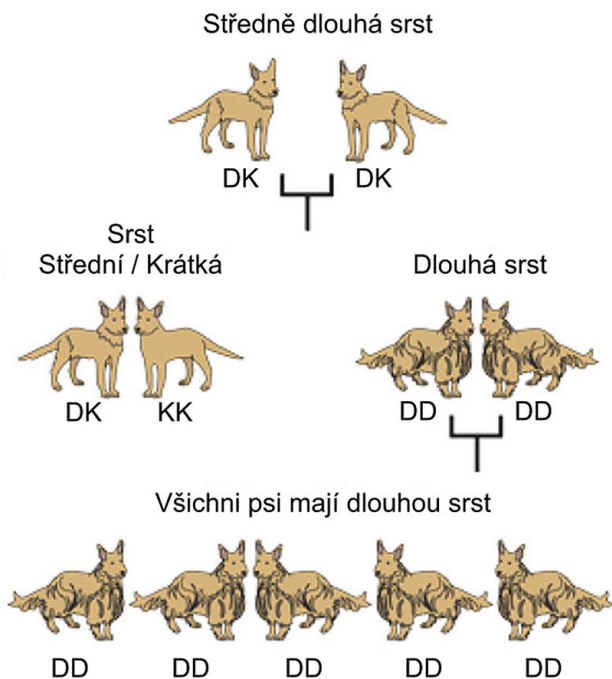
ADAPTACE A PŘIROZENÝ VÝBĚR

Také kdysi dokonalé prostředí bylo porušeno a stalo se drsnějším. Tvorové se tomuto novému prostředí přizpůsobili, ale tato adaptace měla za následek *odstranění* některých genetických informací. A to je samozřejmě přirozený výběr – na který nemají evolucionisté nějaký monopol. O tomto konceptu ve skutečnosti uvažoval kreacionista Edward Blyth, a to již 25 let před vydáním Darwinovy knihy *O původu druhů*. Ale na rozdíl od evolucionistů Blyth považoval tento proces za *konzervační*, kterým byly odstraňovány vadné organismy a tím bylo udržováno zdraví populace jako celku. Přirozený výběr může být kreativní pouze ve spojení s hypotetickými mutacemi, které by získávaly nové informace.

2. Další údajné nedokonalosti jsou ve skutečnosti příklady vynikajícího designu, který byl falešně interpretován díky neznalosti jako nedokonalost. Dobrým příkladem je časté tvrzení, že oko je připojeno obráceně, přestože se jedná o nezbytný konstrukční prvek. Viz An Eye for Creation: An Interview with Eye-Disease Researcher Dr George Marshall, University of Glasgow, Scotland, *Creation* 18(4):19–21, 1996; also P.W.V. Gurney, Our 'Inverted' Retina—Is It Really 'Bad Design'? *Journal of Creation* 13(1):37–44, 1999.

Například původní psí/vlčí druh měl nepochybně široké spektrum informací pro délku srsti. První zvířata měla srst pravděpodobně středně dlouhou. Na zjednodušeném obrázku níže³ je pod každým psem uveden jeden pár genů, přicházející ve dvou možných formách. Jedna forma genu (D) nese pokyny pro dlouhou srst, druhá (K) pro krátkou srst.

V horní části obrázku začínáme křížením dvou zvířat se středně dlouhou srstí (geny DK). Pro vytvoření svých genů může psí potomek získat od každého rodiče libovolný gen z těchto dvou.

3. How information is lost when creatures adapt to their environment, *Creation* 20(4):31, September–November 1998.

Ve střední části obrázku vidíme, že jejich potomci mohou mít geny buď pro krátkou (KK), střední (DK) nebo dlouhou (DD) srst. Dejme tomu, že nyní se klima drasticky ochladí (jako v Době ledové). Pro další pokračování generace přežijí pouze ti, kteří mají dlouhou srst (spodní část obrázku). Takže od té doby budou všichni psi novou odrūdou s dlouhou srstí. Všimněte si, že:

1. Nyní jsou přizpůsobeni svému prostředí.
2. Nyní jsou více specializovaní než jejich původní předkové.
3. K tomuto došlo působením přirozeného výběru.
4. Nebyly přidány žádné nové geny.
5. Geny byly ve skutečnosti z populace ztraceny – tj. došlo ke ztrátě genetické informace, což je opakem toho, co potřebuje evoluce od mikroba k člověku ke své věrohodnosti.
6. Nyní je populace méně schopná přizpůsobit se budoucím změnám životního prostředí – pokud by se podnebí oteplilo, tito psi by neměli žádnou genetickou informaci pro krátkou srst, tudíž by u nich nepochybně docházelo k přehřátí.

K jiné ztrátě informací dochází u pohlavně se rozmnožujících organismů – pamatujme, že každý organismus zdědí od každého rodiče pouze polovinu z jejich informací. Představme si například lidský pár pouze s jedním dítětem, kde matka má krevní skupinu AB (což znamená, že má alely A i B) a otec má krevní skupinu 0 (tj. obě alely jsou 0 a jsou recesivní). Jejich dítě by tedy mělo alely buď A0 nebo B0, takže v genetické informaci dítěte bude nutně chybět buď alela A nebo B. Dítě by tedy nemohlo mít krevní skupinu AB, ale mělo by buď krevní skupinu A, nebo B.⁴

4. Informace o tom, jak mohou kreacionisté vysvětlit původ různých lidských krevních skupin od jednoho páru lidských předků, viz viz J.D. Sarfati, Blood Types and Their Origin, *Journal of Creation* 11(2):31–32, 1997.

U celkově velké populace nehrozí příliš velká ztráta ustálených genů, protože od obou rodičů obvykle existuje mnoho kopií genů (například u jejich sourozenců a bratranců). Ale v malé izolované populaci je velká pravděpodobnost, že informace mohou být ztraceny náhodným výběrem. Toto se nazývá *genetický drift*. A protože nově zmutovaných genů by bylo na počátku jen málo, je téměř jisté, že budou odstraněny genetickým driftem, i kdyby byly prospěšné.⁵

V extrémním případě, kdy je izolováno od ostatních samotné březí zvíře nebo jeden pár, například proto, že byli odváti větrem nebo odplaveni na pustý ostrov, mohou postrádat množství genů z původní populace. Když tedy jejich potomci zaplní ostrov, bude mít tato nová populace na rozdíl od té staré méně informací. Toto se nazývá *zakladatelským efektem*.

Ztráta informací díky mutacím, přirozenému výběru a genetickému driftu může vést k tomu, že u některých malých populací dojde k velké ztrátě informací a nebudou se moci již vzájemně křížit. Například u ptáků změny v jejich zpěvu nebo barvě mohou být příčinou toho, že již nerozpoznají svého párového partnera a nebudou se již dál křížit. Tak vzniká nový „druh“.

POTOPA

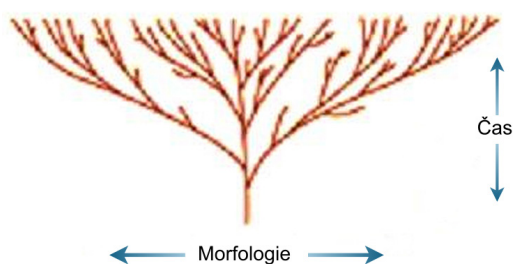
Dalším aspektem kreačního modelu je biblické učení v Genesis, kapitolách 6 až 8 o tom, že celý svět byl zaplaven a že v Noemově Arše byl zachráněn z každého druhu suchozemských obratlovců vždy po

5. Šance na přežití $= 2s/(1 - e^{-2sN})$, kde s = koeficient výběru a N je velikost populace. To snižá asymptotickou konvergenci na $2s$, kde sN je velké. To znamená, že u selektivně vybrané mutace s výhodou 0,1 %, která je v přírodě považována za obvyklou, existuje 99,8% pravděpodobnost, že bude ztracena. Pro velké populace je tedy mnohem těžší uplatnit prospěšné mutace. Menší populace však mají své vlastní nevýhody, např. je méně pravděpodobné, že vyprodukují nějaké užitečné mutace, a jsou zranitelné vůči škodlivým účinkům příbuzenského křížení a genetického driftu. Viz L.M. Spetner, *Not By Chance* (Brooklyn, NY: The Judaica Press, 1996, chapters 3 and 4).

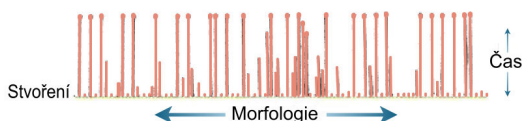
jednom páru (jde o zvířata, v nichž byl biblicky vzato život, hebrejsky נֶפֶשׁ חַיָּה – *nephesh chayyāh*). Některá „čistá“ zvířata byla zastoupena samostatně, nikoli v páru (Gn 7:2). Bible také učí, že tato Archa přistála na pohoří Araratu. Z těchto předpokladů kreacionisté usuzují, že tyto druhy se rozmnožily a jejich potomci se rozptýlili po Zemi. V takovém případě musel být běžný „zakladatelský efekt“, takže z každého původního druhu vzniklo několik dnešních „druhů“.

PROTIKLADNÉ MODELY

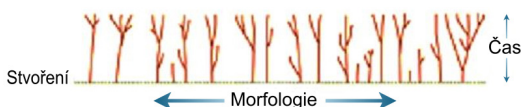
Jakmile je biblické stvoření správně pochopeno, je možné přistoupit k analýze „důkazů“, kterými *Učení o evoluci* na stranách 16–19 představuje „evoluci jako současný proces“. Následující tři obrázky by to měly více osvětlit:

Obrázek 1: Tento evoluční „strom“ předpokládá, že všechny dnešní druhy pocházejí z jediného společného předka (který se sám vyvinul z neživých chemikálií). Právě takhle to vnímá evoluce.

Obrázek 2: Takto představuje *Učení o evoluci* karikaturu údajně kreacionistického „trávníku“ – tedy že dnešní druhy jsou stejné jako „druhy“ v Genesis.

Obrázek 3: Skutečná rozmanitost ve formě „sadu“ podle kreačního modelu. Ta se během času odehrávala v rámci původně stvořených „druhů“ v Genesis (kreationisté je také nazývají *baramin*, z hebrejšského *bara* = stvořený a *min* = druh). Mnohé důkazy variací, prezentované v *Učení o evoluci*, nejenže vyvracejí verzi slaměného panáka kreationismu na obrázku 2, ale dokonale zapadají do skutečného kreačního modelu ve formě „sadu“.

ÚDAJNÉ DŮKAZY EVOLUCE V AKCI

V této části se budeme zabývat některými příklady uvedenými v knize *Učení o evoluci* a ukážeme si, že vlastně lépe vyhovují kreačnímu modelu.

Odolnost vůči antibiotikům a pesticidům

Učení o evoluci tvrdí na stranách 16–17:

Neustálý vývoj lidských patogenů se pozvolna stal jedním z nejzávažnějších zdravotních problémů, kterým lidská společnost čelí. Řada kmenů bakterií se postupně stala odolnější vůči antibiotikům, jak přirozený výběr posiloval odolnost kmenů, vzniklých díky přirozené genetické variabilitě.

K podobným případům rychlého vývoje došlo u mnoha různých organismů. U potkanů se vyvinula odolnost vůči jedu warfarin. Stovky druhů hmyzu a jiných zemědělských škůdců získaly odolnost vůči pesticidům používaným v boji proti nim – dokonce i proti chemické obraně v geneticky upravených rostlinách.

Co to však má společného s evolucí *nových druhů s novou genetickou informací*? Naprosto nic. V mnoha případech se ukázalo, že některé bakterie již měly geny pro rezistenci na antibiotika. Ve skutečnosti se zjistilo, že vůči antibiotikům jsou rezistentní i některé rozmražené bakterie získané ze zdrojů, které byly zmrazeny ještě předtím, než

člověk vyvinul antibiotika. Pokud se antibiotika aplikují na populaci bakterií, pak jsou všechny bakterie bez dostatečné odolnosti usmrčeny, a veškerá genetická informace jimi nesená je vyřazena. Přeživší jsou tedy všechny odolné, ale nesou méně informací. Stejný princip platí i pro potkany a hmyz s „vyvinutou“ rezistencí vůči pesticidům. I v těchto případech tu odolnost již byla, a jedinci bez dostatečné rezistence byli odstraněni.

Jindy je odolnost vůči antibiotikům způsobena mutací, ale i zde tato mutace ve všech známých případech zničila informace. Může se zdát překvapivé, že zničení informací může být někdy prospěšné. Jedním z takových příkladů je rezistence vůči penicilinu. Bakterie běžně produkují *penicilinázu*, což je enzym ničící penicilin. Množství penicilinázy je řízeno určitým genem. Její produkce obvykle stačí na to, aby zpracovala veškerý penicilin vyskytující se volně v přírodě, jenže pacientům je ho podáváno velké množství, a tudíž je bakterie přehlcena. Mutace, která vypne tento řídicí gen, způsobí mnohem větší produkci penicilinázy a to umožňuje bakterii odolávat antibiotiku. Za normálních okolností by však tento mutant moc vhodný nebyl, neboť produkci nadbytečné penicilinázy by plýtval zdroji.

Jiným příkladem získané rezistence vůči antibiotikům je vzájemný přenos částí genetického materiálu (tzv. *plazmidy*) mezi bakteriemi, které mohou být dokonce i různého druhu. Ale i zde se stále pracuje s již existujícími informacemi a nevysvětluje se tím jejich *původ*.

Více informací o odolnosti vůči antibiotikům naleznete v článku *Tzv. super-bakterie vůbec nejsou super*.⁶

Druhy zlatooček

Další příklad „evoluce“ je uveden na straně 17, kde *Učení o evoluci* říká:

6. C. Wieland, Superbugs Not Super after All, *Creation Ex Nihilo*, 20(1):10–13, June–August 1992.

Severoamerické druhy zlatooček *Chrysoperla carnea* a *Chrysoperla downesi* se oddělily z pohledu evolučního času teprve nedávno od svého společného předka a jsou si tedy velmi podobné. Liší se však barvou, která odráží jejich různá místa výskytu, a množí se v rozdílných ročních obdobích.

Toto konstatování je sice v zásadě správné, ale jeho evoluční interpretace není jediným možným výkladem. Interpretace kreacionistů spočívá v tom, že původní druh *Chrysoperla* byl stvořen s geny pro široké spektrum barev a způsobů chování při páření. Tím byla dána možnost vzniku specializovanějších potomků. Specializace znamená, že každý z nich ztratil informace pro určité barvy a chování. Pro kreacionisty není vznik nových odrůd (*speciace*) bez získávání informací žádným problémem.⁷ Adaptace/variace v rámci druhu *Chrysoperla*, která nevyžaduje přidání nových komplexních genetických informací, neříká nic o původu samotných zlatooček, na což by měla evoluce najít vysvětlení.

Darwinovy pěnkavy

Na straně 19 *Učení o evoluci* tvrdí:

Obzvláště zajímavým příkladem evoluce v současnosti je 13 druhů pěnkav, které studoval Darwin na Galapázkých ostrovech, nyní známých jako Darwinovy pěnkavy Suché počasí snižuje zásoby snadno rozlousknutelných ořechů, což umožňuje přežívat rostlinám, produkujícím větší a tvrdší ořechy. Sucho tak zvýhodňuje ptáky se silnými, širokými zobáky, kteří mohou tato tvrdší semena rozbít, a tudíž se také rozvíjejí populace ptáků s těmito vlastnostmi. [Peter a Rosemary Grantovi z Princetonské univerzity] odhadli, že pokud nastane sucho na ostrovech každých 10 let, pak by nový druh pěnkavy mohl vzniknout jen asi za 200 let.

Nicméně opět platí, že původní populace pěnkav disponovala ohledně velikosti zobáku rozsáhlou variabilitou. Nastane-li sucho, ptáci s ne-

7. C. Wieland, Speciation Conference Brings Good News for Creationists, *Journal of Creation* 11(2):136–136, 1997.

dostatečně silnými a širokými zobáky nemohou rozbít ořechy, a tudíž jsou spolu se svou genetickou informací vyloučení. Vidíme, že ani zde nevznikly žádné nové informace a nejde tedy o podporu evoluce od molekuly k člověku.

Mimoto je rychlá speciace (200 let) také dobrým důkazem pro biblický model stvoření. Kritici pochybují, že by se na Archu mohly vejít všechny dnešní druhy. Jenže k produkci širokého spektra dnešních druhů by stačilo jen asi 8 000 druhů suchozemských obratlovců, kteří by se na Archu s přehledem vešli.⁸ Darwinovy pěnkavy tedy ukazují, že vznik nových odrůd nemusí trvat příliš dlouho.⁹

ŠLECHTĚNÍ VERSUS EVOLUCE

Učení o evoluci na stranách 37–38 přirovnává evoluci k umělému chovu holubů a psů. Jenže chovatelé nedělají nic jiného, než že vybírají z již přítomných informací. Například čivavy byly vyšlechtěny výběrem z těch nejmenších chovaných psů v průběhu mnoha generací. Takže tento proces jen vyloučil geny pro velkou velikost psů.

Opačný postup by vyšlechtil ze stejné populace psích předků velké německé dogy, protože by vyloučil geny pro malou velikost. šlechtěním tedy byla jen roztržena směsice informací do samostatných linií. Všechna vytržovaná plemena tedy mají méně informací než jejich původní psí/vlčí druh.

Mnoho plemen také vzniklo v důsledku dědičných poruch způsobených mutacemi, například „zmačkaný“ čenich buldoka a mopslíka.

-
8. J.D. Sarfati, How Did all the Animals Fit on Noah's Ark? *Creation* 19(2):16–19, March–May 1997; J. Woodmorappe, *Noah's Ark: A Feasibility Study* (Santee, CA: Institute for Creation Research, 1996).
 9. C. Wieland, Darwin's Finches: Evidence Supporting Rapid Post-Flood Adaptation, *Creation* 14(3):22–23, June–August 1992; see also C. Wieland, Review of J. Weiner's Book: *The Beak of the Finch: Evolution in Real Time*, *Journal of Creation* 9(1):21–24, 1995. Kniha je plná zavádějících a povýšeneckých útoků na kreacionisty, a je hlavním nástrojem propagandy, používaným v knize *Učení o evoluci*.

Ale jejich ztráta genetické informace a jejich zděděné vady znamenají, že čistokrevní psi jsou ve volné přírodě méně „zdatní“ než kříženci, a veterináři mohou potvrdit, že čistokrevní jedinci trpí více nemocemi.

Ve skutečnosti se mohou všechna psí plemena mezi sebou křížit, dokonce i doga s čivavou, takže zůstávají stále stejným druhem. Ne, že by speciace byla pro kreacionisty nějakým problémem – viz výše část o zlatoočkách. Ale pokud by byly německé dogy a čivavy známé jen z fosilního záznamu, pravděpodobně by byly klasifikovány jako různé druhy nebo dokonce různé rody. Jistě, protože bez lidského zásahu by se doga a čivava pravděpodobně nespářily (nekřížily), takže by mohly být ve volné přírodě považovány za různé druhy. Kreacionisté považují šlechtění psů za ukázkou toho, že Bůh naprogramoval do původně stvořeného druhu psa/vlka velkou variabilitu.

DARWIN A JEHO CHYBNÝ POHLED NA STVOŘENÍ

Na stranách 35–36 pojednává *Učení o evoluci* o některých z Darwinových postřehů. Například živí a fosilní pásovcí se nacházejí pouze v Jižní Americe. A také zvířata na Galapážských ostrovech se podobají zvířatům v Ekvádoru, zatímco tvorové na ostrovech podél afrického pobřeží jsou příbuzní zvířatům v Africe. Kniha pak uvádí:

V rámci převládajícího názoru své doby si Darwin neuměl vysvětlit tato pozorování: že každý druh byl stvořen samostatně, přičemž na každém konkrétním místě byl stvořen právě ten druh, který dané lokálně nejlépe vyhovoval.

Jenže takhle to bibličtí kreacionisté vůbec nevnímají, neboť je tu zcela ignorována celosvětová Potopa, jak uvádí Genesis v kapitolách 6–9, takže ve skutečnosti tu jde opět o slaměného panáka. Potopa zahubila všechny suchozemské obratlovce mimo ty, kteří byli v Arše, a také

zcela změnila uspořádání zemského povrchu. Není tedy možné, aby cokoliv bylo stvořeno právě na místě jeho současného výskytu.

Archa ve srovnání s velkým nákladním vozidlem a s lidmi (vpravo dole).

A také všichni dnešní pozemští obratlovci pocházejí z těch, kteří se vylodili z Archy na pohoří Araratu – na své současné místo migrovali po celé generace. Pro biblické kreacionisty tedy není žádným překvapením, že zvířata na ostrovech poblíž afrického pobřeží jsou podobná zvířatům v Africe – na tyto ostrovy migrovala přes Afriku.

Darwinova pozorování se tak dala snadno vysvětlit biblickým modelem stvoření a Potopy. Nicméně v Darwinově době většina jeho oponentů nevěřila modelu biblického stvoření, proto byl „přetlumočen“ tak, aby byl v souladu s tehdejší vírou ve starou Zemi.

Tehdy převládala spíše víra v sérii globálních povodní, následovaných znovustvořením než jediná Potopa, po níž následovala migrace. Darwin pozoroval něco, co tomuto nebiblickému modelu neodpovídalo. A to mu potom umožnilo zpochybnit stvoření i samotnou Bibli, přestože to ve skutečnosti nebyla ta pravá biblická víra, kterou vyvracel!

Model stvoření a Potopy také podporuje jeden zajímavý Darwinův experiment, který *Učení o evoluci* uvádí na straně 38:

Darwin nechal hlemýžďe plavat delší dobu ve slané vodě a tím se přesvědčil, že ve vzácných případech hlemýžďi dokázali „přeplavat na kusech unášeného dříví středně velké mořské zálivy“. ... Před Darwinem byla existence hlemýžďů a netopýrů na oceánských ostrovech

jednoduše uváděna a zaznamenávána jako fakt, byť se nejednalo o typické suchozemské savce. Je nepravděpodobné, že by někoho napadlo testovat u hlemýžďů jejich schopnost přežít po delší dobu ve slané vodě. Ale i kdyby ano, měl by takový experiment jen malý dopad.

Darwin tak pomohl zodpovědět otázku pochybovačů Bible ohledně její výpovědi o Potopě a Arše: „Jak se zvířata dostala na tak vzdálená místa?“ Také se tím ukázalo, že mimo Archu mohli přežít Potopu i někteří bezobratlí,¹⁰ možná na kusech pemzy nebo spleti vegetace či na unášeném dříví, jak naznačil Darwin. Jiné Darwinovy experimenty prokázaly, že zahradní semena jsou i po 42denním ponoření do slané vody schopna stále vzklíčit, takže mohla cestovat obvyklými oceánskými proudy do vzdálenosti až 2 240 km (1 400 mil).¹¹ To nám ukazuje způsob, jak mohly přežít rostliny i mimo Archu – opět plavbou na unášeném dříví, pemze nebo chomáčích vegetace, které byly často promáčené. Proto model stvoření–Potopa–rozptýlení mohl také vést k takovýmto zkušenostem, bez ohledu na to, jak to podává *Učení o evoluci*.¹²

10. Bibličtí kreacionisté poukazují na to, že hebrejská slova pro zvířata na Archu nezahrnují bezobratlá a věří, že bezobratlí pravděpodobně nemají život ve smyslu *nephesh*. Z těchto míst vyplývá, že museli nějak přežít mimo Archu. Některá schůdná řešení tohoto a dalších otázek, vyvolaných kolem Archy, viz odkaz 8.

11. J. Weiner, *The Beak of the Finch: Evolution in Real Time* (London: Random House), page 136. [See review.]

12. Pokud jde o otázky typu „Jak se koaly dostaly do Austrálie?“, je tu několik možností. Suchozemští obratlovci mohli do široka migrovat, když byla hladina moře v době po Potopě nižší a během Doby ledové vznikaly mezi kontinenty mosty. Dalším důležitým faktorem je zavedení živočichů lidmi. Takto se např. králík dostal do Austrálie, a některá zvířata mohla dorazit s prvními australskými obyvateli. Viz *The Creation Answers Book* by Don Batten (ed.), David Catchpoole, Jonathan Sarfati and Carl Wieland (Creation Book Publishers, 2006), Chapter 17.

KAPITOLA 3

CHYBĚJÍCÍ MEZIČLÁNKY

Kniha *Učení o evoluci a podstatě vědy* zmiňuje fosilní záznam na několika místech. Kreacionisté a evolucionisté svými různými předpoklady předpovídají o fosilním záznamu různé věci. Pokud by se tvorové vyvíjeli z jiných druhů tvorů, museli by potom existovat mnohé přechodné formy s přechodovými strukturami. Pokud by však byly různé druhy stvořené samostatně, fosilní záznam by ukazoval tvory, kteří by se jevíli jako náhle a plně zformované.

PROBLÉM PŘECHODOVÝCH FOSILÍ

Charles Darwin se obával, že fosilní záznam nevykazoval to, co předpokládala jeho teorie:

Proč není každá geologická formace a každá vrstva plná takovýchto přechodných forem? Geologie rozhodně neodhaluje žádný jemně odstupňovaný organický řetězec, a to je nejjasnější a nejzávažnější námitka, která může být použita proti této teorii.¹

Je to dnes jiné? Zesnulý Dr. Colin Patterson, vysoce postavený paleontolog v Britském přírodopisném muzeu, napsal knihu s názvem „*Evo-luce*“. Jeho odpověď jedné osobě na otázku, proč do své knihy nezahrnul žádné obrázky přechodných forem, napsal:

Plně souhlasím s vaším komentářem o nedostatku přímého zobraze-

1. C.R. Darwin, *Origin of Species*, 6th edition, 1872 (London: John Murray, 1902), p. 413.

ní evolučních přechodů v mé knize. Pokud bych o nějakém příkladu věděl, ať živém nebo fosilním, tak bych ho určitě zahrnul ... Odvážím se však říci, že neexistuje ani jedna taková fosilie, která by se dala uvést jako nevyvratitelný argument.²

Renomovaný evolucionista (a marxista – viz [dokumentace](#)) Stephen Jay Gould napsal:

V mnoha případech se nedostatek fosilních důkazů o přechodových fázích spolu s hlavními přechody v organickém designu stal vytrvalým a otravným problémem postupného evolučního vývoje, a díky naší neschopnosti sestavit funkční přechodové formy to zůstává jen v naší představivosti.³

A také:

Považuji za selhání, jestliže se nepodařilo najít jasnou „linii pokroku“ v historii lidstva, je to nejzáhadnější fakt fosilního záznamu.⁴

A jak připomíná Sunderland:

Samozřejmě by nešlo o žádnou záhadu, pokud by se [Gould] ještě před zkoumáním důkazů nerozhodl o tom, že evoluce ze společného předka je fakt, podobně jako když „jablko padá ze stromu“, a že si můžeme dovolit diskutovat jen o takových mechanismech, které vysvětlují naše předpoklady jako fakt.⁵

MEZERY JSOU OBROVSKÉ

Kniha *Učení o evoluci* se vyhýbá diskusím o obrovské propasti mezi neživou hmotou a první živou buňkou, jednobuněčnými a mnohobu-

-
2. C. Patterson, dopis Lutherovi D. Sunderlandovi, 10 April 1979, publikované v *Darwin's Enigma* (Green Forest, AR: Master Books, 4th ed. 1988), p. 89. Patterson sa nejprve pokusil ustoupit od tohoto jasného výroku, zjevně kvůli obavám, že kreacionisté tuto pravdu použijí.
 3. S.J. Gould, in *Evolution Now: A Century After Darwin*, ed. John Maynard Smith, (New York: Macmillan Publishing Co., 1982), p. 140. *Učení o evoluci* strany 56–57 poukazují na stížnosti ze strany Goulda ohledně kreacionistů, kteří ho citují v souvislosti s vzácností přechodných forem. Obviňuje kreacionisty z nařčení, že odmítá celou evoluci. Tato stížnost však není oprávněná. Kreacionisté jasně poukazují na to, že on je tvrdým evolucionistou v tom smyslu, že je „nepřátelský svědek“.
 4. S.J. Gould, The Ediacaran Experiment, *Natural History* 93(2):14–23, Feb. 1984.
 5. L. Sunderland, ref. 2, p. 47–48.

něčnými tvory a mezi bezobratlými a obratlovci. Už jen mezery mezi těmito skupinami by měly být dostatečné k prokázání toho, že evoluce od molekuly k člověku je zcela neopodstatněná.

Palaeochiropteryx tupaiodon — jedna z „nejstarších“ fosilií netopýrů (podle evolučních představ). Byla nalezena v břidlici Messelského dolu poblíž Darmstadtu v Německu a je datována na 48 až 54 miliony let. Netopýr měl zřejmě plně vyvinutá křídla a jeho vnitřní ucho mělo stejnou konstrukci jako moderní netopýři, což znamená, že měl kompletní sonarové vybavení (další podrobnosti o tomto skvěle navrženém systému najdete v kapitole 9).

Existuje mnoho dalších příkladů různých organismů, které se ve fosilním záznamu objevily náhle a plně zformované. Například první netopýři, pterosauři a ptáci byli plnohodnotnými letci. Fotografie vpravo ukazuje, že netopýři byli vždy netopýři.⁶

Želvy jsou dobře navrženou a specializovanou skupinou plazů s výrazným krunýřem, který chrání životně důležité orgány těla. Nicméně

6. Fotografie a informace od Dr. Joachima Schevena z Lebendige Vorwelt Museum v Německu.

7. Plazi, *Encyclopedia Britannica* 26:704–705, 15th ed., 1992.

8. Ren Hirayama, Nejstarší známá mořská želva, *Nature* 392(6678):705–708, 16 April 1998; comment by Henry Gee, p. 651, same issue.

evolucionisté přiznávají, že „přechodové články mezi želvami a kotylosaury, tj. primitivními plazy, z nichž se [jak evolucionisté věří], pravděpodobně vyvinuly želvy, zcela chybí.“ Nemohou se odvolávat na neúplný fosilní záznam, protože „želvy zanechávají více a lepší fosilie než jiní obratlovci.“⁷ „Nejstarší známá mořská želva“ byla plně zformovaná, nebyla žádnou přechodovou formou. Měla plně utvořený systém vylučování soli, bez kterého by mořský plaz rychle dehydratoval. Ukazují na to lebeční dutiny, ve kterých byly velké žlázy kolem očí vylučující sůl.⁸

Všech 32 řádů savců se ve fosilním záznamu objevují náhle a plně vytvořené. Evoluční paleontolog George Gaylord Simpson napsal v roce 1944:

I ti nejstarší a nejprimitivnější členové každého řádu již mají základní řádové znaky a v žádném případě není znám ani přibližný náznak nějaké souvislé vývojové řady od jednoho řádu k druhému. Ve většině případů je zlom tak ostrý a rozdíl tak velký, že původ řádu je spekulativní a zůstává hodně sporný.¹⁰

I dnes je jen málo z toho co vyvrátit.¹¹

VÝMLUVY

Jako většina evoluční propagandy, i *Učení o evoluci* tvrdí, že existuje mnoho přechodových forem, a uvádí několik „příkladů.“ Rámeček na straně 15 obsahuje úsměvný článek evolucionisty (a ateisty) E.O. Wilsona, „Objev chybějícího článku“. Ten tvrdil, že studoval „téměř přesné přechody mezi samostatnými vosami a vysoce společenskými moderními mravenci.“ Ale zase jiný ateistický evolucionista W.B.

9. Steve Cardno, 1998.

10. G.G. Simpson, *Tempo and Mode in Evolution* (NY: Columbia University Press, 1944), p. 105–106.

11. Užitečná kniha o fosilním záznamu je od D.T. Gish, *Evolution: The Fossils STILL Say NO!* (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1995).

12. *Učení o evoluci a Nature of Science*, A Review by Dr Will B. Provine. Available from fp.bio.utk.edu/darwin/NAS_guidebook/provine_1.html, 18 February 1999.

Provine říká, že Wilsonova „tvrzení jsou výslovně popřena samotným textem.... Wilsonovy komentáře jsou přinejlepším zavádějící.“¹²

Učení o evoluci zdůrazňuje Archaeopteryxe a údajnou sérii přechodů mezi suchozemskými savci na velrybami, a tak jsou i popsány v kapitolách 4 a 5 této knihy. *Učení o evoluci* také poskytuje na straně 57 následující výmluvu:

Některé změny v populacích mohou nastat příliš rychle na to, aby zanechaly mnoho přechodných fosilií. A také mnoho organismů pravděpodobně nezanechalo fosilie kvůli svému místu výskytu nebo proto, že neměly žádné tělesné části, které by mohly snadno zkamenět.

Darwin se také vymluvil na nedostatek přechodových fosilií „obrovskou nedokonalostí fosilního záznamu.“ Ale jak jsme viděli, mezičlánky chybí dokonce i u organismů, které jinak zanechávají vynikající fosilie, jako jsou želvy. Michael Denton zdůrazňuje, že fosiliemi je zastoupeno 97,7 % živých řádů suchozemských obratlovců, a 79,1 % žijících čeledí suchozemských obratlovců – anebo 87,8 %, pokud jsou vyloučeni ptáci, protože u těch je méně pravděpodobné, že by mohli zkamenět.¹³

Umělecké ztvárnění živého vrápence (netopýra).⁹

Je pravda, že fosilizace vyžaduje specifické podmínky. Obvykle když ryba zemře, vyplave k hladině, začne se rozkládat a snědí ji mrchožrouti. I kdyby dopadly některé její části na dno, i o ně se mrchožrouti

13. Denton, *Evolution, a Theory in Crisis* (Chevy Chase, MD: Adler & Adler, 1985), p. 190.

postarají. Potápěči nenalézají mořské dno pokryté mrtvými zvířaty, z nichž se pomalu stávají fosilie. Totéž platí i pro suchozemská zvířata. V minulém století byly v Severní Americe zabity miliony buvolů (bizonů), ale zůstalo jen velmi málo fosilií.

Dobře zachovalá fosilie v přírodě obecně vyžaduje rychlé pohřbení (takže mrtvé tělo mrchožrouti neodstraní) a současně cementační činidla k rychlému vytvrzení fosilie. *Učení o evoluci* uvádí několik dobrých fotografií fosilních ryb (str. 3) a medúz (str. 36) se zachovalými rysy. Takové fosilie určitě nemohly vznikat postupně – jak dlouho si mrtvé medúzy obvykle zachovávají své rysy? Pokud byste chtěli takové fosilie vytvořit, nejlepší způsob je zalít úplně celého tvora betonem! Většinu fosilií mohou vysvětlit pouze katastrofické podmínky – například globální Potopa a v jejím důsledku rozšíření regionálních katastrof.

Učení o evoluci pokračuje ve svém tvrzení v duchu předchozího textu:

Nicméně v mnoha případech, například mezi primitivními rybami a obojživelníky, obojživelníky a plazy, plazy a savci a plazy a ptáky, existují vynikající přechodové fosilie.

O tomto však *Učení o evoluci* neposkytuje žádné důkazy! Níže můžeme stručně prověřit některá obvyklá evoluční tvrzení (přerod plazů v ptáky viz následující kapitola o ptácích):

- *Přechod ryb v obojživelníky*: Někteří evolucionisté věří, že obojživelníci se vyvinuli z ryb vějířoploutvých (*Rhipidistia*), podobným Latimérii podivné (*Coelacanth*). Věřilo se, že než se ryby vynořily na zemi, používaly své masité laločnaté ploutve k procházkám po mořském dně. Zdálo se, že tuto spekulaci nelze vyvrátit, protože podle evoluční interpretace dlouhých věků fosilního záznamu žila poslední Latimérie asi před 70 miliony let. Ale v roce 1938 byla objevena živá Latimérie (*Latimeria chalumnae*) a bylo zjištěno, že ploutve nebyly používány k chůzi, ale k obratnému manévro-

vání při plavání. Její měkké části byly také naprosto rybí, nikoli přechodné. Má také některé jedinečné vlastnosti – přibližně po roční březosti rodí živá mláďata, má malý druhý ocas, kterým si pomáhá při plavání, a žlázu, která detekuje elektrické signály.¹⁴ Údajně první obojživelník, *Ichthyostega* (zmiňovaný v knize *Učení o evoluci* na str.39), nemůže být přechodovým článkem, protože má plně utvořené nohy, ramenní klouby a pánevní pletenec, zatímco u vějířoploutvých ryb (*Rhipidistia*) po ničem takovém není ani stopy.

- *Přechod obojživelníků v plazy*: Často opěvovaným mezičlánkem mezi obojživelníky a plazy je *Seymouria*. Ale stáří tohoto tvora je určeno (podle evolučního datování) na 280 milionů let, což je ale zhruba o 30 milionů let méně než údajně „nejranější“ skuteční plazi *Hylonomus* a *Paleothyris*. To znamená, že plazi jsou o miliony let starší než jejich údajní předkové! Neexistuje také žádný přijatelný důvod k domněnce, že ve své reprodukci nebyli zcela obojživelníky. Skok od obojživelníků k vejším plazů vyžaduje vývoj celé řady nových struktur a změny v biochemii – viz níže o změnách měkkých částí.
- *Přechod plazů v savce*: Za přechodné články se často považují „plazi podobní savcům“. Ale podle specialisty na tyto tvory:

Každý nalezený druh plazů podobných savcům se ve fosilním záznamu objevuje náhle a nepředchází mu žádný druh, který je mu přímým předkem. O něco později stejně tak náhle zmizí, aniž by po sobě zanechal z něho pocházející druh.¹⁵

Evolucionisté věří, že ušní kůstky savců se vyvinuly z některých čelistí plazů. Patterson však uznal, že neexistuje žádná jasná sou-

14. M. Denton, footnote 13, p. 157, 178–180; viz také W. Roush, 'Living Fossil' Is Dethroned, *Science* 277(5331):1436, 5 September 1997, and No Stinking Fish in My Tail, *Discover*, March 1985, p. 40.

15. T.S. Kemp, The Reptiles that Became Mammals, *New Scientist* 92:583, 4 March 1982.

vislost mezi čelistmi „plazů podobných savcům“ a ušními kůstkami savců. Ve skutečnosti se sami evolucionisté dohadovali o tom, která kost patří ke které.¹⁶

FUNGOVÁNÍ MOŽNÝCH PŘECHODOVÝCH FOREM

Neschopnost představit funkční přechodové články je skutečným problémem. Pokud by se netopýr nebo pták vyvinuli ze suchozemského zvířete, přechodné formy by měly přední končetiny, které by nebyly ani dobrými nohama, ani dobrými křídly. Jak by přírodní výběr takové věci vybíral? Křehké dlouhé končetiny hypotetických napůl netopýrů a napůl pterosaurů by se jevily spíše překážkou než pomocí.

ZMĚNY V MĚKKÝCH ČÁSTECH

Měkké části mnoha tvorů by se samozřejmě musely drasticky změnit a je jen malá šance, že by se ve fosilním záznamu uchovaly. Například vývoj plodového vejce by vyžadoval mnoho různých inovací, mezi něž patří:

- Skořápka.
- Dvě nové membrány – amniová a allantoisová.
- Vylučování ve vodě nerozpustné kyseliny močové spíše než močoviny (močovina by embryo otráвила).
- Bílek spolu se speciální kyselinou k poskytování vody.
- Žloutek jako potrava.
- Změna genitálního systému umožňující oplodnění vajíčka před ztvrdnutím skořápky.¹⁷

16. C. Patterson, Morphological Characters and Homology; in K.A. Joysey and A.E. Friday (eds.), *Problems of Phylogenetic Reconstruction*, Proceedings of an International Symposium held in Cambridge, The Systematics Association Special Volume 21 (Academic Press, 1982), 21–74.

17. M. Denton, footnote 13, p. 218–219.

Dalším příkladem jsou savci – ti mají oproti plazům mnoho rozdílů v měkkých částech, například:

- Savci mají odlišný oběhový systém, včetně červených krvinek bez jader, srdce se čtyřmi komorami místo tří a jednou aortou místo dvou, a také zásadně odlišný systém přívodu krve do oka.
- Savci produkují mléko, aby nakrmili svá mláďata.
- Kůže savců má dvě vrstvy navíc, a má vlasy a potní žlázy.
- Savci mají bránici, vláknitou svalovou přepážku mezi hrudníkem a břichem, která je nezbytná pro dýchání. Plazi dýchají jiným způsobem.
- Savci udržují svou tělesnou teplotu konstantní (teplokrevnost), což vyžaduje komplexní mechanismus regulace teploty.
- Savčí ucho má složitý Cortiho orgán, který se u žádného plazího ucha nevyskytuje.¹⁸
- Ledviny savců mají „velmi vysokou ultrafiltrační rychlost krve.“ To znamená, že srdce musí být schopné vytvořit požadovaný vysoký krevní tlak. Ledviny savců vylučují močovinu místo kyseliny močové, což vyžaduje jinou chemii. Jsou také jemně regulovány tak, aby udržovaly konstantní hladinu látek v krvi, což vyžaduje komplexní endokrinní systém.¹⁹

18. D. Dewar, *The Transformist Illusion*, 2nd edition, (Ghent, NY: Sophia Perennis et Universalis, 1995), p. 223–232.

T.S. Kemp, *Mammal-like Reptiles and the Origin of Mammals* (New York: Academic Press, 19. 1982), p. 309–310.

KAPITOLA 4

EVOLUCE PTÁKŮ?

Ptáci jsou zvířata s jedinečnými vlastnostmi, jako je peří a speciální plíce, a většina z nich je dobře navržena k létání. Evolucionisté věří, že se vyvinuli z plazů, dokonce prý z nějakého druhu dinosaura. Kniha *Učení o evoluci* a podstatě vědy představuje také jako důkaz evoluce údajný spojovací článek mezi dinosaurem a ptákem. V této kapitole je kriticky zkoumán jak tento mezičlánek, tak i další argumenty pro evoluci ptáků. Tato kapitola rovněž poskytuje podrobné informace o některých unikátních vlastnostech ptáků.

ARCHEOPTERYX

Kniha *Učení o evoluci* uvádí několik pomyslných „dialogů“ mezi učiteli. V jednom z nich (str.8) dochází k následující diskusi:

Karen: V jedné z mých tříd na univerzitě mi nějaký student řekl, že ve fosilním záznamu jsou velké mezery. Víš o tom něco?

Doug: Ano, tak třeba *Archeopteryx*. Je to fosilie, která má peří jako pták, ale kostru malého dinosaura. Je to „jeden z těch chybějících mezičláneků,“ který už tedy nechybí.

Na stejné stránce je obrázek fosilie *Archaeopteryx*e, kde se uvádí:

Pták, který žil před 150 miliony let a měl mnoho vlastností plazů, byl objeven v roce 1861 a o dva roky dříve přispěl k podpoře evoluční hypotézy navržené Charlesem Darwinem v jeho knize *The Origin of Species* (*O původu druhů*).

Učení o evoluci zobrazovalo například tuto fosilii *Archaeopteryx*.

Nicméně evolucionista Alan Feduccia, světově uznávaný odborník na ptáky na University of North Carolina v Chapel Hill, s výroky „Doug“ nesouhlasí:

Paleontologové se snažili vydávat *Archeopteryx* za pozemského opeřeného dinosaura. Ale on jím není. Je to pták, zpěvný pták. A na tom nic nezmění ani „kopec paleontologické omáčky“.¹

Archeopteryx měl plně utvořené peří pro létání (včetně asymetrických lopatek a břišních zpevňujících rýh, jaké mají moderní létající ptáci), klasická eliptická křídla moderních lesních ptáků a velkou vidlicovitou kost k připevnění příslušných svalů pro zdvih křídla.³ Jeho mozek byl v podstatě stejný jako mají létající ptáci, s velkým mozečkem a zrakovým centrem. Skutečnost, že měl zuby, nehraje vzhledem k jeho údajnému přechodovému stavu žádnou roli – zuby měla řada vyhynulých ptáků, zatímco mnoho plazů nikoli. Stejně jako je tomu u ostatních ptáků, měl obě čelisti (horní i dolní) pohyblivé. U většiny obratlovců, včetně plazů, je pohyblivá pouze dolní čelist.⁴

1. Citace z V. Morell, *Archaeopteryx*: Early bird catches a can of worms, *Science* 259(5096):764–65, 5 February 1993.
2. S laskavým svolením od Steve Cardno, 1994.
3. A. Feduccia, Evidence from claw geometry indicating arboreal habits of *Archaeopteryx*, *Science* 259(5096):790–793, 5 February 1993.

OPEŘENÝ DINOSAURUS?

V posledních několika letech se v médiích objevují titulky o údajných „opeřených dinosaurech“, které mají dokázat, že ptáci se vyvinuli z dinosaurů. Tito údajní předkové jsou druhy *teropodů*, což je skupina masožravých dinosaurů, do které patří i *Tyrannosaurus rex*.

Vpravo: Rekonstrukce *Archeopteryx* od autorizovaného umělce, konzistentní se známými ptačími rysy.²

Měli bychom si pamatovat, že média často předvádějí tzv. „důkazy“ evoluce jako senzaci, ale pokud jsou tyto později vyvráceny, dokonce i jinými evolucionisty, už jim to nestojí ani za zmínku. Například v roce 1996 se objevily titulky jako např. „Opeřená fosilie dokazuje, že někteří dinosauři se vyvinuli v ptáky“.⁵ Šlo o fosilii zvanou *Sinosauropteryx prima*.⁶ Kreacionistické publikace doporučovaly čtenářům, aby tomu příliš nevěřili a měli otevřenou mysl.⁷ Což se později potvrdilo, když čtyři přední paleontologové, včetně Johna Ostroma z Yale University zjistili, že ono „peří“ byla jen shodně seřazená vlákna,⁸ pravděpodobně kolagenu.

[Aktualizace: Výzkum po vydání knihy ukazuje, že kolagenová vlákna byla součástí jediné struktury, jako je dermální hřeben nebo límeček, což můžeme dnes vidět u některých ještěrek límcových, nešlo tedy

4. D. Menton and C. Wieland, Bird evolution flies out the window, *Creation* 16(4):16–19, September–November 1994.

5. *The Examiner*, Launceston, Tasmania, 19 October 1996.

6. Ann Gibbons, New feathered fossil brings dinosaurs and birds closer, *Science* 274:720–721, 1996.

7. J.D. Sarfati, Kentucky fried dinosaur? *Creation* 19(2):6, March–May 1997.

8. *New Scientist* 154(2077):13, 12 April 1997; No dino feathers after all, *Creation* 19(3):6, June–August 1997.

o samostatné peří. Viz Lingham-Soliar T., Evoluce peří: Sinosauropteryx – život, smrt a uchování údajně pernatého dinosaura, J. Ornithol. 153 (3): 699–711, 2012 | doi: 10.1007/s10336-011-0787-x; a na tomto založený článek, Sarfati, J., [Opeření dinosaurů: nakonec žádné peří!](#), J. Creation 26 (3): 8–10, 2012.]

Další proslulou údajně přechodovou formou mezi dinosaury a ptáky byl *Mononykus*, o němž se tvrdilo, že to byl „nelétavý pták“.⁹ Na obálce časopisu Time byl dokonce vyobrazen s peřím, ačkoli na něm nebyla nalezena sebemenší stopa peří.¹⁰ Pozdější důkazy ukázaly, že „*Mononykus* zcela jasně ptákem nebyl ... byl to zřejmě jeden z rychlonohých teropodů s pevnými končetinami, uzpůsobenými k hrabání.“¹¹

Mnohé zpravodajské agentury uvedly (červen 1998) dvě fosilie nalezené v severní Číně, o nichž se tvrdilo, že to byli opeření teropodi (masožraví dinosaury). Fosilie *Protarchaeopteryx robusta* a *Caudipteryx zoui* byly prohlášeny za „nejbližší předky prvních ptáků“.¹²

Tyto dva poslední objevy jsou „datovány“ na 120 až 136 milionů let, zatímco *Archeopteryx*, opravdový pták, je „datován“ na 140 až 150 milionů let, což činí tyto „předky ptáků“ mnohem mladšími, než jsou jejich potomci!

O tom však není přesvědčen Feduccia a ani jeho kolega, paleontolog Larry Martin z Univerzity v Kansasu. Martin říká: „Tohle musíte dát do správných souvislostí. To by pak podle autorů článku bylo kuře pernatým dinosaurem.“¹³ Feduccia a Martin se domnívají, že *Protarcha-*

9. A. Perle *et al.*, Flightless bird from the Cretaceous of Mongolia, *Nature* 362:623–626, 1993; note correction of the name to *Mononykus*, as Perle *et al.*' choice, *Mononychus*, was already taken, *Nature* 363:188, 1993.

10. *Time* (Australia), 26 April 1993.

11. D.P. Prothero and R.M. Schoch, editors, *Major Features of Vertebrate Evolution*, On the Origin of Birds and of Avian Flight, by J.H. Ostrom (Knoxville, TN: University of Tennessee Press, 1994), p. 160–177.

12. Ji Qiang, P.J. Currie, M.A. Norell, and Ji Shu-An, Two feathered dinosaurs from northeastern China, *Nature* 393(6687):753–761, 25 June 1998. Perspective by K. Padian, same issue, p. 729–730.

13. Citace z 24 června 1998, CNN web www.cnn.com.

eopteryx a *Caudipteryx* jsou spíše nelétaví ptáci podobní pštrosům. Mají zuby jako ptáci a chybí jim dlouhý ocas, který vidíme u teropodů. *Caudipteryx* dokonce používal na rozdíl od teropodů kameny v žaludku (gastrolity, pozn. překl.) jako současní býložraví ptáci.¹⁴

S dogmatem o vývoji ptáků z dinosaurů existuje celá řada problémů. Feduccia zdůrazňuje:

Vývoj létání z tak obrovských dvounožců se zkrácenými předními končetinami a těžkými ocasy pro udržení rovnováhy je biofyzikálně nemožné. Pro létání je tohle přesně tou nejhorší možnou anatomií.¹⁵

Existují také velmi silné důkazy ze struktur předních končetin, že dinosauri nemohli být předky ptáků. Tým pod vedením Feduccia studoval embrya ptáků pod mikroskopem a svou studii publikoval v časopise *Science*.¹⁶ Jejich nálezy byly oznámeny takto:

Nový výzkum prokazuje, že ptáci postrádají embryonální palec, který měli dinosauri, což ukazuje na to, že pro tyto druhy je „téměř nemožné“, aby byly úzce příbuzné.¹⁷

ZMĚNILO SE PLACHTĚNÍ V LÉTÁNÍ?

Feduccia a Martin odmítají myšlenku, že ptáci se vyvinuli z dinosaurů, a to z dobrého důvodu. Nicméně se nechtějí vzdát evoluce, takže místo toho věří, že ptáci se vyvinuli z plazů zvaných *crocodilomorphs*. Jsou toho názoru, že tito malí, krokodýlům podobní plazi žili na stromech a „zpočátku z větve na větev skákali, a potom plachtili“.¹⁸

Jenže plachtění *není* přechodovým stádiem mezi pozemským zví-

14. *Washington Post*, 25 June 1998.

15. A. Gibbons, New feathered fossil brings dinosaurs and birds closer, *Science* 274:720–721, 1996.

16. A.C. Burke and A. Feduccia, Developmental patterns and the identification of homologies in the avian hand, *Science* 278(5338):666–8, 24 October 1997, with a perspective by R. Hinchliffe, The forward march of the bird-dinosaurs halted? p. 596–597; J.D. Sarfati, Dino-bird evolution falls flat, *Creation* 20(2):41, March 1998.

17. *The Cincinnati Enquirer*, 25 October 1997.

18. P. Shipman, Birds do it ... Did dinosaurs? *New Scientist* 153(2067):26–31, 1 February 1997, p. 28.

řetem a létavcem. Ti, co plachtí, mají buď ještě delší křídla než letci (srovnejte rozpětí křídel kluzáku s letadly nebo rozpětí křídel ptáků, jako je albatros, kteří tráví hodně času plachtěním), nebo mají širokou membránu, která je od křídla zcela odlišná (všimněte si tvaru rogalu nebo poletuchy). K dosažení letu máváním je také nutná vysoce říditelná svalová pohyblivost, což zase vyžaduje, aby mozek měl pro tyto pohyby program. V konečném důsledku to vyžaduje nové genetické informace, které nelétajícímu tvorovi chybí.

Dalším problémem je:

Nebyl nalezen ani jejich hypotetický předek, ani přechodové formy spojující je se známými fosilními ptáky. A i když správně říkají, že kladistické analýzy [srovnávání společných charakteristických rysů] jsou jen tak dobré, jako data, na nichž jsou založeny, žádná kladistická studie dosud nenavrhl předka, který by nebyl teropod.¹⁹

Stručně řečeno, Feduccia a Martin přinášejí zdrcující kritiku proti myšlence, že ptáci se „z gruntu“ vyvinuli z běhajících dinosaurů (*kurzorální* teorie). Ale zastánci evoluce ptáků z dinosaurů staví stejně silné argumenty proti teorii Feduccia a Martina „ze stromů dolů“ (*arboreální* teorie). Důkazy svědčí o tom, že tito kritici mají pravdu – ptáci se nevyvinuli ani z běhajících dinosaurů, ani z mini-krokodýlů žijících na stromech. Ve skutečnosti se ptáci z jiných neptačích tvorů vůbec nevyvinuli! To je v souladu s biblickou zprávou, že různé druhy ptáků byly stvořeny pátého dne Stvořitelského týdne (Gen 1:20–23).

ROZDÍLY MEZI PLAZY A PTÁKY

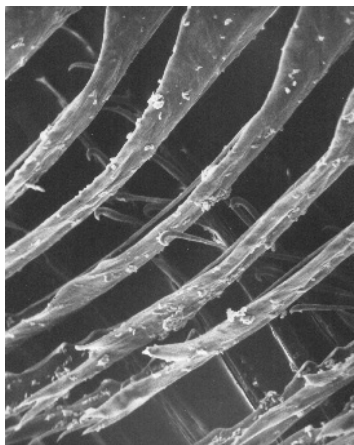
Všichni evolucionisté věří, že ptáci se vyvinuli z nějakého druhu plazů, i když se na tomto druhu nemohou shodnout. Plazi a ptáci se však v mnoha ohledech velmi liší. Létající ptáci mají aerodynamická těla s hmotností rozloženou pro vyvažování letu; kvůli lehkosti mají duté

¹⁹. Ibid.

kosti, které jsou též součástí jejich dýchacího systému; pro létání mají výkonné svalstvo se speciálně navrženými dlouhými šlachami, které vedou přes otvory v ramenních kostech podobně jako na kladce; a mají velmi ostré vidění. Ptáci mají také dvě z nejlépe navržených struktur v přírodě – peří a speciální plíce.

PEŘÍ

Feduccia říká: „Peří je téměř dokonale upraveno k létání“, protože je lehké, pevné, aerodynamicky tvarované a má velmi důmyslnou strukturu ostnů a háčků. Díky této struktuře je vodotěsné a pták rychlým počechráním peří zobákem dosáhne opětovného zarovnání zploštělého peří do plně aerodynamického tvaru.²⁰

Prohlédněte si na obrázku vlevo nádherně zvětšené ostny peří, kde jsou vidět drobné háčky a drážky (zvětšeno 200krát).²¹

Ateista a evolucionista Richard Dawkins, který je v knize *Učení o evoluci* velmi doporučovaný, s přehledem říká: „*Pera jsou jen upravené plazí šupiny*,“²² což je mezi evolucionisty všeobecně rozšířený názor. Ale šupiny jsou kožní záhyby; peří je komplexní struktura s ostny, drážkami a háčky. Peří se také utváří zcela jiným způsobem, od folikulů (kulovité vchlípeniny

v pokožce, pozn. překl.) uvnitř kůže podobně jako je tomu u vlasů.

20. A. Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds* (New Haven, CT: Yale University Press, 1996), p. 130.

21. Foto s laskavým svolením od Dr Davida Mentona.

22. R. Dawkins, *Climbing Mount Improbable* (Harmondsworth, Middlesex, England: Penguin Books, 1996), p. 113.

V kapitole 2 jsme si ukázali, že každá struktura nebo orgán musí být zastoupena *informacemi* na genetické úrovni, napsanými chemickou abecedou na dlouhé molekule DNA. Je zjevné, že kódované informace nutné pro stavbu peří jsou na zcela jiné úrovni, než jaké jsou vyžadovány pro šupiny. Protože pokud se šupiny měly vyvinout v peří, znamená to, že v ptačí DNA muselo vzniknout značné množství nové genetické informace, která se v DNA jeho údajného plazího předka nevyskytovala.

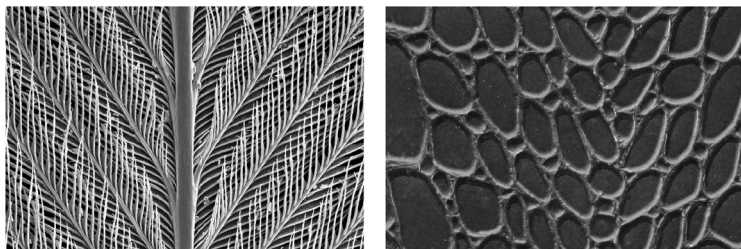
Přirozený výběr by jako obvykle neupřednostňoval hypotetické přechodové formy. Mnozí evolucionisté tvrdí, že dinosaurům se vyvinulo peří jako tepelná ochrana, a až později se vyvinulo a zdokonalilo pro účely létání. Ale stejně jako všechny takové příběhy typu „bylo, nebylo“, ani tento nedokáže vysvětlit, jak tato nová genetická informace vznikla, aby ji mohl přirozený výběr zvolit.

Dalším problémem je, že výběr pro tepelnou izolaci je *naprosto odlišný* od výběru pro létání. U ptáků, kteří ztratili schopnost létat, ztratilo také peří velkou část své struktury a začalo se podobat spíše srsti. U nelétavých ptáků by mutace degenerující aerodynamickou strukturu peří nebyly takovým handicapem jako u létajícího ptáka. Přirozený výběr by je tedy nevyloučil a mohl by dokonce takovou degeneraci *zvolit*. Jako obvykle, ztráta struktury peří a tím i schopnosti létat jsou *ztrátami informací*, takže jsou nežádoucí pro evoluci, která vyžaduje *navýšení informací*. Důležité je jen to, že peří poskytuje tepelnou izolaci a struktury podobné srsti jsou přínosné – tedy alespoň pro savce.²³ To znamená, že pokud by bylo peří výhodné pro izolaci, přirozený výběr by pracoval proti vývoji *letového* peří. A peří v podobě chmýří je tedy vhodné.

Prachové peří je také dobrým izolantem a u nelétavých ptáků je běžné.

23. A. Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds* (New Haven, CT: Yale University Press, 1996), p. 130.

Jeho načechnost spočívá v tom, že mu *chybí háčky* letového peří. Přirozený výběr by tedy opět fungoval tak, aby zachoval tepelnou izolaci a *bránil* by vývoji aerodynamického peří.

Zde se podívejte na rozdíl mezi podrobnou strukturou peří (vlevo) a šupin (vpravo), obojí bylo zvětšeno 80krát.

A konečně, také bílkoviny peří (Φ -keratiny) se biochemicky liší od bílkovin kůže a šupin (α -keratiny). Jak uzavírá jeden výzkumník:

Na morfologické úrovni je peří tradičně považováno za srovnatelné se šupinami plazů. Avšak pokud jde o vývoj, morfogenezi [vznik tvaru/formy], strukturu genu, složení a posloupnost proteinu, a tvorbu a strukturu vláken, to vše je u peří odlišné.²⁴

PTAČÍ PLÍCE

K přeměně plic plazů na plíce ptáků jsou nutné zcela radikální změny. V plicích savců je vzduch nasáván do malých plicních sklípků (*alveoly*), odkud krev získává kyslík a uvolňuje oxid uhličitý. Vydýchaný vzduch je poté vypuzen stejnou cestou, jakou přišel. Plazi mají podobný měchový systém, ale jejich plíce jsou uvnitř rozděleny; tj. jako jeden velký sklípek rozčleněný vychlípeninami zvanými septa (septum) vycházející ze stěn. Septa zvětšují povrch a výměna většiny plynů probíhá právě na tomto respiračním povrchu. Ptáci mají také vnitřně dělené plíce, ale

24. A.H. Brush, On the origin of feathers, *Journal of Evolutionary Biology* 9:131–142, 1996.

jejich dýchání je mnohem složitější. Kromě plic mají ptáci složitý systém vzdušných vaků rozmístěných v těle, což zahrnuje dokonce i duté kosti. Tento systém udržuje vzduch proudící v plících jedním směrem speciálními kanálky (*parabronchi*) a krev se pohybuje krevními cévami plic pro maximálně účinnou absorpci kyslíku v opačném směru,²⁵ je to vynikající inženýrské dílo.²⁶

Jak by se plíce plazů ve stylu „měchů“ postupně vyvinuly v ptačí plíce? Hypotetické mezistupně by pochopitelně nemohly fungovat správně, což znamená, že ubohé zvíře by nemohlo dýchat. Přírozený výběr by tedy pracoval na zachování stávajícího uspořádání tím, že by vyloučil všechny špatně fungující meziprodukty.

A i kdybychom na chvíli připustili, že dokážeme vytvořit teoretickou řadu funkčních mezistupňů, „šel“ by vůbec přirozený výběr tímto směrem? Pravděpodobně ne – vždyť netopýři zvládají všechno dokonale i s plícemi typu měchů – někteří dokonce mohou lovit v nadmořské výšce až tří kilometrů. Svou super-účinností se ptačí plíce stávají obzvláště výhodnými jen ve velmi vysokých nadmořských výškách s nízkou hladinou kyslíku. Náhrada stávajících plic plazů by tedy nedávala žádnou selektivní výhodu.²⁷

Nemělo by nás tedy překvapovat, že Alan Feduccia se ve své hlavní práci o evoluci ptáků tohoto problému ani v nejmenším nedotkl.²⁸

25. M. Denton, *Evolution, a Theory in Crisis* (Bethesda, MD: Adler & Adler, 1985), p. 199–213; K. Schmidt-Nielsen, How birds breathe, *Scientific American*, December 1971, p. 72–79.

26. Engineers make much use of this principle of counter-current exchange which is common in living organisms as well—see P.F. Scholander, The wonderful net, *Scientific American*, April 1957, p. 96–107.

27. Michael Denton, Blown away by design, *Creation* 21(4):14–15.

28. A. Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds* (New Haven, CT: Yale University Press, 1996). Nicméně tato kniha ukazuje, že toto široce přijímané dogma o evoluci ptáků z dinosaurů má množství děr.

Někteří současní vědci, zkoumající „plicní strukturu *Sinosauropteryxe*“ prokázali, že „jeho plíce na způsob měchů se nemohly vyvinout do vysoce výkonných plic moderních ptáků“. ²⁹

Je zajímavé, že tento důkaz proti své teorii neberou na lehkou váhu i někteří obhájci evoluce dinosaurů v ptáky se slovy: „Navrhovatelé tohoto argumentu nenabízejí žádné zvíře, jehož plíce by mohly vést k těm ptačím, které jsou extrémně složité a od plic všech ostatních živých zvířat se liší.“ ³⁰ Jistě, protože vznik ptačích plic z plic jiného zvířete vyžaduje pouze evoluční víra.

29. Ann Gibbons, New feathered fossil brings dinosaurs and birds closer, *Science* 274:720–721, 1996.

30. K. Padian and L.M. Chiappe, The origin of birds and their flight, *Scientific American* 278(2):38–47, February 1998, p. 43.

KAPITOLA 5

EVOLUCE VELRYB?

Kytovci (velryby a delfíni) jsou ve skutečnosti savci, nikoli ryby. Celý svůj život ale žijí ve vodě, na rozdíl od většiny savců žijících na souši. Jenže evolucionisté věří, že kytovci se vyvinuli ze suchozemských savců. V knize *Učení o evoluci a podstatě vědy* je nápadně vykreslena jedna série údajných přechodových forem. Tato kapitola se zabývá rozbořem tohoto a dalších argumentů pro evoluci kytovců a ukazuje některé jedinečné rysy velryb a delfinů.

POZORUHODNÉ VELRYBY

Kytovci mají celou řadu unikátních vlastností, které jim umožňují žít ve vodě. Některé příklady:

- Obrovská kapacita plic s účinnou výměnou kyslíku pro dlouhý ponor pod vodou.
- Silný ocas s mohutnými vodorovnými ploutvemi umožňující velmi energické plavání.
- Oči jsou navrženy pro správné vidění ve vodě mají mnohem vyšší index lomu a dobře snesou vysoký tlak.
- Konstrukci uší mají odlišnou od suchozemských savců, kteří přijímají zvukové vlny přenášené vzduchem, a ušní bubínek mají chráněný před vysokým tlakem.
- Jejich kůže je bez srsti a potních žláz, obsahuje však navíc vláknitý, velrybí tuk.

- Ploutve a jazyk velryb mají systém protiproudé výměny tepla, čímž minimalizují tepelné ztráty.
- Chřípí mají v horní části hlavy (nozdry).
- Mají speciálně upravená ústa a mléčné bradavky, aby bylo možné kojit mládě pod vodou.
- Velryby řádu kosticovců (Baleen whales) mají v horní čelisti místo zubů dvě řady desek, tzv. kostice, kterými filtrují z vody plankton jako potravu.

Mnoho kytovců se v prostoru orientuje pomocí echolokace. Mají sonarový systém, který je tak precizní, že jim ho závidí i americké námořnictvo. Dokáže najít rybu o velikosti golfového míčku ve vzdálenosti 70 metrů (230 stop). Až teprve expert na teorii chaosu přišel na to, že delfiní „mlaskání“ je matematický vzorec navržený tak, aby poskytoval ty nejlepší informace.¹

Jedním z úžasných rysů většiny delfinů a malých velryb s echolokací je tzv. „meloun“, tukový útvar na čele. Tento „meloun“ je ve skutečnosti zvukovou čočkou – je to velmi důmyslná struktura určená k soustředění vysílaných zvukových vln do úzkého svazku, který může delfin nasměrovat kam chce. Funkce této akustické čočky spočívá v tom, že různé lipidy (sloučeniny tuku) různě ohýbají ultrazvukové vlny, které jimi procházejí. Různé lipidy musí být uspořádány ve správném tvaru a pořadí, aby mohly zaostřit vracející se zvukové ozvěny. Každý samostatný lipid je unikátní, od běžných tuků se liší a je utvořen pomocí složitého chemického procesu, který vyžaduje množství různých enzymů.²

Aby se takový orgán vyvinul, musely by náhodné mutace vytvořit nejprve patřičné enzymy, které by poté vytvořily správné lipidy, a zase jiné mutace by musely docílit správného tvaru lipidů a jejich uložení na

1. Howlett, R., Flipper's secret, *New Scientist* 154(2088):34–39, 28 June 1997.

2. Varanasi, U., Feldman, H.R. and Malins, D.C., Molecular basis for formation of lipid sound lens in echolocating cetaceans, *Nature* 255(5506):340–343, 22 May 1975.

správné místo. Postupný vývoj orgánu krok za krokem není myslitelný, protože dokud by lipidy nebyly plně utvořené a alespoň částečně na správném místě a ve správném tvaru, nebyly by k ničemu. Tudíž přirozený výběr by takto neúplné přechodové formy neupřednostňoval.

CHYBĚJÍCÍ MEZIČLÁNKY

Evolucionisté věří, že velryby se vyvinuly z nějaké formy suchozemských savců. Podle *Učení o evoluci* na straně 18 se „vyvinuli z primitivní skupiny kopytníků zvaných *Mesonychidy*“.

Pro vývoj velryby ze suchozemského savce je však zapotřebí mnoho změn. Jednou z nich je zbavení se pánve. Tím by hrozilo rozdrčení reprodukčního otvoru hnacími pohyby ocasu. Zmenšující se pánev by také nebyla schopna udržet zadní končetiny potřebné pro chůzi. Hypotetická přechodová forma by tedy nebyla vhodná jak pro život na souši, tak i v moři, a tudíž by byla extrémně zranitelná. Navíc aby bylo možné převést pohyb ocasu do strany na vertikální pohyb, musela by být také zadní část těla vertikálně ohebná vůči přední části. Anatomicky tedy tuleni a dugongové nejsou přechodovými články mezi suchozemskými savci a velrybami. Mají svá vlastní konstrukční specifika.

Chybějící přechodové formy ve fosilním záznamu si uvědomovali i takoví evoluční odborníci na velryby, jako byl E.J. Slijper: „Mezi fosiliemi výše uvedených suchozemských zvířat [tj. masožravci a kopytníci] a velrybami nemáme k dispozici jedinou přechodovou formu.“³

Nejnižše uložené fosilie velryb ve fosilním záznamu prokazují, že to byli hned od počátku kompletně vodní tvorové. Nicméně kniha *Učení o evoluci* je zamýšlena jako debata ve prospěch evoluce. Takže některé nedávné fosilní objevy byly zrekonstruovány tak, aby podporovaly příběhy o evoluci velryb, jež i Slijper přijímal pouze vírou. Na straně

3. Slijper, E.J., *Dolphins and Whales* University of Michigan Press, USA, 1962, p. 17.

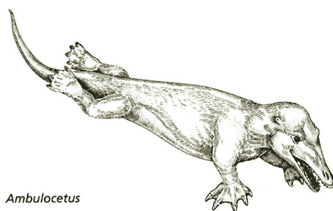
18 je úhledný obrázek údajné přechodové série mezi suchozemskými savci a velrybami (jsou nakreslené zhruba ve stejné velikosti, aniž by čtenářům řekli, že velikost některých tvorů se výrazně lišila – viz oddíl o *Basilosauru* v této kapitole). Zdá se, že obrázek pochází z článku v časopise *Discover*.⁴ Přehled evoluční řady v *Discoveru* (níže) je totožný s tím, který uvádí *Učení o evoluci*, až na to, že ten druhý má jako čtvrtého tvora *Basilosauru* a přehled v *Discoveru* uvádí i „stáří“:

- *Mesonychid* (před 55 miliony let).
- *Ambulocetus* (před 50 miliony let)
- *Rodhocetus* (před 46 miliony let)
- *Prozeuglodon* (před 40 miliony let)

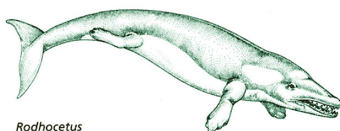
Je třeba si uvědomit jednu věc – totiž že nebyl nedostatek času k tomu, aby došlo k tak obrovskému množství změn prostřednictvím mutací a výběru. Pokud by byl nový gen důsledkem mutace, pak aby tento nový gen nahradil starý gen v populaci, museli by být jedinci nesoucí starý gen vyloučeni, a to vyžaduje čas. Výpočty populační genetiky ukazují, že za 5 milionů let (což je o jeden milion let déle než údajný přechodový čas mezi *Ambulocetem* a *Rodhocetem*) by zvířata s generační linií přibližně deseti let (což je typické pro velryby) mohla nahradit maximálně 1 700 mutací.⁵ To však ani zdaleka nestačí k vy-

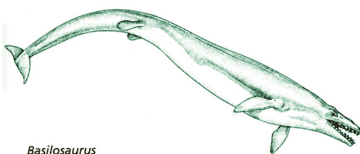
Mesonychid

Ambulocetus

Rodhocetus

Basilosaurus

Údajná série přechodu suchozemských savců na velryby [Z knihy *Učení o evoluci a podstatě vědy*]

4. Zimmer, C., Back to the sea, *Discover*, p. 83, January 1995.

tvorení nových informací, které velryby potřebují pro vodní život, a to dokonce ani za předpokladu, že by hypoteticky vznikly nějakým způsobem všechny potřebné mutace přidávající informace. (A jak ukazuje kapitola 9, skutečná věda prokazuje, že k tomu dojít nemůže.)

Ambulocetus

Druhým shora v této „přechodové řadě“ je 2 m (7 stop) dlouhý *Ambulocetus natans* („chodící velryba, která plave“). *Učení o evoluci*, stejně jako sekulární média a „oblíbenější“ vědecké časopisy často předkládají čtenářům pěkné a úhledné příběhy, nikoli však už *podrobnosti* o metodologii výzkumu a jeho omezených možnostech. Krásné obrázky *Ambuloceta natans* v těchto publikacích vycházejí pouze z představ umělců a vždy by tedy měly být srovnávány se skutečnými kosterními nálezy! Rozdíl dobře vystihuje článek Velryba z pohádky?⁶ Tento článek ukazuje, že ty rozhodující kosterní prvky nezbytné k zajištění přechodu od neplovoucích suchozemských savců k velrybám (jako naschvál) chybí (viz obrázek níže). Proto nelze ta velkolepá tvrzení o významu fosilií kriticky vyhodnotit. Takto se vyjádřila o fosilii *Ambuloceta* evoluční biologka Annalisa Berta:

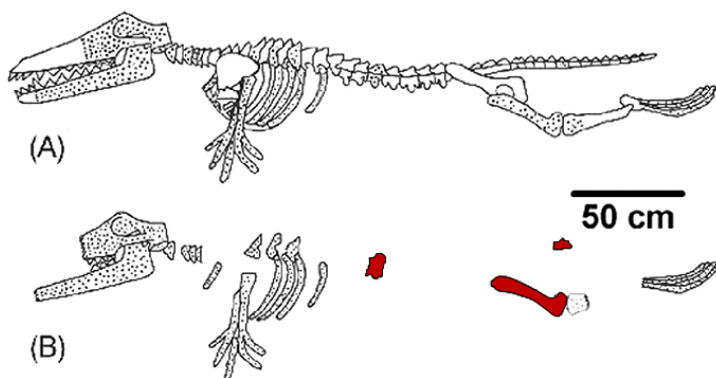
Vzhledem k tomu, že pánevní pletenec se nezachoval, neexistuje u *Ambuloceta* žádný přímý důkaz pro spojení mezi zadními končetinami a osovým skeletem. To brání interpretaci o hybnosti tohoto zvířete, protože mnoho svalů, které podporují a pohybují zadními končetinami, pochází právě z pánve.⁷

Nakonec i jeho stáří bylo stanoveno (metodami evolučního datování) jako nesporně mladší, než jsou velryby, takže nelze předpokládat, že by byl chodícím předchůdcem velryb.

5. Toto je plně vysvětleno v ReMine, W.J., *The Biotic Message*, St. Paul Science, USA, 1993, chapter 8 (see review).

6. Batten, D., A Whale of a Tale? *Journal of Creation* 8(1):2–3, 1994.

7. Thewissen, J.G.M., Hussain, S.T. and Arif, M., Fossil evidence for the origin of aquatic locomotion in archaeocete whales, *Science* 263(5144):210–212, 14 January 1994. Perspective by A. Berta, What is a Whale?, same issue, p. 180–181.

(A) Rekonstrukce *Ambuloceta*, „na konci mocného záběru při plavání“.⁷ Nalezeny byly jen vytečkované kosti, a ty označené červenou barvou byly nalezeny 5 m nad ostatními.

(B) Po odstranění „doplňků“ toho z *Ambuloceta* opravdu moc nezbylo!

Basilosaurus

Basilosaurus isis (též známý jako *Zeuglodon*) je na straně 18 *Učení o evoluci* čtvrtou a poslední uváděnou přechodovou formou. *Basilosaurus* je řecký výraz pro „královský ještěr“, ale ve skutečnosti to byl štíhlý, hadu podobný mořský savec dlouhý asi 21 metrů a s lebkou dlouhou 1,5 m. Byl však 10krát delší než *Ambulocetus*, ačkoli ho kniha *Učení o evoluci* vykresluje ve stejné velikosti (viz obrázek na str. 60) – čímž napomáhá vytvářet požadovaný (falešný) dojem, že jde o skutečnou přechodovou řadu.

Nicméně *Basilosaurus* byl zcela vodním tvorem, takže ho sotva lze považovat za přechodový článek mezi suchozemskými savci a velrybami. Také Barbara Jaffe Stahlová (1930–2004), evoluční paleontoložka obratlovců zdůrazňuje:

Hadovitá forma těla a zvláštní tvar lícních zubů jasně ukazují, že tito praktovci (jakým je *Basilosaurus*) nemohli být předky moderních velryb.

Obě současné větve velryb, tedy ozubené velryby (Odontoceti) a kosťovci (Mysticeti), se ve fosilním záznamu objevují náhle. Následující upozornění Stahlové se týká struktury lebky obou typů:

... vykazují jakousi zvláštní úpravu, kterou *Basilosaurus* ani jeho příbuzní nemají, dokonce ani v té nejprimitivnější podobě: ve spojitosti se zpětným přesunem nozder na hřbetní povrch hlavy byly nosní kosti redukovány a přemístěny nahoru a premaxilární a maxilární prvky (malé lebeční kosti na samém konci horní čelisti; pozn. překl.) se rozšířily do týlu, aby zakryly původní lebeční klenbu.⁸

Basilosaurus měl malé zadní končetiny (rozhodně příliš malé pro chůzi) a *Učení o evoluci* říká, že „byly považovány za nefunkční“. Ale mohly být používány k uchopení během páření, jak říkají i další evolucionisté. Například evoluční expert na velryby Philip Gingerich řekl: „Mě se to jeví tak, že to mohlo být něco jako pářící a reprodukční orgán.“⁹

Pakicetus

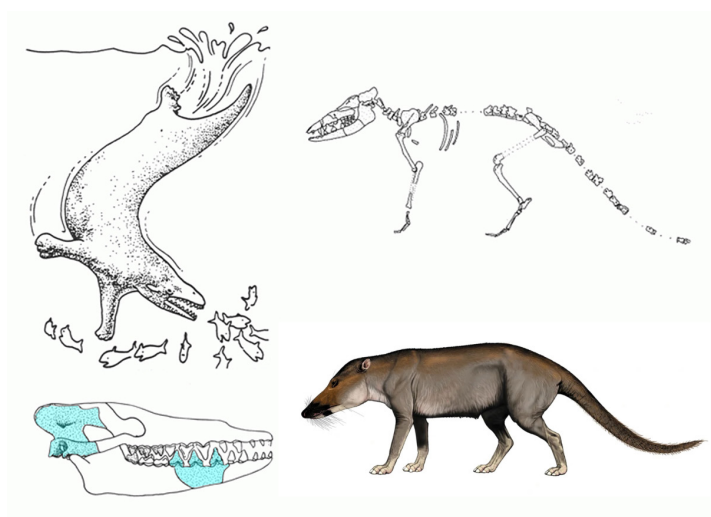
Dalším kandidátem na prostředníka mezi velrybami a suchozemskými savci je podle některých evolucionistů *Pakicetus inachus*. Podle evolučního „datování“ je starý 52 milionů let. Jelikož některé vzdělávací publikace také tvrdily, že *Pakicetus* je meziprodukt (viz obrázek přechodové řady výše), zaslouží si zmínit jej, přestože kniha *Učení o evoluci* ho neuvádí. To vzbuzuje dojem, že její autoři nepovažují *Pakicetuse* za dobrý příklad přechodové formy. Důvodem může být to, že *Pakicetus* je znám pouze z některých lícních zubů, lebečních úlomků a dolní čelisti, takže nelze nijak zjistit, zda jeho lokomoce byla jen přechodná. Obrázek níže vlevo zobrazuje vybájenou *rekonstrukci* zveřej-

8. Stahl, B.J., *Vertebrate History: Problems in Evolution* McGraw-Hill, USA, 1974, p. 489; emphasis added.

9. *The Press Enterprise*, 1 July 1990, A-15.

10. Gingerich, P.D., Wells, N.A., Russell, D.E. and Shah, S.M.I., Origin of whales in epicontinental remnant seas: new evidence from the Early Eocene of Pakistan, *Science* 220(4595):403–406, 22 April 1983.

11. A detailed analysis of alleged whale intermediates is Camp, A.L., The overselling of whale evolution, *Creation Matters* 3(3):1–5, May–June 1998; also online at trueorigin.org/whales.php.

Vlevo nahoře: Gingerichova první rekonstrukce^{10,12}
Vlevo dole: co bylo skutečně nalezeno (modře)^{10,12}
Vpravo nahoře: úplnější kostra¹³
Vpravo dole: lépe odpovídající rekonstrukce¹⁵

něnou na obálce časopisu *Science* – a jak se také vyučovala ve školách – ve srovnání *se skutečností*, uvedenou ve stejném čísle. Všimněte si, že *skutečné fosilní důkazy* představují pouze *modře označené* části lebky, zatímco zbytek byl „rekonstruován“. Ale my víme, že jeho sluchové ústrojí bylo stejné, jako mají suchozemští savci a že jeho fosilie byla nalezena v říčních sedimentech společně s jinými suchozemskými zvířaty.¹⁰ Důkazy tedy svědčí o tom, že se jedná zjevně o suchozemského savce, nikoli o přechodovou formu.¹¹

10. Gingerich, P.D., Wells, N.A., Russell, D.E. and Shah, S.M.I., Origin of whales in epicontinental remnant seas: new evidence from the Early Eocene of Pakistan, *Science* 220(4595):403–406, 22 April 1983.

11. A detailed analysis of alleged whale intermediates is Camp, A.L., The overselling of whale evolution, *Creation Matters* 3(3):1–5, May–June 1998; also online at trueorigin.org/whales.php.

12. Gingerich, P.D., Evidence for evolution from the vertebrate fossil record, *Journal of Geological Education* 31(2):140–144, 1983.

Poté, co jsem dopsal první vydání knihy *Vyvrácení evoluce*, nový výzkum tuto rekonstrukci smetl. To je ukázkou často se opakujícího jevu v evoluční paleontologii. Řada z údajných přechodových forem je založena na zlomcích pozůstatků, které pak otevírají možnost více interpretací, založených na předem přijatých názorech toho kterého člověka. Evoluční předsudek znamená, že takovéto pozůstatky jsou často interpretovány jako přechodové články, jak tomu bylo u Gingericha, a také v převážné míře pokud jde o tvrzení ve vztahu opic a lidí. Jakmile se však najde více kostí, pak fosilie téměř vždy zapadají buď do jednoho či druhého typu a již nemohou být vydávány za mezičlánky. Je také pozoruhodné, že údajné přechodové formy média často uvádí za hlasitého troubení fanfár, zatímco o jejich odvolání se obvykle mlčí nebo jsou neveřejná.

Přední odborník na velryby Thewissen a jeho kolegové objevili další kosti *Pakiceta* a svou práci publikovali v časopise *Nature*.¹³ Komentář k tomuto článku ve stejném čísle¹⁴ říká: „Všechny podlebeční kosti ukazují na to, že tito pakicetové byli suchozemští savci, a ... vypadá to, že zvířata byla běžci a země se dotýkala jen svýma nohama.“ (Viz předchozí ilustrace – vpravo nahoře.) To je ovšem zcela něco jiného než Gingerichův obrázek vodního živočicha! Nicméně evoluční předpojatost je nepohnutelná, takže popisuje *Pakiceta* stále jako „suchozemského kytovce“ se slovy: „První velryby byly zcela suchozemské a byly dokonce zdatnými běžci.“ Jenže termín „velryba“ zcela ztrácí smysl, pokud může popisovat suchozemské savce a neříká nic o tom, jak se údajně skutečné mořské velryby vyvinuly.

13. Thewissen, J.G.M., Williams, E.M, Roe, L.J. and Hussain, S.T., Skeletons of terrestrial cetaceans and the relationship of whales to artiodactyls, *Nature* 413:277–281, 20 September 2001; nature.com/articles/35095005.

14. Muizon, C. de, Walking with whales, *Nature* 413:259–260, 20 September 2001; nature.com/articles/35095137.

15. *Pakicetus* ... osm let poté. Ilustrace: Carl Buell, www.neoucom.edu/Depts/Anat/Pakicetid.html.

V rozporu s předchozími teoriemi o původu velryb jsou také „tvrdá anatomická data“. Novinový článek s názvem Fosilní nálezy ukazují, že velryby jsou příbuzné s ranými prasaty říká:

Paleontologové si dosud mysleli, že velryby se vyvinuly z mezonychianů, vyhynulé skupiny suchozemských šelem, zatímco molekulární vědci studující DNA byli přesvědčeni, že pocházejí z artiodaktylů [sudokopytníků]. „Paleontologové – a já jsem jedním z nich – se mýlili,“ řekl Gingerich.

Taková upřímnost je chvályhodná a ukazuje na klamnou spolehlivost údajných „důkazů“ evoluce. Škoda jen, že Gingerich je stále oddaný materialistickému evolucionismu.

G.A. Mchedlidze, ruský expert na velryby, vyjádřil vážné pochybnosti o tom, zda je vůbec možné považovat tvory jako *Pakicetus* a *Ambulocetus* a další – byť jsou přijímáni jako vodní savci – za předky současných velryb. On je vnímá spíše jako zcela samostatnou skupinu.¹⁶

ZAKRNĚLÉ NOHY?

Mnozí evolucionisté podpírají evoluci velryb tvrzením, že v jejich těle zůstaly nevyvinuté části zadních nohou. Tyto takzvané „pozůstatky“ by se však takto nedaly vůbec použít, nicméně pomáhají posilovat reprodukční orgány – kosti samců se od kostí samic liší. Takže nejlépe se dají vysvětlit stvořením, nikoli evolucí.¹⁷ Stejně jako u údajně nefunkčních končetin *Basilosaura* bychom ani zde neměli předpokládat, že neznalost funkce znamená, že žádná funkce neexistuje.

Jistý mýtus hlásaný některými evolucionisty říká, že některé velryby byly nalezeny se zadními končetinami, včetně stehenních a kolenních svalů. Tato historka však pravděpodobně vybuchla na pozadí jinak

16. Mchedlidze, G.A., *General Features of the Paleobiological Evolution of Cetacea*, translated from Russian, A.A. Balkema, Netherlands, 1986, p. 91.

17. J. Bergman, J. and Howe, G., *Vestigial Organs Are Fully Functional*, Monograph Series: No. 4, Creation Research Society, USA, 1990.

18. Wieland, C., The strange tale of a leg on a whale, *Creation* 20(3):10–13, June–August 1998.

skutečné a známé události, kdy se u vorvaně objevil 14 cm výrůstek s kouskem 12 cm dlouhé kosti uvnitř. Vorvani obvykle měří asi 19 m, takže tento abnormální kousek kosti je ve srovnání s velrybou nepatrný – a sotva se dá kvalifikovat jako „noha!“¹⁸

Vorvaň. (Zdroj: www.britannica.com)

LIDÉ: OBRAZ BOŽÍ NEBO JEN VYSPĚLÉ OPICE?

Člověk se od zvířat velmi liší, zejména pokud jde o schopnost používat řeč a logiku. Na řadu rozdílů mezi lidmi a lidoopy upozorňuje také kniha *Učení o evoluci a podstatě vědy* na straně 83, nicméně vzápětí čtenářům důrazně vštěpuje myšlenku, že lidé se vyvinuli z jednoduché buňky přes opicím podobné předky.¹ Použité argumenty vycházejí z údajné podobnosti DNA opic a lidí. Tato kapitola se zabývá fosilním záznamem a také pojednává o velkých rozdílech v obsahu genetické informace mezi opicemi a lidmi.

FOSILIE TZV. OPOČLOVĚKA

Nejznámějšími fosilními „lidoopy“ jsou vyhynulí australopitékové (název znamená „jižní opice“). *Učení o evoluci* na straně 20 uvádí sérii pěti lebek: *Australopithecus afarensis* („Lucy“), *A. africanus*, prvořiní *Homo*, *H. erectus* a *H. sapiens* (moderní člověk). Nicméně s touto

1. *Učení o evoluci* se velmi snaží „napravit mylnou představu, že se lidé vyvinuli z opic“, aby tak byla zdůrazněna víra evolucionistů v to, že lidé a opice mají společného předka (str. 57, 62, 83). Avšak přední evoluční paleontolog (a podle svých slov agnostik), G.G. Simpson (1902–1984) nazval tento druh pedantství „chozením kolem horké kaše“, když napsal: „Ve skutečnosti každý, kdo by takového dřívějšího předka viděl, by ho v lidové řeči jistě nazval opicí. A protože výraz opice je definován svým všeobecným používáním, pak předci člověka byli zkrátka opice nebo jim podobní tvorové (nebo postupně oba). Od informovaného badatele je to zbabělé [úzkoprsé], ne-li nepoctivé, říká-li něco jiného. “The World into Which Darwin Led Us, Science 131(3405):966–969, 1 April 1960 | doi:0.1126/science.131.3405.966.

představou řada evolucionistů nesouhlasí. Například Donald Johanson, objevitel „Lucy“, řadí *A. africanus* na vedlejší větev, která nevede k člověku.² Anatom Charles Oxnard provedl podrobnou analýzu různých kostí *A. africanus* a dospěl k závěru, že tento druh nechodil vzpřímeně jako člověk a liší se od šimpanzů a lidí víc než tito dva od sebe navzájem.³ Oxnard se nedávno vyjádřil ohledně australopitéků, včetně „Lucy“, následovně:

Nyní panuje všeobecná shoda v tom, že australopitékové svou strukturou nejsou příliš podobní lidem, že museli žít alespoň částečně na stromech a že mnohé pozdější vzorky byly soudobé [žili ve stejné době] nebo téměř soudobé s dřívějšími členy rodu *Homo*.⁴

Evolucionista Oxnard je jedním z mála odborníků, kteří nevěří, že by jakýkoli z australopitéků byl v lidské linii.

LIDÉ BYLI VŽDY LIDMI

Také Marvin Lubenow ve své knize *Bones of Contention (Kosti jablkem sváru)* ukazuje, že různé typy domnělého „opočlověka“ netvoří v průběhu evolučních „věků“ nějaký plynulý sled, ale značně se překrývají. Upozorňuje také na to, že tyto různé nálezy jsou buď variantou skutečných lidí (jako např. Neandertálci, *Homo erectus*), nebo jde o jiné tvory nepatřící do lidské linie, jako jsou australopitékové, k nimž pravděpodobně patří i tzv. *Homo habilis*. Existuje několik důkazních linií, které to podporují:

- Analýzou mitochondriální DNA⁵ kostry neandertálce bylo zjištěno, že sekvence se liší od současných lidí ve 22 až 36 místech, zatímco rozdíl mezi moderními lidmi jsou od 1 do 24 míst.⁶ Navzdory některým statisticky vratkým tvrzením, že díky tomu

2. D. Johanson and T.D. White, *Science* 203:321, 1979; 207:1104, 1980..

3. C.E. Oxnard, *Nature* 258:389–395, 1975.

4. C.E. Oxnard, *The Order of Man* (New Haven, CT: Yale University Press, 1984).

5. Mitochondrie jsou struktury uvnitř buněk, které pomáhají produkovat energii. Mají své vlastní geny, které se předávají po ženské linii s občasnou mutací.

jsou neandertálci samostatným druhem, jsou rozdíly tedy stále v rozmezí moderních lidí.⁷ DNA se také rychle rozkládá vodou a kyslíkem, takže i za příznivých podmínek může DNA přetrvat maximálně desítky tisíc let.⁸ To jistě vyvolává oprávněné pochybnosti o „stáří“ 100 000 let, které této kostře někteří vědci přiřadili.

- Rentgenová analýza polokruhovitých kanálků u celé řady lebek tzv. opočlověka ukázala, že kanálky *Homo erectus* byly stejné jako kanálky moderních lidí, což znamená, že chodili vzpřímeně. Ale ty u *A. africanus* a *A. robustus* byly stejné jako u opic. To ukazuje, že nechodili vzpřímeně jako lidé, ale nejspíš pobývali převážně na stromech.⁹ U „*Homo habilis*“ se dokonce ukázalo, že je ještě méně „bi-pedální“ než australopitékové.

PODOBNOST LIDÍ A OPIC?

Učení o evoluci vyzdvihuje u lidí a jiných živých organismů společné tělesné rysy, a zejména podobnost DNA, a to má být údajně důkazem evoluce. Nicméně ani v těchto případech se nejedná o přímo zjištěná data, ale pouze o jejich *interpretaci*.

Těmto *stejným* údajům dává smysl i jiný výklad, totiž *společný Designer*. Architekt obvykle používá pro rozdílné budovy stejný stavební materiál, a automobilka běžně používá v různých automobilech stejné součásti. Takže bychom neměli být překvapeni tím, že Tvůrce života používal u mnoha různých tvorů stejnou biochemii a struktury. Naopak, pokud by byly všechny živé organismy zcela rozdílné, vypadalo by to, že místo jednoho tu bylo mnoho konstruktérů.

6. Skupina vedená Svante Pääbo analyzovala jednu sekvenci s 379 jednotami (přičemž v intaktní lidské mitochondriální DNA je celkem 16 500 párů bází) z kosti nadloktí kostry neandertálce, který měl být údajně starý 30 000–100 000 let. M. Krings, A. Stone, R.W. Schmitz, H. Krainitzki, M. Stoneking, and S. Pääbo, Neandertal DNA Sequences and the Origin of Modern Humans, *Cell* 90:19–30, 1997.

7. M. Lubenow, Recovery of Neandertal mtDNA: An Evaluation, *Journal of Creation* 12(1):87–97, 1998.

8. T. Lindahl, Instability and Decay of the Primary Structure of DNA, *Nature* 362(6422):709–715, 1993. Sám Pääbo zjistil, že fragmenty DNA se rozpadají několik hodin po smrti na řetězce dlouhé 100–200 jednotek, že samotná voda by je úplně rozložila do 50 000 let a že informace DNA by nakonec vymazalo i bez vody a kyslíku okolní záření, Ancient DNA, *Scientific American* 269(5):60–66, 1993.

9. F. Spoor, B. Wood, and F. Zonneveld, Implications of Early Hominid Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion, *Nature* 369(6482):645–648, 1994.

Další výhodou společné biochemie je i to, že můžeme získávat výživu od jiných živých organismů. Náš zažívací systém dokáže rozložit potravu na její základní stavební prvky, které jsou následně použity buď jako palivo nebo pro naše vlastní stavební prvky.

Lze tedy očekávat, že nejvíce podobní tvorové budou mít také velmi podobnou DNA, protože DNA obsahuje kódovaný zápis struktur a biochemických molekul. Opice a lidé jsou savci, mají podobné tvary, tudíž mají i podobnou DNA. Také lze očekávat, že lidé budou mít více podobnou DNA s ostatními savci, jako je např. prase než s plazy, jako je třeba chřestýš. A právě tak to je. Lidé se od kvasinek velmi liší, mají jen něco málo společného v biochemii, takže bychom měli očekávat, že DNA kvasinek a lidí se bude podobat jen v malé míře.

Obecný model podobnosti tedy nemusí být nutně vysvětlen pouze evolucí ze společného předka. Kromě toho existuje z hlediska evolučního vysvětlení několik záhadných odlišností – jde o podobnosti mezi organismy, o nichž si sami evolucionisté nemyslí, že jsou blízcí příbuzné. Například u obratlovců se nachází hemoglobin, složitá molekula, která přenáší kyslík v krvi, což je také příčinou jeho červené barvy. Ten se však vyskytuje rovněž u *některých* žíhal, hvězdic, korýšů, měkkýšů, a dokonce u některých bakterií. Krokodýlí α -hemoglobin má více společného s kuřaty (17,5 procenta) než se svou druhově příbuznou zmijí (5,6 procenta).¹⁰ Antigenní receptor proteinu u velbloudů a žraloků má stejnou zvláštní strukturu jednoho řetězce, což ale nelze vysvětlit společným předkem žraloků a velbloudů.¹¹

Podobnost mezi lidskou a opičí DNA se často zveličuje. Tyto údaje nepocházejí z přímého srovnání genetických sekvencí. Původní studie

10. H.M. Morris and G.E. Parker, *What is Creation Science?* (Green Forest, AR: Master Books, 1987), p. 52–61. See also M. Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, (Chevy Chase, MD: Adler and Adler, 1986), chapters 7, 12.

11. *Proceedings of the National Academy of Science* 95:11, 804; cited in *New Scientist* 160(2154):23, 3 October 1998.

odvodila 97 % podobnost¹² mezi lidskou a šimpanzí DNA převážně pomocí poměrně nepřesné techniky zvané hybridizace DNA. V této technice byly jednotlivé řetězce lidské DNA kombinovány s DNA šimpanzů a jiných opic. Nicméně kromě podobnosti tu jsou ale i jiné věci, které ovlivňují stupeň hybridizace.

Ve skutečnosti i kdybychom připustili, že tento stupeň hybridizace má přímou souvislost s genetickou podobností, existují zde trhliny. Pokud jsou na data aplikovány správné statistické údaje,¹³ ukáže se, že lidé a šimpanzi mají podobnost maximálně okolo 96 procent. Často ale slyšíme vyšší čísla – s vyprávěním tato údajná podobnost roste!

Často přehlížené jsou propastné *rozdíly* mezi různými druhy tvorů. Každé stvoření má obrovský informační obsah, takže i malý procentní rozdíl znamená, že k přeměně jednoho druhu v jiný bude zapotřebí spousty informací. A protože lidé mají množství informací srovnatelné s tisícem 500stránkových knih, pak 4 % rozdílu představují 40 velkých knih (a opět za předpokladu, že hybridizační data mají skutečně přímou souvislost s podobností genetické sekvence).

To znamená, že náhodné mutace plus přirozený výběr by musely vygenerovat informační ekvivalent 12 milionů slov uspořádaných do smysluplné sekvence. To je zcela nemožné, i kdybychom připustili ty desítky milionů let prosazované evolucionisty. Výpočty populační genetiky ukazují, že zvířata s generační dobou podobnou člověku, tedy asi 20 let, nemohla v uvedené době nahradit více než 1 700 mutací.¹⁴

12. C.G. Sibley and J.E. Ahlquist, DNA Hybridization Evidence of Hominoid Phylogeny: Results from an Expanded Data Set, *Journal of Molecular Evolution* 26:99–121, 1987.

13. D. Batten, Human/Chimp DNA Similarity: Evidence for Evolutionary Relationship? *Creation* 19(1):21–22, December 1996–February 1997. Tento článek obsahuje mnoho důležitých informací na toto téma.

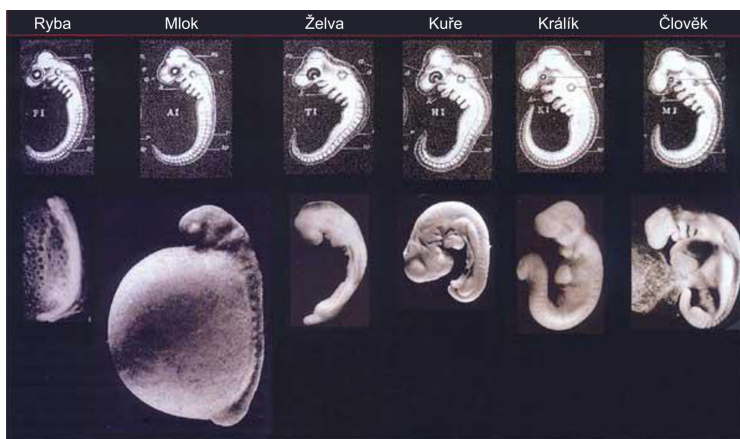
14. Discussed briefly in chapter 5; for full details, see W.J. ReMine, *The Biotic Message* (St. Paul, MN: St. Paul Science, 1993), chapter 8.

PODOBNOST EMBRYÍ?

Učení o evoluci na straně 1 uvádí:

Jak organismy rostou z buněk oplodněného vajíčka do embryí, procházejí mnoha podobnými vývojovými stádii.

Učení o evoluci neuvádí žádné kresby embryí. Nicméně řada evolučních knih obsahuje kresby embryí, které mají ukazovat jejich údajně vzájemnou podobnost. Ty vycházejí z nákresu embryí z roku 1874 od Ernsta Haeckela, horlivého Darwinova zastávce v Německu, jehož evoluční myšlenky později napomohly při vzestupu nacismu. V roce 1997 však podrobná studie Mikea Richardsona a jeho týmu¹⁵ pomocí skutečných fotografií velkého množství různých embryí ukázala, že embrya různých druhů jsou *velmi odlišná* (viz obrázek níže).

Horní řada: Haeckelovy kresby několika různých embryí, které ukazují neuvěřitelnou podobnost ve své velmi rané fázi..

Spodní řada: Richardsonovy fotografie¹⁸ ukazující jejich *skutečný* vzhled ve stejném stádiu. (Zleva: *Salmo salar*, *Cryptobranchius allegheniensis*, *Emys orbicularis*, *Gallus gallus*, *Oryctolagus cuniculus*, *Homo sapiens*.) Řada současných evolucionistů sice již netvrdí, že lidské embryo opakuje stádia *dospělosti* svých údajných evolučních předků, ale poukazují na Haeckelovy kresby (horní řada) aby mohli alespoň tvrdit, že opakují embryonální stadia. Avšak i zde se prokázalo, že tato údajná opora evoluce vychází z falešných nákresů.

Jediným důvodem, proč Haeckel nakreslil embrya tak, aby vypadala velmi podobně, bylo tedy *podvádění*. Richardsonova studie měla širokou publicitu ve vědeckých časopisech¹⁶ a v sekulárních médiích, takže autoři knihy vydané v roce 1998 se nemohou vymlouvat na nevědomost o tom, že myšlenka značné embryonální podobnosti je zastaralá a je založena na podvodu.¹⁷

Mnohem později pak Richardson a jeho tým v dopise pro časopis *Science* potvrdili, že tyto výrazné odlišnosti jsou v souladu s evolucí a že i nadále zůstávají jejími zastánci.¹⁹ To je však v rozporu s předpovědí darwinismu v běžně používaných učebnicích,²⁰ že embryonální vývoj má procházet podobnými fázemi tak, jak je zobrazují Haeckelovy falešné kresby. Pokud však evoluční teorie předpovídá současně podobnost i rozdíly, pak ve skutečnosti nepředpovídá vůbec nic! Vycházíme-li z Richardsonova dopisu, pak by evolucionisté vlastně vyznávali víru, že Haeckel měl „v podstatě pravdu“.²¹ Richardson však v pozdějším dopise pro časopis *Science* nenechává nikoho na pochybách:

Jádro vědeckého problému zůstává nezměněno: Haeckelovy kresby z roku 1874 jsou do značné míry výmyslem. Na podporu tohoto názoru uvádím, že jeho obrázek nejstarší „ryby“ byl sestaven z kousků různých zvířat – některá jsou i mytická. Je tedy zcela na místě nazývat

-
15. M.K. Richardson *et al.*, There Is No Highly Conserved Embryonic Stage in the Vertebrates: Implications for Current Theories of Evolution and Development, *Anatomy and Embryology* 196(2):91–106, 1997.
 16. E. Pennisi, Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered, *Science* 277(5331):1435, 5 September 1997; Embryonic Fraud Lives On, *New Scientist* 155(2098):23, 6 September 1997.
 17. Existuje podobná myšlenka zvaná embryonální rekapitulace neboli „ontogeneze rekapituluje fylogenezi“, v níž embrya údajně procházejí fázemi představujícími jejich evoluční předky. To bylo před desítkami let bezpečně odhaleno jako podvod a žádný informovaný evolucionista tento „důkaz“ nepoužívá. Zejména se v embryích savců nikdy tvoří „žaberní štěrby“; ale vytvářejí se struktury zvané hltanové (krční) oblouky a s dýcháním nemají nic společného. Tato myšlenka byla založena na jiných podvodných embryonálních nákresech Haeckela.
 18. Fotografie embryí použité v tomto článku laskavě poskytl Dr. Michael K. Richardson. They originally appeared in M.K. Richardson *et al.*, footnote 15, © Springer-Verlag GmbH & Co., Tiergartenstrasse, 69121 Heidelberg, Germany. Reproduced here with permission.
 19. M.K. Richardson *et al.*, Haeckel, Embryos, and Evolution, letter to *Science* 280(5366):983–986, 15 May 1998.
 20. B. Alberts *et al.*, *Molecular Biology of the Cell*, (New York: Garland, 1994), p. 32–33.
 21. E.g., the pretentiously named National Center for Science Education, the leading U.S. organization devoted entirely to evolution-pushing — *NCSE Reports* 17(6):14, officially dated Nov/Dec 1997.

to „padělkem“. ... A to, žel, znehodnocuje tyto kresby z roku 1874, které se dnes používají v mnoha britských a amerických učebnicích biologie.²²

Dobře zpracovaný popis Haeckelova embryonálního podvodu byl zveřejněn v časopise *Creation*.²³

MITOCHONDRIÁLNÍ EVA

Na straně 19 *Učení o evoluci* říká:

Podle nedávných důkazů – založených na určování pořadí bází DNA v části lidských buněk známé jako mitochondrie – bylo navrženo, že asi před 150 000 lety se v Africe vyvinula malá populace moderních lidí, rozšířila se po celém světě a nahradila tak starobylé populace *Homo Sapiens*.

Tento důkaz vychází z porovnání mitochondriální DNA. Tato DNA se dědí pouze po mateřské linii. Její vzájemná podobnost svědčí o tom, že všichni lidé na Zemi pocházejí z jediné lidské ženy. Dokonce i evolucionisté ji nazvali „mitochondriální Evou“.

Ačkoli toto je v souladu s biblickou zprávou, měli bychom si říci, že tu nejde o důkaz. Evolucionisté se snaží prosadit názor, že „mitochondriální Eva“ byla jen jednou z mnoha žijících žen. Mitochondriální linie ostatních by tedy vymřela, pokud by v každé generaci byli potomky jen muži.

Evolucionisté věřili, že mají jasný důkaz proti biblickému popisu, protože „mitochondriální Eva“ údajně žila před 200 000 lety. Nicméně aktuální důkazy svědčí o tom, že mitochondriální DNA mutuje mnohem rychleji, než se dříve myslelo.²⁴ Jestliže se tento nový poznatek aplikuje

22. M.K. Richardson, Haeckel's Embryos, Continued, letter to *Science* 281(5381):1289, 28 August 1998.

23. R. Grigg, Fraud Rediscovered, *Creation* 20(2):49–51, 1998; see also R. Grigg, Ernst Haeckel: Evangelist for Evolution and Apostle of Deceit, *Creation* 18(2):33–36, 1996, který dokumentuje jiný známý Haeckelův podvod.

24. T.J. Parsons et al., A High Observed Substitution Rate in the Human Mitochondrial DNA Control Region, *Nature Genetics* 15:363–368, 1997.

na „mitochondriální Evu“, ukáže se, že mohla žít před maximálně 6 000–6 500 lety.²⁵ A to samozřejmě dokonale odpovídá biblicky uváděnému stáří „matky všech lidí“ (Gn 3:20)²⁶ a současně to zůstává záhadou pro víru v evoluční/dlouhé věky.

Je zajímavé, že podobná věc existuje i u mužů: důkazy z chromozomu Y odpovídají tomu, že všichni lidé jsou potomky jediného muže.²⁷ Údaje rovněž odpovídají naposledy stanovené době pro tento „chromozom Y“.²⁸

ZÁVĚR

Cílem knihy *Učení o evoluci* je naočkovat studentům víru, že se vyvinuli ze zvířat a v konečném důsledku vlastně nejsou ničím víc než náhodně uspořádaným shlukem hmoty. K tomuto měl jeden z předních autorů časopisu *Scientific American* podnětnou poznámku:

Ano, my všichni jsme zvířata, potomci obrovského rodu replikátorů, kteří se vynořili z prapůvodního bahna v rybníce.²⁹

Kam až tohle vede, výstižně ukazuje následující dialog mezi dvěma evolucionisty. Lanier je vědec v oboru informatiky; Dawkins je profesorem na Oxfordu a vášnivým darwinistou a ateistou:

Jaron Lanier: „Existuje velká skupina lidí, kterým dělá problémy přijmout evoluci jednoduše proto, že je vede k něčemu, co vnímají jako morální vakuum, kde i ty jejich nejlepší podněty nemají žádný základ v přírodě.“

25. L. Loewe and S. Scherer, Mitochondrial Eve: The Plot Thickens, *Trends in Ecology and Evolution* 12(11):422–423, 1997; A. Gibbons, Calibrating the Mitochondrial Clock, *Science* 279(5347):28–29, 1998.

26. C. Wieland, A Shrinking Date for 'Eve', *Journal of Creation* 12(1):1–3, 1998..

27. R.L. Dorit, Hiroshi Akashi, and W. Gilbert, Absence of Polymorphism at the ZFY Locus on the Human Y-Chromosome, *Science* 268(5214):1183–85, 26 May 1995; perspective in the same issue by S. Pääbo, The Y-Chromosome and the Origin of All of Us (Men), p. 1141–1142.

28. D.J. Batten, Y-Chromosome Adam? *Journal of Creation* 9(2):139–140, 1995.

29. J. Horgan, The New Social Darwinists, *Scientific American* 273(4):150–157, October 1995; quote on p. 151.

30. *Evolution: The Dissent of Darwin*, *Psychology Today*, January/February 1997, p. 62.

Richard Dawkins: „K tomu můžu jen dodat, že je to sice drsné, ale je to tak. Musíme se umět podívat pravdě do očí.“³⁰

KAPITOLA 7

ASTRONOMIE

Může být překvapivé vidět v knize o evoluci tolik materiálu o astronomii. Evoluce však není jen o tvorech podobných opicím, které se promění v člověka. Evoluce je filozofie, která se snaží vysvětlit všechno bez Boha. Musí tedy být uplatněna i na původ vesmíru a sluneční soustavy. Proto kniha *Učení o evoluci a podstatě vědy* vkládá převládající evoluční názor i do astronomických počátků. *Učení o evoluci* také doufá, že umlčí protivníky evoluce zavádějícím přirovnáním opozice k heliocentrismu (slunce je středem sluneční soustavy). Tato kapitola kriticky rozebírá typické evoluční představy o vesmíru a sluneční soustavě, a pojednává také o sporech ohledně Galilea.

TEORIE „VELKÉHO TŘESKU“

Učení o evoluci na straně 52 uvádí:

Původ vesmíru zůstává jedním z největších otazníků vědy. Teorie velkého třesku staví jeho vznik před 10 až 20 miliardami let, kdy vesmír začal v horkém hustém stavu; od té doby se podle této teorie vesmír stále rozpíná.

V raných dějinách vesmíru se hmota, především lehké atomy vodíku a hélia, shlukovala gravitační přitažlivostí a vytvořila nespočet bilionů hvězd. Miliardy galaxií, z nichž každá je gravitačně vázána shlukem miliard hvězd, nyní tvoří většinu viditelné hmoty ve vesmíru.

Hvězdy produkují energii z jaderných reakcí, zejména fúzí vodíku za vzniku helia. Tyto a další procesy vedly ke vzniku dalších prvků.

Nejprve bychom si měli všimnout, že autoři i ze svého pohledu připouštějí počátek vesmíru. Ve spojení s principem kauzality, tj. „vše, co má počátek, má i svou příčinu“, to logicky znamená, že vesmír měl svou příčinu.¹

Teorii velkého třesku podporuje i mnoho křesťanů, protože zahrnuje počátek vesmíru. Nicméně ostatní křesťané velký třesk na základě biblického učení odmítají.

Velký třesk učí, že Slunce a mnoho dalších hvězd vzniklo dříve než Země, zatímco Genesis učí, že byly stvořeny čtvrtého dne, tedy až po Zemi, a to jen před asi 6 000 lety, nikoli před 10–20 miliardami let. Velký třesk s sebou také nese ještě před Adamovým hříchem miliony let umírání, nemocí a bolesti, což je v rozporu s jasným učením Písma, a tudíž nepřijatelné pro biblické křesťany. Jak je uvedeno dále, teorie velkého třesku má také celou řadu vědeckých problémů, a odmítají ji i někteří sekulární astronomové.

VĚDECKÉ PROBLÉMY

Ačkoli výše uvedený citát z *Učení o evoluci* uvádí přechod od velkého třesku k formování galaxií a hvězd celkem jednoduše, ale tak snadné to není. Dr. James Trefil, profesor fyziky na George Mason University ve Virginii, sice přijímá model velkého třesku, ale uznává, že má zásadní problémy:

Galaxie by ve vesmíru neměly vůbec existovat, a pokud ano, tak by neměly být seskupeny dohromady tak, jak jsou nyní.

A dále pokračuje:

1. J.D. Sarfati, If God Created the Universe, Then Who Created God? *Journal of Creation* 12(1)20–22, 1998.

Problém vysvětlení existence galaxií se v kosmologii ukázal jako jeden z nejsvízelnějších. Podle všech známých pravidel by tam zkrátka neměly být, a přesto tam jsou. Jen sotva lze vyjádřit hloubku frustrace, kterou tato prostá pravda mezi vědci vyvolává.²

Také Dr. John Rankin, kosmolog-kreacionista, ve své diplomové práci Ph.D. matematicky znázornil, že galaxie se nemohly po velkém třesku utvářet.³

Stejně tak obrovským problémem po domnělém velkém třesku je i tvorba hvězd. Na to poukazuje astronom-kreacionista Dr. Danny Faulkner:

Hvězdy údajně kondenzovaly z obrovských mračen plynu, a přitom se již dlouho vědělo, že mračna se spontánně do sebe nehroubí a netvoří hvězdy – aby se tak stalo, potřebují k tomu nějaký spouštěč. Bylo předloženo mnoho návrhů, jak tento proces zahájit, a téměř všechny takové spuštění vyžadují [např. rázovou vlnou od explodující hvězdy, která způsobí kompresi mračna plynu poblíž]. Toto je starý problém typu „co bylo dřív – kuře nebo vejce“; především ale nemůže popsat původ hvězd.⁴

Jiným problémem je nutné ochlazení mračna plynu, aby došlo ke zhroucení. K tomu je potřeba, aby molekuly vyzářily teplo do prostoru. Ale jak *Učení o evoluci uvádí* v citaci výše, velký třesk by měl produkovat hlavně vodík a hélium, což nejsou prvky vhodné pro vytváření jiných molekul než H_2 , které by byly rychle zničeny vlivem ultrafialového záření, a navíc zpravidla potřebují pro svou tvorbu prachová zrna – a ta zase požadují těžší prvky. Jenže těžší prvky podle teorie vyžadují již existující hvězdy. A tato nutnost, aby hvězdy produkovaly hvězdy, tu opět nastoluje problém typu „kuře nebo vejce“.

Abraham Loeb z Harvard Centra pro astrofyziku říká: „Pravda je taková, že nechápeme proces formování hvězd ani na té základní úrovni.“⁵

2. J. Trefil, *The Dark Side of the Universe* (New York: Macmillan Publishing Company, 1988), p. 3 and 55; viz také W. Gitt, What about the big bang? *Creation* 20(3):42–44, June–August 1998.

3. J. Rankin, *Protogalaxy Formation from Inhomogeneities in Cosmological Models*, Ph.D. thesis, Adelaide University, May/June 1977.

4. 'He made the stars also ...' interview with creationist astronomer Danny Faulkner, *Creation* 19(4):42–44, September–November 1997.

PŘEDPOKLADY

Velký třesk je ve skutečnosti založen na nevědeckém *předpokladu*, který se nazývá kosmologický princip. Ten říká, že pozorovatelem viděný obraz vesmíru nezávisí ani na směru, kterým se dívá, ani na místě, odkud se dívá. To znamená, že Země není ničím výjimečná. Nicméně k velkému třesku existují alternativy, které tento předpoklad odmítají. Jedna z takových alternativ byla navržena v knize *Starlight and Time*⁶ od Dr. Russella Humphreyse, fyzika působícího v Sandia National Laboratories v Albuquerque v Novém Mexiku. Ten rozvinul novou kosmologii, která využívá stejný teoretický základ jako všechny moderní kosmologie zahrnující velký třesk – totiž Einsteinovu teorii obecné relativity.

Toto vedlo ke kosmologii, umožňující vznik vesmíru v biblickém časovém rámci, a také dolet světla na Zemi od hvězd vzdálených miliardy světelných let. Toto je přijatelné a funkční řešení nejčastěji uváděného problému ze strany skeptiků, protože obecná relativita ukazuje, že čas se v různých referenčních rámcích s různými gravitačními poli liší. Vesmír tedy mohl být stvořen v referenčním rámci Země za šest obvyklých dní, přičemž světlo mělo v mimozemském referenčním rámci dostatek času na dolet. Nicméně i když se tento model jeví jako velmi dobrý, neměli bychom být ani zde příliš neústupní, stejně jako u všech ostatních vědeckých teorií.

SLUNEČNÍ SOUSTAVA

Učení o evoluci na straně 52 uvádí:

-
5. Quoted by Marcus Chown, Let There Be Light, *New Scientist* 157(2120):26–30, (7 February 1998). viz také Stars could not have come from the big bang, sidebar, *Creation* 20(3):42–43, June–August 1998.
 6. Russell Humphreys, *Starlight and Time* (Green Forest, AR: Master Books, Inc., 1994).

Slunce, Země a zbytek sluneční soustavy vznikly z mlhovinového mráčna prachu a plynu před 4,5 miliardami let.

Jako obvykle, autoři knihy jsou o událostech proběhlých v minulosti pevně přesvědčeni, ačkoli u toho nebyli. Jenže tato *nebulární (mlhovinová) hypotéza* má mnoho problémů. Jedna z autorit to shrnula takto: „Mračna jsou příliš horká, příliš magnetická a příliš rychle se otáčí.“⁷

Jeden zásadní problém si můžeme ukázat na krasobruslaři, který se rychle točí na ledě. Jak bruslaři přitahují paže k sobě, otáčejí se rychleji. Tento účinek je způsoben tím, co fyzici nazývají *zákonem zachování momentu hybnosti*. Moment hybnosti = hmotnost x rychlost x vzdálenost od těžiště a v izolované soustavě vždy zůstává konstantní. Když bruslaři přitáhnou paže, vzdálenost od středu se zmenší, takže se točí rychleji, jinak by moment hybnosti nezůstal konstantní. Při údajném formování našeho slunce z mlhoviny ve vesmíru mělo dojít ke stejnému efektu, kdy se plyny měly stáhnout ke středu, a tak mělo vzniknout Slunce. Toto by však způsobilo velmi rychlé otáčení Slunce. Jenže ve skutečnosti se naše Slunce otáčí velmi pomalu, zatímco planety se kolem Slunce pohybují velmi rychle. A opravdu, přestože Slunce představuje více než 99 procent hmotnosti celé sluneční soustavy, přesto má jen 2 procenta momentu hybnosti. Tento vzorec je v přímém rozporu s předpokládaným vzorcem pro mlhovinovou hypotézu. Evolucionisté se snažili tento problém vyřešit, ale známý expert na sluneční soustavu, Dr. Stuart Ross Taylor ve své poslední knize uvedl: „Ten nejzazší původ momentu hybnosti sluneční soustavy nám zůstává dosud skrytý.“⁸

Dalším problémem mlhovinové hypotézy je tvorba plyných planet. Podle této teorie, když se plyn smršťoval a vznikly tak planety, mladé

7. S.F. Dermott, editor, *The Origin of the Solar System*, The Origin of the Solar System, by H. Reeves (New York: John Wiley & Sons, 1978), p. 9.

8. S.R. Taylor, *Solar System Evolution: A New Perspective* (New York: Cambridge University Press, 1992), p. 53.

Slunce by mělo projít takzvanou *fází T-Tauri*. V této době by Slunce bylo silným zdrojem slunečního větru, mnohem intenzivnějšího než v současnosti. Tento sluneční vítr by vypudil přebytečný plyn a prach ven ze stále se formující sluneční soustavy, takže by už nezbylo dost lehkých plynů k vytvoření Jupiteru a dalších tří obřích plynných planet. Proto by zůstaly tyto čtyři plynné planety menší, než je nalézáme dnes.⁹

HELIOCENTRISMUS

Věda versus náboženství?

Podobně jako převážná část sekulární literatury, i *Učení o evoluci* popisuje spory ohledně Galilea poněkud zjednodušujícím, až dokonce zavádějícím způsobem. Rozhodně to nebyl jednoduchý případ typu věda versus církev (s. 27–30).¹⁰ Nicméně je třeba uznat, že *Učení o evoluci* nepodporuje onu všeobecně rozšířenou mediální kachnu ohledně údajného učení Bible o ploché Zemi a že tato víra byla ve středověku rozšířená.

Izajáš 40:22 (anglické překlady, pozn. překl.) odkazuje na „obvod Země“ nebo v italském překladu *globo*. V hebrejštině je použito slovo *khûg* (גֹּחַל) = okrouhlost či kulatost. I kdybychom zůstali jen u překladu „obvod“, pomyslete na Neila Armstronga ve vesmíru – z jeho pohledu by obvod sférické Země vypadal vždy kruhově, ať už by se na ni díval z kteréhokoli směru.

Také proroctví Ježíše Krista o Jeho druhém příchodu v Lukášovi 17:34–36 svědčí o tom, že věděl o kulatosti Země. On prohlásil, že různé lidi na Zemi zažijí noc, ráno a poledne ve stejném čase. To je možné

9. W. Spencer, Revelations in the Solar System, *Creation* 19(3):26–29, June–August 1997.

10. R. Grigg, The Galileo Twist, *Creation* 19(4):30–32, September–November 1997.

je tehdy, otáčí-li se kulovitá Země kolem své osy, což umožňuje Slunci svítit na různé oblasti v různých časech. Kdyby ale Kristus vnímal Zemi jako plochou, bylo by takové proroctví nemyslitelné.

Také názor, že až teprve Columbus musel vyvrátit, že Země není plochá je mýtus, který nastolil Washington Irving ve své knize *The Life and Voyages of Christopher Columbus* z roku 1828. Jak on sám přiznal, byla to směsice faktů a smyšlených příběhů. Historik J.B Russell jasně doložil, že téměř všichni křesťanští učenci, kteří se kdy vyjadřovali o tvaru Země, souhlasili s její kulatostí.¹¹

Jak zaznamenali mnozí vědečtí historikové, první, kdo se postavil proti Galileovi, byla vědecká obec. Převládající „vědeckou“ moudrostí v jeho době byl aristotelsko-ptolemaiovský model. To byl těžkopádný *geocentrický* systém; tj. Země byla středem vesmíru a další nebeská tělesa obíhala kolem Země na velmi složitých oběžných drahách. Jak o tom psal Arthur Koestler:

Ale byla tu mocná skupina lidí, jejichž nepřátelství vůči Galileovi nemělo konce: Aristotelovci na univerzitách ... Novátorství je pro akademickou průměrnost dvojnásobnou hrozbou: jednak ohrožuje jejich mysticky tajemnou autoritu a zároveň prohlubuje strach z toho, že by se celá jejich pracně vybudovaná teoretická konstrukce mohla zhroutit. A tím prokletím génia byli právě tito akademičtí zpátečníci ... ti byli tou hrozbou – ne biskup Dantiscus nebo papež Pavel III – která umlčela kanovníka Koperníka [tj. Koperníka]

Také první vážný útok z náboženských důvodů nepřišel z kněžského prostředí, ale od laika, kterým nebyl nikdo jiný než Lodovico delle Colombe – vůdce [fanatické aristotelovské] kliky

Zemská podstata Měsíce, existence slunečních skvrn, to vše znamenalo opuštění aristotelovských [pohanských!] doktrín o dokonalé a neměnné povaze nebeských sfér.¹²

11. Jeffrey Burton Russell, *Inventing the Flat Earth: Columbus & Modern Historians* (Praeger, 1991). Profesor Russell během prvních 1 500 let křesťanské éry nalezl pouze pět nevýrazných autorů, kteří popírali kulatost Země. Naproti tomu dokumentuje velké množství autorů, včetně Tomáše Akvinského, kteří kulatou Zemi potvrdili. Viz také *Creation* 14(4):21; *Creation* 16(2):48–49.

12. A. Koestler, *The Sleepwalkers: A History of Man's Changing Vision of the Universe* (London: Hutchinson, 1959), p. 427.

Tedy je to právě naopak – objevům Galilea byla jako první otevřená církev. Astronomové jezuitského řádu, „intelektuální špičky katolické církve“, na nich dokonce vyrostli. Pouhých 50 let poté už tuto teorii vyučovali v Číně. Hájili také Johannese Keplera, který objevil elipsovitě oběžné dráhy planet kolem Slunce. Dokonce i papež Pavel V. přijal Galilea k přátelské návštěvě.

Tehdejší přední římskokatolický teolog kardinál Robert Bellarmine se vyjádřil tak, že potvrdit Galileův model jako matematicky jednodušší je „vynikajícím projevem zdravého rozumu“, když řekl:

Pokud by existoval skutečný důkaz, že středem vesmíru je Slunce, že Země je ve třetí sféře a že Slunce neobíhá kolem Země, ale naopak Země kolem Slunce, pak bychom měli postupovat s maximální obezřetností při výkladu veršů Písma, které podle všeho učí opak, a měli bychom raději říci, že jsme jim neporozuměli než vyhlásit prokazatelně falešný názor. Nemyslím si však, že nějaký takový důkaz existuje, protože mi ho dosud nikdo nepředložil.¹³

To dokazuje, že lidem bylo umožněno konstatovat, že heliocentrický (na slunce zaměřený) systém je lepší hypotézou než systém zaměřený na Zemi. Přední teolog byl také připraven změnit své chápání Písma, pokud by byl ten systém prokázán – tj. byl by ochoten opravit své neporozumění tomu, jak Písmo učilo Ptolemaiovský systém astronomie. Nedorozumění vzniklo v důsledku chybného chápání významu biblických pasáží, totiž že je nutné chápat je ve smyslu toho, *co se autor snažil sdělit*. Jak je ukázáno níže, pasáže týkající se vycházení a zapadání Slunce (například Kazatel 1:5) nebyly zamýšleny jako učení o nějakém konkrétním astronomickém modelu, třeba Ptolemaiovském. Spíše popisují události srozumitelnými, ale *stále vědecky platnými* pojmy, které používají i moderní lidé, takže každý čtenář pochopí, o co tu jde.

Dalším problémem bylo to, že někteří duchovní opírali Ptolemaiovský systém o verše v Žalmech. Nicméně Žalmy jsou jasně knihou poetickou, nikoli historickou jako je Genesis.¹⁴ Nikdy tedy nebyly zamýšleny

13. Ibid., p. 447–448.

jako základ pro nějaký kosmologický model. To lze ukázat analýzou kontextu Žalmu 93:1: „Pevně je postaven svět, aby se nepohnul.“

Termíny používané biblickými autory bychom měli správně pochopit. Pokračujme dalším veršem: „[Boží] trůn byl založen dříve než čas,“ kde je stejné hebrejské slovo כּוּן (*kún*) přeloženo jako „založen“ [tedy něco stabilního, bezpečného, trvalého, ne nutně stacionárního, nepohyblivého].

Stejně hebrejské slovo pro „nepohnout se“ מוֹת (*môt*) je také použito i v Žalmu 16:8 jako „nezakolísám.“ Bibli by jistě ani skeptici nepřisoudili učení, že žalmista je vázán kořeny jen na jediné místo! Tím se nám říká, že nezbloudí z cesty, kterou mu určil Bůh. Tedy že Země „nelze pohnout“ může současně znamenat, že se nebude odchylovat od přesného orbitálního a rotačního vzorce, který pro ni určil Bůh. Život na Zemi vyžaduje tekutou vodu, a aby na ní mohla existovat, musí být oběžná dráha Země ve správné vzdálenosti od Slunce. Také rotační osa Země musí být ve správném úhlu od ekliptiky (orbitální roviny), aby teplotní rozdíly nebyly příliš extrémní.

Bellarmino z vědeckého hlediska správně trval na tom, že důkazní břemeno leží na navrhovatelích nového systému. Heliocentrický systém byl jistě mnohem vytríbenější, na což právě apelovali Galileo a Kepler, a geocentrický systém byl velmi neohrabaný. To však nelze považovat za důkaz. Ve skutečnosti byly některé z Galileových „důkazů“ – například jeho teorie slapových sil – chybné.

Odmítal Galileo Bibli?

Galileo byl touto myšlenkou šokován – on přijímal biblickou autoritu mnohem věrněji než mnoho dnešních křesťanských vůdců. Je ironií, že ti čtyři hrdinové heliocentrismu zmínění v *Učení o evoluci* – Koper-

14. Zásady biblického výkladu, které uvádějí jasný rozdíl mezi historickou knihou Genesis a poetickou knihou Žalmů jsou podrobně rozebrány v díle R.M. Grigga, Should Genesis Be Taken Literally? Creation 16(1):38–41, December 1993–February 1994; also footnote 11.

ník, Galileo, Kepler a Newton – byli všichni kreacionisté mladé Země! Tuto skutečnost však *Učení o evoluci* svým čtenářům samozřejmě neříká!

Pokud by si Galileo a jeho oponenti uvědomili, že veškerý pohyb musí být popsán s ohledem na *referenční rámec (vztažnou soustavu)*, vyhnuli by se všem problémům. Představte si, že jedete v autě rychlostí 100 km/h. Co to znamená? Říká nám to, že *ve vztahu k zemi* se vy i auto pohybujete rychlostí 100 km/h. Ovšem *ve vztahu k autu* se v zásadě nepohybujete – proto můžete sledovat tachometr a mluvit s ostatními cestujícími. Teď si ale představte čelní náraz s protijedoucím autem, které se pohybuje také rychlostí 100/hod. Pokud jde o vás, bylo by to, jako byste stáli na místě a auto do vás narazilo rychlostí 200 km/h – proto jsou čelní srážky nejhorší. Narazit do stojícího vozu není ani zdaleka tak silné. A srážka s autem jedoucím před vámi rychlostí 90 km/h by bylo stejné jako narazit do stojícího vozu rychlostí pouze 10 km/h. Ve fyzice je možné zvolit si ten nejvhodnější referenční rámec a každý je platný.

Někteří skeptici tvrdí, že biblické pasáže jako je Kazatel 1:5, které mluví o východu a západu slunce jsou chybné. Ale správné porozumění biblickému sdělení o pohybu určuje právě *daný referenční rámec*. Mělo by tedy být zřejmé, že Bible používá jako příslušný referenční rámec *Zemi*, jak to dnes často děláme i my. Námitky skeptiků jsou tedy absurdní – současní astronomové také odkazují na „západ slunce“ a „východ slunce“, aniž by tím jakkoli naznačovali nějakou chybu. A pokud řidiči vidí značku omezení rychlosti 100 km/h, dobře vědí, že to znamená 100 km/h *vzhledem k zemi*, ne ke Slunci! Bible je tedy více vědecká než její moderní kritici. A dokonce i když výše uvedený Žalm 93:1 není učení o kosmologii, přesto je vědecky přesný – se Zemí nelze hýbat ve vztahu k Zemi! [Viz také [Quadricentennial Galileo: Myth vs. fact](#) (Čtyři století od Galilea: Mýty a fakta)]

KAPITOLA 8

JAK JE STARÁ ZEMĚ?

Evolucionisté si uvědomují, že pro evoluci z prachu po člověka jsou miliardy let zcela zásadní, nicméně kniha *Učení o evoluci a podstatě vědy* tvrdí, že i když jsou dlouhé věky pro evoluci nezbytné, nestačí to. A protože tedy evoluce bez obrovského časového rozpětí nemůže fungovat, předkládají autoři knihy to, co považují za důkazy. Ty ovšem zahrnují i víru současných evolučních geologů, že Země je stará 4,543 miliardy let. Názorně je to vykresleno v grafu na stranách 36–37: člověk se tu vyskytuje až na samém konci té pětimiliardové časové osy v tak malém úseku, že je nutné ho dvakrát opticky zvětšit.

Na druhé straně, vycházíme-li z biblického popisu událostí, dostaneme zcela jiný obraz. Bible říká, že člověk byl učiněn šestého dne po stvoření, což je před asi 6 000 lety. Časová osa světa postavená na biblických údajích má tedy člověka téměř na počátku, nikoli na konci. Pokud bychom vzali stejnou, 40 cm dlouhou časovou osu podle *Učení o evoluci* a na tento úsek bychom promítli biblickou historii Země, člověk by byl asi 1/1000 milimetru od začátku! Křesťané také už z podstaty samé berou vážně výroky Ježíše Krista, který řekl: „Od počátku stvoření je ale Bůh učinil jako muže a ženu“ (Marek 10:6), což **dává s uvedenou časovou osou podle Bible smysl**, ale je v naprostém rozporu s časovou osou podle *Učení o evoluci*.

Tato kapitola tedy pojednává o formování hornin a metodách datování podle toho, co každý z těchto protikladných modelů předpovídá.

HORNINY

Za důkaz hlubokých věků se obvykle vydává mohutná síla sedimentárních hornin po celém světě. K tomu poskytuje *Učení o evoluci* nejprve potřebnou definici na straně 33:

Sedimentární horniny se tvoří v důsledku působení větru a vody, kdy pevné materiály unášené větrem a vodou se nahromadí do vrstev a poté jsou stlačovány dalšími nánosy, které je překryjí. Někdy sedimentární horniny obsahují fosilie, tvořené částmi organismů uložených spolu s dalšími pevnými materiály.

Ideologická injekce „hlubokých věků“ přichází s výrokem „během dlouhého časového období dosahují často velké tloušťky“. To však jde zcela nad rámec důkazů. Velká tloušťka se totiž může tvořit jak malým množstvím vody po dlouhou dobu, tak i velkým množstvím vody po krátkou dobu. Již jsme si řekli, že různé předsudky mohou vést k různým *interpretacím stejných dat*, v tomto případě tedy u horninových vrstev. Upřednostníme-li předem daný výklad, pak je to *rozhodnutí filozofické*, nikoli vědecké. Protože sedimentace dnes obvykle probíhá pomalu, *předpokládá se*, že tak tomu bylo vždycky. A pokud ano, pak se horninové vrstvy musely tvořit dlouhé věky. Filozofická úvaha, že tyto procesy vždy probíhaly přibližně konstantní rychlostí („přítomnost je klíčem k minulosti“), se často nazývá *uniformitarianismem*.

Uniformitarianismus byl takto definován i v hodinách geologie během mého studia na univerzitě v roce 1983 a byl stavěn do kontrastu s *katastrofismem*. Ale v poslední době se slovo „uniformitarianismus“ používá i v jiném kontextu, někdy pod názvem „metodologický uniformitarianismus“, kdy se jím vyjadřuje také stálost přírodních zákonů, oproti tomu, co někteří nazývají „substantivní (reálný) uniformitarianismus“.

Je třeba také zdůraznit, že geologové – zastánci uniformitarianismu již dlouho připouštěli příležitostné (místní) katastrofické události. Nicméně současná historická geologie vyrůstala na tomto všeobecném principu „pomalého a postupného vývoje“, který je dosud většinově

upřednostňovaným rámcem pro vysvětlení jakékoli geologické formace. Avšak důkazy o katastrofickém formování jsou natolik zjevné, že roste zástup tzv. *novo-katastrofistů*. Jelikož ale nechtějí opustit své naturalistické předsudky, kterým dávají samozřejmě přednost, proto vysvětlení (globální) Potopou podle Genesis raději odmítají.

Nicméně celosvětová kataklyzmatická Potopa musela vyprodukovat nepředstavitelné množství sedimentu a také fosilií, ukládaných na nejrozličnějších místech. Mnohé organismy byly pohřbeny velmi rychle a zkameněly.

Také katastrofy z nedávné doby ukazují, že ničivé události, jako je Potopa popsaná v Genesis, mohou velmi rychle vytvořit mocné vrstvy hornin. Erupce sopky Mount St. Helens ve státě Washington dokázala vytvořit *za jediné odpoledne* jemně vrstvený sediment do výšky 7,6 metru!¹ A bylo možné pozorovat rychlé ukládání asi 1 metr jemných vrstev vzedmutého písečného bahna na ploše větší, než je fotbalové hřiště. Kreacionista Guy Berthault, který někdy spolupracuje i s ne-kreacionisty, prováděl experimenty se sedimenty a ty ukázaly, že během usazování různě velkých částic se mohou tvořit jemné vrstvy pomocí samo-třídícího mechanismu.^{2,3}

V jednom z Berthaultových experimentů byly jemně vrstvený pískovec a křemelina rozdrceny na jejich základní částice a nechaly se usadit pod tekoucí vodou různé rychlosti. Bylo zjištěno, že se tvořily stejně silné vrstvy, bez ohledu na rychlost toku. To svědčí o tom, že původní hornina byla utvořena podobným samo-třídícím mechanismem, po kterém následovalo zhutnění částic dohromady.⁴ Deset let po prvních Berthaultových experimentech referoval o podobných pokusech evolucionistů časopis Nature.⁵

1. S.A. Austin, Mount St. Helens and catastrophism, *Proceedings of the First International Conference on Creationism*, 1:3–9, ed. R.E. Walsh, R.S. Crowell, Creation Science Fellowship, Pittsburgh, PA, USA, 1986; for a simplified article, see K. Ham, I got excited at Mount St Helens! *Creation* 15(3):14–19, June–August 1993.
2. Don Batten, Sandy stripes, *Creation* 19(1):39–40, December 1996–February 1997.
3. P. Julien, Y. Lan, and G. Berthault, Experiments on stratification of heterogeneous sand mixtures, *Journal of Creation* 8(1):37–50, 1994.
4. G. Berthault, Experiments on lamination of sediments, *Journal of Creation* 3:25–29, 1988.

Takže pokud vycházíme z předpokladu, že Bible je Boží slovo, a je tedy pravdivá, můžeme z údajů odvozovat rozumné interpretace. Ne každý problém byl vyřešen, ale mnoho z nich ano.

Jak ale na druhé straně dopadne vysvětlení typu „pomalu a postupně“? Pomyslete na to, jak dlouho obvykle vydrží mrtvé organismy. Veškeré stopy po nich odstraní mrchožrouti a hniloba zpravidla během několika týdnů. Mrtvé medúzy se rozloží obvykle během několika dní. Přesto i kniha *Učení o evoluci* uvádí na straně 36 fotografii fosilní medúzy. Ta zjevně nemohla být pohřbena pomalu, ale muselo tu dojít k rychlému pohřbení sedimenty unášenými vodou. Tato voda musela také obsahovat rozpuštěné minerály, díky nimž došlo ke stmelení sedimentů a ty pak rychle ztvrdly.

Brožura *Stones and bones (Kameny a kosti)*⁶ ukazuje další fosilie, které musely zkamenět rychle. Jednou z nich je 2 metry dlouhý ichtyosaurus (vyhynulý mořský plaz podobný rybě) zkamenělý zrovna při porodu. Další je ryba zkamenělá uprostřed svého oběda. A existuje svislý kmen stromu, který proniká několika horninovými vrstvami (odtud termín *polystratové* fosilie). Pokud by utváření horních sedimentárních vrstev skutečně trvalo miliony nebo i jen stovky let, pak by vrchol kmene dávno shnil.

Kupodivu však vědci NASA připouštějí, že na Marsu – ačkoli tam dnes žádná kapalná voda není – muselo docházet ke „katastrofickým záplavám“,⁷ které vyřezaly kaňony.⁸ Ale na Zemi, kde je dost vody na to, aby pokryla v případě srovnání hor a údolí celou planetu do hloubky 2,7 km, a dokonce i dnes pokrývá 71 % zemského povrchu, tak tam globální Potopu popírají! Je zjevné, že pokud by o globální Potopě na Zemi neučila zrovna Bible, žádný problém by s ní nejspíš neměli. To je opět dobrým příkladem toho, jak předsudky vědců ovlivňují jejich interpretaci důkazů.

5. H.A. Makse, S. Havlin, P.R. King, and H.E. Stanley, Spontaneous stratification in granular mixtures, *Nature* 386(6623):379–382, 27 March 1997. See also A. Snelling, Sedimentation experiments: Nature finally catches up! *Journal of Creation* 11(2):125–6, 1997.

6. Carl Wieland, *Stones and Bones*, (Green Forest, AR: Master Books, Inc., 1994).

7. R.A. Kerr, Pathfinder tells a geologic tale with one starring role, *Science* 279(5348):175, 9 January 1998.

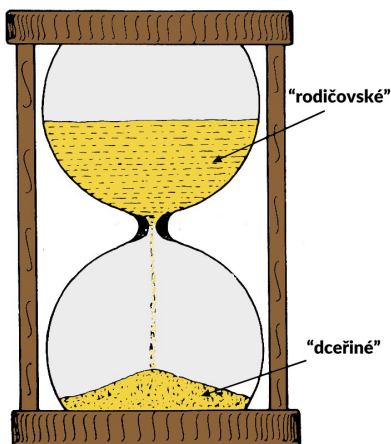
8. O. Morton, Flatlands, *New Scientist* 159(2143):36–39, 18 July 1998.

RADIOMETRICKÉ DATOVÁNÍ

Jak je uvedeno výše, důkazy z geologického záznamu jsou v souladu s katastrofami a existuje mnoho charakteristických rysů, které je obtížné vysvětlit pomalými a postupnými procesy. Evolucionisté se však odvolávají na datovací metody, které údajně hluboké věky podporují. Nejznámější metodou je radiometrické datování. To je v knize *Učení o evoluci* výstižně popsáno na straně 35:

Některé prvky, jako je uran, podléhají radioaktivnímu rozpadu a produkují další prvky. Měřením množství radioaktivních prvků a prvků, na které se rozpadají v horninách mohou geologové určit, kolik času uplynulo od ochlazení horniny z původně roztaveného stavu.

Nicméně toto „určování“ hlubokých věků je pouhou *interpretací*; skutečné vědecké údaje jsou poměry izotopů. Každý chemický prvek má obvykle několik různých forem neboli izotopů, které mají různou hmotnost. V závislosti na předpokladech pak existuje několik možných interpretací. Toto nám pomohou znázornit přesýpací hodiny. Pokud je písek nahoře, padá z horní části nádoby do její spodní části rychlostí, kterou lze měřit. Pozorováním padajícího písku u přesýpacích hodin bychom mohli určit z množství písku v obou částech nádoby rychlost přesýpání, a také jak dlouho to celé trvalo. Nebo nemohli? Nejprve totiž musíme stanovit tři předpoklady:

Přesýpací „hodiny“ nám sdělují uplynulý čas porovnáním množství písku v horní části nádoby („rodičovské“) s množstvím ve spodní části („dceřiné“).

1. Na začátku známe množství písku v obou částech nádoby. Obvykle přesýpací hodiny otočíme, když je horní část prázdná. Pokud bychom je však otočili dřív, pak by se písek přesypal na danou úroveň v obnovené spodní části nádoby za kratší čas.
2. Rychlost přesypu byla vždy stejná. Ale pokud by například písek nedávno zvlhl, padal by nyní pomaleji než dříve. Nebo pokud byl v minulosti přesyp rychlejší, písek by se přesypal do určité úrovně za kratší dobu, než kdyby písek padal vždy tou současnou rychlostí.
3. Systém je stále uzavřený. To znamená, že do žádné z obou částí nádoby nebyl přidán ani z nich odebrán žádný písek. Nicméně nemůžeme s jistotou vědět, zda někdo v minulosti bez našeho vědomí přidal do spodní nádoby nebo odebral z horní nádoby písek. V takovém případě by čas od posledního obrácení hodin až do konce přesypu byl delší než skutečný čas.

Učení o evoluci se k předpokladu č.2 vyjádřila takto:

To například vyžaduje, aby rychlost radioaktivního rozpadu byla v průběhu času konstantní a nebyla ovlivněna takovými faktory, jako je teplota a tlak – a tyto závěry byly podpořeny rozsáhlým výzkumem ve fyzice.

Je pravda, že v dnešním světě se rychlost radioaktivního rozpadu zdá být konstantní a že není ovlivněna teplem nebo tlakem. Nicméně rychlost rozpadu testujeme teprve jen asi 100 let, takže si nemůžeme být jisti, zda byla během údajných miliard let stále stejná. Fyzik Dr. Russell Humphreys pracuje s myšlenkou, že rychlost rozpadu byla během Stvořitelského týdne rychlejší a až potom zůstala konstantní. Pro tento koncept hovoří několik základních poznatků, například analýza *radiohal*, ale zatím je to jen předběžný návrh.

Učení o evoluci se rovněž zabývá předpokladem č.3:

Předpokládá se také, že analyzované horniny nebyly v průběhu času změněny migrací atomů do nebo z hornin, což vyžaduje podrobné informace jak z geologických, tak i chemických věd.

To je tedy pořádný předpoklad. Draslík a uran jsou běžné rodičovské prvky snadno rozpustné ve vodě, takže mohly z horniny lehce uniknout. A argon, který vzniká rozpadem draslíku je plyn, takže ten mohl vyprchat také docela snadno.

NESROVNALOSTI

U hornin historicky známého stáří existuje řada příkladů, kdy datovací metody uvádějí nesprávná „data“. Jedním z takových je dacit (výlevná hornina) z lávové kupole sopky Mount St Helens. Hornina byla „datována“ metodou draslík-argon (K-Ar) na stáří $0,35 \pm 0,05$ milionu let, ačkoli víme, že hornina vznikla v roce 1986.⁹ Dalším příkladem je „datování“ pěti proudů andezitové lávy z Mt Ngauruhoe na Novém Zélandu metodou K-Ar. „Data“ se pohybovala v rozmezí od <0,27 do 3,5 milionu let – přestože jeden z těchto lávových proudů se objevil v roce 1949, tři v roce 1954 a jeden v roce 1975!

Stalo se to, že když došlo ke ztuhnutí roztavené horniny (magma), zůstal v ní přebytný radiogenní argon ($^{40}\text{Ar}^*$). Sekulární vědecká literatura také zaznamenává mnoho příkladů přebytného $^{40}\text{Ar}^*$, který pak vykazuje u hornin historicky známého stáří „datování“ v řádu milionů let. Vypadá to, že tento přbytek pochází z horního pláště pod zemskou kůrou. To je v souladu s mladou Zemí – argon nestačil za tak krátkou dobu uniknout.¹⁰

Jestliže přebytný argon $^{40}\text{Ar}^*$ může způsobovat přemrštěná data u hornin historicky známého stáří, proč bychom pak měli důvěřovat této metodě v případech hornin neznámého stáří?

Dalším problémem jsou vzájemně rozporná data mezi různými metodami. Pokud dvě metody nedávají shodné výsledky, pak alespoň jedna z nich musí být chybná. Například v Austrálii byl čedičovým lávovým proudem pohřben kus dřeva, což je patrné z jeho zuhelnatění. Dřevo

9. S.A. Austin, Excess argon within mineral concentrates from the new dacite lava dome at Mount St. Helens volcano, *Journal of Creation* 10(3):335–343, 1986.

10. A.A. Snelling, 'The cause of anomalous potassium-argon 'ages' for recent andesite flows at Mt. Ngauruhoe, New Zealand, and the Implications for potassium-argon 'dating', *Proceedings of the Fourth International Conference on Creationism, Creation Science Fellowship, Pittsburgh*, ed. E. Walsh, 1998, p. 503–525. Tento dokument uvádí mnoho příkladů. For example šest jich popisuje D. Krummenacher, Isotopic composition of argon in modern surface rocks, *Earth and Planetary Science Letters* 8(2):109–117, April 1970; o pěti dalších psal G.B. Dalrymple, $^{40}\text{Ar}/^{36}\text{Ar}$ analysis of historic lava flows, *Earth and Planetary Science Letters* 6(1):47–55, 1969. O velkém přebytku argonu pojednává také D.E. Fisher, Excess rare gases in a subaerial basalt from Nigeria, *Nature Physical Science* 232(29):60–61, 19 July 1971.

bylo „datováno“ radiokarbonovou metodou (^{14}C) na stáří asi 45 000 let, ale čedič byl „datován“ metodou K-Ar na stáří přibližně 45 milionů let!¹¹ V horninových vrstvách svrchního permu bylo nalezeno jiné fosilní dřevo, které dosud obsahovalo uhlík ^{14}C . Jenže horninám svrchního permu evolucionisté přiřadili stáří 250 milionů let, přičemž uhlík ^{14}C je detekovatelný maximálně 50 000 let. Pokud by tedy dřevo bylo starší, uhlík ^{14}C by byl dávno rozpadlý.¹² [Aktualizace: Pro další příklady uhlíku ^{14}C v uhlí a diamantech, údajně starých miliony let, viz také [Radiometric dating breakthroughs](#).]

S ohledem na biblickou chronologii nelze odvozovat z pozorovaných poměrů izotopů důvod pro obrovské stáří. Výše uvedené anomálie jsou toho dobrým podpůrným důkazem, ačkoli ve všech případech si ještě skutečnou příčinou nejsme jisti. V současné době pracuje na toto téma skupina kreacionistických Ph.D. geologů a fyziků z Creation Research Society a Institute for Creation Research. Jejich cílem je zjistit přesné geochemické a/nebo geofyzikální příčiny pozorovaných izotopových poměrů.¹³ Jedním ze slibných vodítek je zpochybnění (výše uvedeného) předpokladu č.1 – totiž že počáteční podmínky nebyly takové, jak si myslí evolucionisté, ale byly ovlivněny například chemií roztavené horniny, vytvářející magma. [Aktualizace: ukázalo se, že vzhledem k silným důkazům o mnohem rychlejším rozpadu v minulosti byl nejzranitelnější předpoklad č.2. Viz výsledky jejich experimentů v díle [Radioisotopes & the Age of the Earth](#) (Radioizotopy a stáří Země) svazek 1 a 2.]

DŮKAZY PRO MLADÝ SVĚT

Na mnohem menší stáří než jsou miliardy let uváděné evolucionisty ukazuje ve skutečnosti až 90 procent z použitých metod k odhadu stáří Země. Zde jen několik z nich:

11. A.A. Snelling, Radioactive 'dating' in conflict, *Creation* 20(1):24–27, December 1997–February 1998.

12. A.A. Snelling, Stumping old-age dogma, *Creation* 20(4):48–50, September–November 1998.

13. Institute for Creation Research, *Acts and Facts* 27(7), July 1998.

- V některých (nezkamenělých!) kostech dinosaurů byly nalezeny červené krvinky a hemoglobin. Tyto složky ale nevydrží déle než několik tisíc let – rozhodně ne 65 milionů let, což je podle evolucionistů doba, kdy žil poslední dinosaur.¹⁴
- K rozpadu zemského magnetického pole dochází tak rychle, že nemůže být starší než 10 000 let. Jeho rychlé zvraty během roční Potopy a výkyvy krátce poté způsobily ještě rychlejší snížení energie pole.¹⁵
- Hélium se dostává do atmosféry z radioaktivního rozpadu, ale unikne ho jen málo. Jenže jeho celkové množství v atmosféře je pouze 1/2000 z očekávaného množství, pokud by atmosféra byla opravdu stará miliardy let. Toto hélium původně uniklo z hornin. K tomu dochází docela rychle, ovšem i přesto je v některých horninách stále tolik helia, které nestačilo uniknout – rozhodně tam nemohlo být miliardy let.¹⁶
- Supernova je vlastně výbuch velmi hmotné hvězdy – záře této exploze je tak jasná, že na krátkou dobu zastíní zbytek galaxie. Zbytky supernovy (SNR) by se podle fyzikálních rovnic měly rozptýlit do vzdálenosti stovek tisíc světelných let. Přesto v naší galaxii Mléčná dráha či v jejích satelitních galaxiích, Magellanových mračnecích, nejsou žádné velmi staré, do velké dálky rozptýlené SNR (3. fáze) a jen málo středně starých (2. fáze). To je přesně to, co bychom očekávali, kdyby tyto galaxie nebyly tak staré, aby mohly do takové dálky expandovat.¹⁷
- Měsíc se od Země pomalu vzdaluje rychlostí asi 4 cm za rok, a v minulosti to mohlo být ještě rychleji. Ale i kdyby Měsíc začal ustupovat přímo od svého údajného oddělení od Země, potřeboval by k dosažení své současné vzdálenosti „jen“ 1,37 miliardy let. Tím je vymezeno *maximální možné* stáří

14. C. Wieland, Sensational dinosaur blood report! *Creation* 19(4):42–43, September–November 1997; based on research by M. Schweitzer and T. Staedter, The real Jurassic Park, *Earth*, June 1997, p. 55–57. [Aktualizace: viz [Squirming at the Squishosaur](#) a související články pro poslední důkazy o měkkých krevních cévách u kostí T. rex.]

15. D.R. Humphreys, Reversals of the Earth's Magnetic Field During the Genesis Flood, *Proceedings of the First International Conference on Creationism*, vol. 2 (Pittsburgh, PA: Creation Science Fellowship, 1986), p. 113–126; J.D. Sarfati, The earth's magnetic field: evidence that the earth is young, *Creation* 20(2):15–19, March–May 1998.

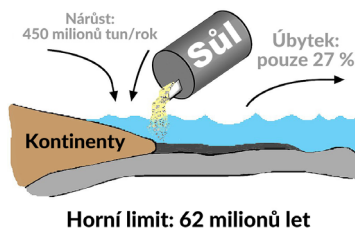
16. L. Vardiman, *The Age of the Earth's Atmosphere: A Study of the Helium Flux through the Atmosphere* (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1990); J.D. Sarfati, [Blowing old-earth belief away: Helium gives evidence that the earth is young](#), *Creation* 20(3):19–21, June–August 1998.

17. K. Davies, Distribution of Supernova Remnants in the Galaxy, *Proceedings of the Third International Conference on Creationism*, ed. R.E. Walsh, 1994, p. 175–184; J.D. Sarfati, Exploding stars point to a young universe, *Creation* 19(3):46–49, June–August 1998. Viz také How do spiral galaxies and supernova remnants fit in with Dr Humphreys' cosmological model? Dr Russell Humphreys himself explains

Měsíce – nikoli *skutečné* stáří. A to je pro evoluční teorii i tak stále příliš nízké (a mnohem nižší, než měsíčním horninám přiřadilo radiometrické „datování“).¹⁸

- Sůl v moři přibývá mnohem rychleji, než z něho ubývá. Pokud by to takhle probíhalo miliardy let, oceán by musel být mnohem slanější. I při zachování těch pro evolucionisty nejpříznivějších předpokladů nemohou být oceány starší než 62 milionů let – což je mnohem méně než miliardy let, jak věří evolucionisté. A opět se tím rozumí stáří *maximální*, nikoli *skutečné*.¹⁹

Sůl v moři přibývá moc rychle

Brožura *Evidence for a Young World* (Důkazy pro mladý svět) od Dr Russella Humphreyse uvádí řadu dalších procesů, které jsou v rozporu s miliardami let.

Kreacionisté netvrdí, že mohou *dokázat* stáří Země pomocí konkrétní vědecké metody. Uvědomují si, že veškerá věda je stále jen orientační, protože nemáme všechna data, zejména pokud jde o minulost. To platí pro vědecké důkazy jak kreacionistů, tak evolucionistů – však evolucionisté museli takto opustit množství „důkazů“ pro evoluci. Například ateista a evolucionista W.B. Provine přiznává: „Většina z toho, co jsem se v oboru učil ve škole (1964–68) je buď špatné, nebo se to výrazně změnilo.“²⁰ Evolucionisté tvrdí, že mohou pomocí určitých současných procesů „prokázat“ miliardy let stáří Země, ale kreacionisté si uvědomují omezení těchto datovacích metod a jejich porozumění je tedy lepší. Realita je totiž taková, že všechny datovací metody, včetně

18. D. DeYoung, The Earth-Moon System, *Proceedings of the Second International Conference on Creationism*, vol. 2, ed. R.E. Walsh and C.L. Brooks, 1990, 79–84; J.D. Sarfati, The moon: the light that rules the night, *Creation* 20(4):36–39, September–November 1998.

19. S.A. Austin and D.R. Humphreys, The sea's missing salt: a dilemma for evolutionists, *Proceedings of the Second International Conference on Creationism*, Vol. 2, 1990, 17–33; J.D. Sarfati, Salty seas: evidence for a young earth, *Creation* 21(1):16–17, December 1998–February 1999.

20. *Teaching about Evolution and the Nature of Science*, A Review by Dr Will B. Provine; available online from fp.bio.utk.edu/darwin/NAS_guidebook/provine_1.html. (cited 18 February 1999).

těch, které ukazují na mladou Zemi, se opírají o neprokazatelné předpoklady.

Kreacionisté určují konečné stáří Země podle chronologie Bible. Důvodem je oprávněná víra, že se jedná o přesný popis očitých svědků světových dějin, který lze prokázat řadou hodnověrných údajů.

Dodatek: John Woodmorappe publikoval podrobnou studii prokazující klamné výsledky radiometrického „datování“, a to včetně „špičkové“ izochronní metody: *The Mythology of Modern Dating Methods* (*Mytologie moderního datování* – El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1999).

KAPITOLA 9

JE DESIGN OPRÁVNĚNÝM VYSVĚTLENÍM?

Jak bylo již zmíněno v předchozích kapitolách, *Učení o evoluci* často odbývá stvoření jako „nevědecké“ a „náboženské“. Kreacionisté zase opakovaně poukazují na to, že ke stvoření došlo v minulosti, takže jej nelze pomocí experimentální vědy přímo pozorovat – a to platí úplně stejně o evoluci v dlouhém časovém rozpětí. Ale je možné, že jak stvoření, tak i evoluce by mohly zanechat nějaké *stopy po svém působení*, které již pozorovat lze. Tato kapitola tedy pojednává o kritériích, která se v každodenním životě používají k určení toho, zda bylo něco navrženo, a poté se aplikují na živý svět. Závěrečná část se pak zabývá otázkou, zda legitimním vysvětlením složitosti života je design, nebo zda tu mají být uplatněny a priori naturalistické příčiny.

SVĚT

Lidé se s inteligentním designem setkávají neustále. Například pokud najdeme na pustém ostrově hroty šípů, můžeme vědět, že byly někým vyrobeny, a to dokonce *ani nemusíme vidět jejich tvůrce*.¹

1. Ken Ham, How Would You Answer? *Creation* 20(3):32–34, June–August 1998. Viz také brožuru *Does God exist?* (Creation Ministries International).

Je však samozřejmě rozdíl mezi dílem inteligentní osoby, např. Shakespearovými hrami, a náhodnou řadou písmen, jako např. WDL-MNLTDJTBKWIRZREZLMQCOP.² A je také zjevný rozdíl mezi Shakesparem a opakujícím se pořadím písmen, jako např. ABCDAB-CDABCD. To druhé je příkladem *řádu*, který je třeba od Shakespeara odlišit, neboť ten je příkladem *specifikované složitosti*.

Dokážeme také poznat rozdíl mezi zprávami napsanými v písku a výsledky působení vln a větru. Je jistě zřejmý rozdíl mezi vytesanými hlavami amerických prezidentů na hoře Rushmore a důsledky eroze. Opět tu jde o specifikovanou složitost. Eroze vytváří jak nepravidelné tvary, tak i vysoce uspořádané tvary, jako např. písčné duny, ale určité ne hlavy prezidentů či literární díla.

Dalším příkladem je program SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence – Hledání mimozemské inteligence). Kdyby však neexistoval způsob, jak rozpoznat určitý typ signálu z vesmíru jako důkaz inteligentního odesílatele, byl by celý program k ničemu. Kritériem je tu opět signál s vysokou úrovní specifikované složitosti – jen ta může také prokázat existenci inteligentního odesílatele, *přestože jinak o případném odesílateli vůbec nic dalšího nevíme*. Ale tím důkazem nemůže být jen nějaká náhodná či opakující se sekvence. Přirozené procesy produkují rádiový šum z vesmíru, zatímco pulzary produkují i pravidelné signály. A skutečně, pulzary byly nejprve některými příliš horlivými lidmi mylně považovány za signály od mimozemšťanů, ale to bylo tím, že nesprávně chápali specifikovanou složitost. Evolucionisté (stejně jako téměř všichni podporovatelé SETI) jsou tedy připraveni použít za důkaz inteligence takovou úroveň specifikované složitosti, *kteřá vyhovuje jejich ideologii*. To znovu ukazuje na to, jak dokáží

2. Příklad náhodného pořadí od ateisty a evolučního propagátora R. Dawkinse, *The Blind Watchmaker: Why the Evidence of Evolution Reveals a Universe without Design* (New York: W.W. Norton, 1986), p. 47.

předsudky a předpoklady ovlivnit interpretaci jakýchkoli údajů. Viz také článek *God and the Extraterrestrials* (Bůh a mimozemšťané), kde najdete ohledně SETI/UFO další chybné závěry.³

ŽIVOT ODPOVÍDÁ KRITÉRIÍM DESIGNU

Vysokou specifikovanou složitostí se také vyznačuje i život. To potvrdil i přední evoluční badatel v oblasti zkoumání původu života, Leslie Orgel:

Živé organismy se vyznačují vysokou specifikovanou složitostí. Jako živé ale nelze kvalifikovat např. krystaly žuly, protože jim chybí složitost; a nelze takto kvalifikovat ani směsici náhodných polymerů, protože ty zase postrádají specifičnost.⁴

Žel, materialisté, podobně jako Orgel zde, odmítají připustit souvislost mezi specifikovanou složitostí a designem, přestože toto je přesným kritériem designu.

Technicky vzato, *krystal* je opakující se kompozicí atomů, je tedy *uspořádaný*. Takto uspořádané struktury mají obvykle nejnižší energii, takže se tvoří samovolně i při docela nízkých teplotách. A informace pro strukturu krystalů jsou již obsaženy v jejich stavebních prvcích; například směrové vazby mezi atomy. Ale proteiny a DNA, což jsou nejdůležitější velké molekuly života, nejsou takto uspořádány (ve smyslu opakování), ale mají *vysoce specifikovanou složitost*. Bez této specifikace, pocházející z prostředí mimo systém – tj. naprogramování potřebných úkonů živých věcí nebo inteligentní pokyn organického chemika – neexistuje zde žádná přirozená tendence jakkoli takto složitě specifikované sestavy budovat. Pokud se jejich stavební prvky spojí dohromady (a i to samotné vyžaduje speciální podmínky⁵), výsledkem je *nahodilé* uspořádání. Rozdíl mezi DNA a krystalem je tedy stejný, jako rozdíl mezi knihou Shakespeara a knihou, která neobsa-

3. W. Gitt, *God and the Extraterrestrials*, *Creation* 19(4):46–48, September–November 1997.

4. L. Orgel, *The Origins of Life* (New York: John Wiley, 1973), p. 189. Return to text.

5. J. Sarfati, *Origin of Life: The Polymerization Problem*, *Journal of Creation* 12(3):281–283, 1998.

huje od první do poslední stránky nic než stále se opakující sestavu písmen ABCD. Nicméně ani toto mnohým evolucionistům (ignorujícím Orgelovo poznání rozdílu), nestačí a nadále tvrdí, že krystaly jsou důkazem přirozeně vznikající specifické složitosti – tím ale dokazují pouze to, že určitý *řád* může vzniknout i přirozeně, a to přece žádný kreacionista nezpochybňuje.⁶

INFORMACE

Pokud jde o *informace*, lze jimi také vyjádřit kritérium designu. *Specifikovaná složitost* znamená vysoký *informační obsah*. Formálně je informační obsah jakéhokoli uspořádání vyjádřen velikostí (v bitech) nejkratšího algoritmu (programu), požadovaného k vytvoření této sestavy. Náhodnou posloupnost lze vytvořit krátkým programem:

1. Napište libovolné písmeno.
2. Vraťte se ke kroku 1.

Opakující se sekvenci pak můžeme vytvořit tímto programem:

1. Napište ABCD.
2. Vraťte se ke kroku 1.

Ale k napsání Shakespearových her by program musel být natolik obsáhlý, aby napsal každé písmeno na tom správném místě.⁷

Informační obsah živých organismů je nesrovnatelně větší než obsah Shakespearových spisů. Ateista Richard Dawkins říká:

-
6. Širokou diskusi ohledně informací a termodynamiky, pořadí a komplexity je dostupná v C.B. Thaxton, W.L. Bradley, and R.L. Olsen, *The Mystery of Life's Origin* (New York: Philosophical Library, Inc., 1984), chapter 8.
 7. Informaci lze definovat matematicky způsobem, který odlišuje náhodnost, pořadí a specifickou složitost. Pokud jde o přenos signálu, přijímač může existovat ve velkém počtu možných stavů (Ω_0); po přijetí zprávy klesne počet možných stavů na Ω_1 . Informační obsah zprávy $I_1 = k \ln (\Omega_0 / \Omega_1)$, kde $k =$ Boltzmannova konstanta. Zdroj: M.W. Zemansky, *Heat and Thermodynamics*, 4th ed. (New York: McGraw-Hill, 1975), p. 190. Všimněte si, že definice je konzistentní: s opakující se sekvencí existuje omezení možností, tedy Ω_0 je nízké, takže informace je nízká. Náhodné sekvence také obsahují málo informací, protože existuje mnoho možných náhodných sekvencí (takže Ω_1 je téměř stejné jako Ω_0).

Jediná lidská buňka má dostatečně velkou informační kapacitu na to, aby pojmulu celou *Encyklopedii Britannica*, všech jejích 30 svazků, a to třikrát nebo čtyřikrát.⁸

Jestliže považujeme za nemyslitelné, že by encyklopedie mohla vzniknout bez inteligence, pak je stejně tak nesmyslné věřit, že život mohl vzniknout bez inteligence.

Ještě více ohromuje fakt, že živé organismy mají zdaleka ten nejkompaktnější systém pro ukládání a obnovu informací, jaký vůbec známe. To se dá očekávat, jestliže mikroskopická buňka uchovává tolik informací jako je několik sad *Encyclopaedia Britannica*. Pro lepší představu – toto množství informací DNA se dá uložit do objemu špendlíkové hlavičky – to je vskutku ohromující. Tento informační obsah lze přirovnat ke stohu brožovaných knih, který je 500krát vyšší než vzdálenost od Země k Měsíci, a každá kniha má jiný, specifický obsah.⁹

STROJE V ŽIVÝCH ORGANISMECH

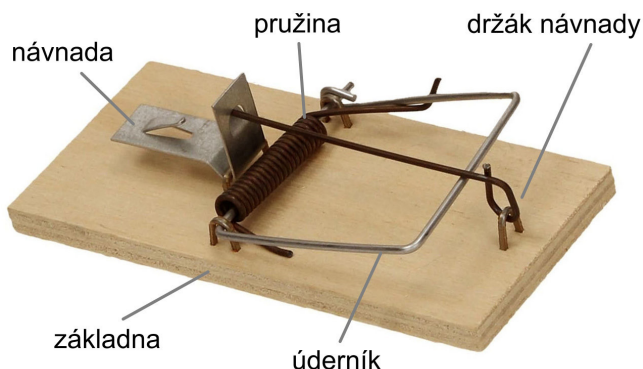
Z praktického hlediska informace přesně vymezují počet dílů potřebných k tomu, aby zařízení ještě fungovalo. Často může odstranění jediné části vyřadit z činnosti celý stroj, takže existuje minimální počet dílů, bez nichž stroj nebude fungovat. Biochemik Michael Behe ve své knize *Darwin's Black Box* (*Darwinova černá skříňka*) nazývá tento minimální počet *neredukovatelnou složitostí*.¹⁰ Jako příklad velmi jednoduchého stroje uvádí past na myši. Pokud by nebyly všechny její části, tj. základna, držák návnady, pružina, úderník a západka na správném místě, zařízení by nefungovalo. Odebereme-li byť jen jedinou část, zcela vyřadíme past z činnosti – nelze tedy snížit její složitost, aniž by nedošlo k úplnému zničení její funkce.

Hlavní myšlenkou Beheho knihy je fakt, že mnohé struktury v živých

8. R. Dawkins, *The Blind Watchmaker* (New York: W.W. Norton, 1986), p. 115.

9. W. Gitt, Dazzling Design in Miniature, *Creation* 20(1):6, December 1997–February 1998.

10. M.J. Behe, *Darwin's Black Box: The Biochemical Challenge to Evolution*, (New York: The Free Press, 1996).

organismech vykazují neredukovatelnou složitost, která však daleko přesahuje složitost pasti na myši, a dokonce i každý lidmi vyrobený stroj. Ukazuje například, že i ta nejjednodušší forma vidění u jakéhokoli živého tvora vyžaduje nepřehledné množství chemikálií na správném místě, a také systém pro přenos a zpracování informací. Také mechanismus srážení krve pracuje s množstvím vzájemně reagujících chemikálií, takže nedojde ke smrtelnému vykrvácení z drobných ran, a současně nehrozí sražení celého systému.

JEDNODUCHÁ BUŇKA?

Řada lidí si neuvědomuje, že i ta nejjednodušší buňka je neuvěřitelně složitá – dokonce i ten nejjednodušší sebe-reprodukcující se organismus obsahuje nesmírné množství komplexních, specifických informací. Bakterie *Mycoplasma genitalium* má ze všech volně žijících organismů nejmenší známý genom, a i ten obsahuje 482 genů představujících 580 000 párů bází¹¹ (srovnej se třemi miliardami párů bází

11. C.M. Fraser et al., The Minimal Gene Complement of *Mycoplasma genitalium*, *Science* 270(5235):397–403, 20 October 1995; Perspective by A. Goffeau, Life With 482 Genes, same issue, p. 445–446.

v lidském genomu, jak uvádí *Učení o evoluci* na straně 42). Tyto geny jsou funkční samozřejmě jen za přítomnosti již existujícího translačního a replikačního aparátu, buněčné membrány atd. Jenže *Mycoplasma* může přežít pouze parazitováním na jiných, mnohem složitějších organismech, od nichž získává mnoho živin, jež si nedokáže sama vyrobit. Evolucionisté tedy musejí vycházet z toho, že první živý organismus byl ještě složitější, s větším počtem genů.

Schéma buňky

Evolucionisté tedy musejí vycházet z toho, že první živý organismus byl ještě složitější, s větším počtem genů.

V nedávné době se Eugene Koonin a další pokusili vypočítat naprosto minimální požadavky pro živou buňku a přišli s výsledkem 256 genů. Nebyli však přesvědčeni, zda by taková hypotetická bakterie mohla přežít, protože tento organismus by jen sotva mohl opravovat poškození DNA, nemohl by již vyladit schopnosti svých zbývajících genů, nedokázal by trávit složité sloučeniny a ve svém prostředí by potřeboval rozsáhlé zásobování organickými živinami.¹²

Molekulární biolog Michael Denton, autor a ne-kreacionistický skeptik darwinovské evoluce vysvětluje, o co se tu jedná:

Snad v žádné jiné oblasti moderní biologie, než v novém úchvatném molekulárním světě buněk není tak zřetelný problém, který představuje extrémní složitost a důmyslnost biologických adaptací. ... Abychom pochopili realitu života, jak nám ji odhalila molekulární biologie, museli bychom buňku zvětšit tisíc milionkrát, až by měla v průměru dvacet kilometrů a podobala by se obří vzducholodi natolik velké, že by pokryla velké město jako je např. Londýn či New York. To, co bychom pak uviděli, by byl objekt takové složitosti a přizpůsobivého designu, který nemá ani zdaleka žádné obdoby. Na povrchu této buňky bychom viděli miliony průchozích otvorů, jako by oken

12. Wells, Taking Life to Bits, *New Scientist* 155(2095):30–33, 1997.

obrovské vesmírné lodi, která se otevírají a zavírají, aby umožňovala neustálý přesun materiálů proudících dovnitř a zase ven. Pokud bychom jedním z těchto otvorů vstoupili dovnitř, ocitli bychom se ve světě nejvyšší technologie a nepochopitelné složitosti.

Opravdu máme věřit tomu, že náhodné procesy dokázaly zkonstruovat tuto realitu, jejíž nejmenší prvek – funkční protein nebo gen – je složitější nad veškeré naše tvůrčí schopnosti? Tu realitu, která je do slova pravým opakem náhody, která v každém směru překračuje vše, co bylo vytvořeno lidskou inteligencí? Vedle takové úrovně důmyslnosti a komplexity, kterou vykazují molekulární struktury života, se jeví i ty naše nejpokročilejší výtvoři jako neohranané ...

Bylo by pošetilé myslet si, že to, co jsme se dosud o tom všem dozvěděli je víc než jen zlomek celého rozsahu biologického designu. Prakticky v každé oblasti základního biologického výzkumu se zrychlující měrou odhaluje stále vyšší úroveň designu a složitosti.¹³

Dříve než může začít pracovat přirozený výběr (diferenciální reprodukce), musí existovat alespoň jedna sebe-reprodukcující se jednotka. Ale jak je uvedeno výše, vytvoření i té nejjednodušší buňky je pro neřízené chemické reakce zcela nedosažitelné. Nepřekvapuje proto, že *Učení o evoluci* jakoukoli diskusi o původu života vynechává, jak je dobře patrné z obsahu knihy. Nicméně přesto jde o součást „Obecné teorie evoluce“ (od molekuly k člověku)¹⁴ a často se jí říká „chemická evoluce“. A skutečně, mnozí vědci původ prvního sebe-reprodukčního systému uznávají jako nevyřešený problém na straně evoluce, a tudíž zůstává důkazem pro Stvořitele.¹⁵ Chemická překážková dráha, kterou by musela zdolat neživá hmota k vytvoření života, je nepřekonatelná, jak prokázali již mnozí kreacionističtí autoři.¹⁶

13. M. Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* (Chevy Chase, MD: Adler and Adler Publishers, Inc., 1986), p. 328, 342.

14. G.A. Kerkut, *Implications of Evolution* (Oxford, UK: Pergamon, 1960). Kerkut, evolucionista, napsal na str. 157: „Existuje teorie, že všechny živé formy na světě vznikly z jediného zdroje, který sám pochází z anorganické formy. Tuto teorii lze nazvat „obecnou teorií evoluce“ a důkazy, které ji podporují, nejsou dostatečně silné, aby nám umožnily ji považovat za něco víc než za pracovní hypotézu.“

15. G. Easterbrook, Science and God: A Warming Trend? *Science* 277(5328):890–893, 1997.

16. S.E. Aw, The Origin of Life: A Critique of Current Scientific Models, *Journal of Creation* 10(3):300–314, 1996; J.D. Sarfati, Self-Replicating Enzymes? *Journal of Creation* 11(1):4–6, 1997; C.B. Thaxton, W.L. Bradley, and R.L. Olsen, *The Mystery of Life's Origin* (New York: Philosophical Library, Inc., 1984; W.R. Bird, *The Origin of Species: Revisited* (Nashville, TN: Thomas Nelson, Inc., 1991), Vol. 1, Part 3.

MOHOU MUTACE VYTVÁŘET INFORMACE?

I kdybychom evolucionistům připsali první buňku, stále tu zůstává problém navýšení celkového informačního obsahu. Ujít cestu od první buňky až k člověku znamená najít způsob, jak generovat obrovské množství informací – a to v řádu miliard párů bází („písmen“). To zahrnuje přesné pokyny pro stavbu očí, nervů, kůže, kostí, svalů, krve atd. Ve 2. kapitole, v části o variabilitě a evoluci jsme si ukázali, že pokud jde o generování potřebných nových informací, evoluce se spoléhá na chyby při kopírování a přirozený výběr. Nicméně všechny příklady „soudobé evoluce“, které předkládá *Učení o evoluci*, vykazují pouze *ztrátu* informací.

To potvrzuje i Dr. Lee Spetner, biofyzik, který učil informační a komunikační teorii na americké prestižní univerzitě Johnse Hopkinse:

V této kapitole uvedu několik příkladů evoluce, [tzn. *údajných* příkladů evoluce], zejména mutace, a ukážu na nich, že k navýšení informací nedochází. ... Ani v žádné literatuře o biologických vědách, kterou jsem kdy přečetl jsem nikdy nenašel mutaci, která by přidala informace.

U všech bodových mutací, které byly studovány na molekulární úrovni, se nakonec ukázalo, že genetickou informaci snižují, nikoli navyšují.

NDT [Neo-Darwinian theory – neo-darwinovská teorie] by měla vysvětlit, jak pomocí evoluce docházelo k navyšování informace ve všem živém. Zásadní biologický rozdíl mezi člověkem a bakterií spočívá v informacích, které obsahují. A odtud vycházejí také všechny ostatní biologické rozdíly. Lidský genom má mnohem více informací než bakteriální genom. Informace nelze získávat mutacemi, které je ztrácí. Žádná firma si také nemůže vydělat peníze tím, že je postupně utrácí.¹⁷

Tímto ale není řečeno, že ve smyslu pomoci přežít organismu není

17. L. Spetner, *Not by Chance* (Brooklyn, NY: The Judaica Press, Inc.), p. 131–132, 138, 143. Viz recenzi v *Creation* 20(1):50–51, December 1997–February 1998.

žádná mutace „prospěšná“. Jak ale bylo uvedeno v kapitole 2, dokonce i zvýšená odolnost vůči antibiotikům a pesticidům je zpravidla výsledkem *ztráty* informací nebo někdy přenosu informací – nikdy ne výsledkem *nových* informací. Mezi další prospěšné mutace patří bezkřídlí brouci na malých pouštních ostrovech – pokud brouci ztratí svá křídla a nemohou létat, je méně pravděpodobné, že je vítr odfoukne do moře.¹⁸ Předně, tohle samozřejmě nemá nic společného se vznikem létání, k němuž mělo údajně dojít evolucí. Létání hmyzu vyžaduje složité pohyby, aby se vytvořily vzorce víření vzduchu potřebných pro zdvih – simulace takových pohybů vyžaduje velmi důmyslně sestrojeného robota.¹⁹

MŮŽE NĚJAKÝ DŮKAZ PŘESVĚDČIT EVOLUCIONISTY?

Proslulý britský evolucionista (a komunista) JBS Haldane v roce 1949 tvrdil, že evoluce nikdy nevytváří „různé mechanismy, jako je kolo a magnet, které by byly nepoužitelné do doby, než by se staly úplně dokonalými“.²⁰ Podle jeho názoru by takové struktury v organismech prokazovaly nepravdivost evoluce. To ale znamená, že evoluční teorie splňuje jedno kritérium proklamované i knihou *Učení o evoluci*, totiž že pro vědu jsou nezbytné testy, které by mohly myslitelným způsobem prokázat, že teorie je špatná (tzv. „kritérium falzifikovatelnosti“ významného filozofa vědy Karla Poppera).

Objevy z nedávné doby ukázaly, že „kola“ v živých organismech skutečně existují. Konkrétně jde o rotační motor, který pohání bakteriální bičik, a dále životně důležitý enzym, který vyrábí ATP, tedy „energetické oběživo“ živých buněk.²¹ Tyto molekulární motory rozhodně jedno

18. C. Wieland, Beetle Bloopers, *Creation* 19(3):30, June–August 1997.

19. M. Brookes, On a wing and a vortex, *New Scientist* 156(2103):24–27, 11 October 1997.

20. Dewar, D., Davies, L.M. and Haldane, J.B.S., (1949). *Is Evolution a Myth?* Debata mezi D. Dewarem a L.M. Daviesem proti J.B.S. Haldaneovi, Watts & Co. Ltd / Paternoster Press, London, p. 90.

21. J.D. Sarfati, Design in Living Organisms: Motors, *Journal of Creation* 12(1):3–5, 1998.

z Haldanových kritérií splňují. Podobně naplňují další Haldanova kritéria i želvy,²² motýli monarchové²³ a bakterie,²⁴ které k navigaci používají magnetické senzory.

Docela by mě zajímalo, zda by Haldane změnil názor, pokud by byl naživu a viděl by tyto objevy. Nicméně většina evolucionistů *již předem* vylučuje inteligentní design, takže důkazy, jakkoli jsou zdrcující, by pravděpodobně neměly žádný účinek.

DALŠÍ ÚŽASNÉ RYSY DESIGNU

- Přeložit genetickou informaci uloženou v DNA je možné pouze prostřednictvím mnoha různých enzymů, které jsou samy také zakódovány. Kód tedy nelze přeložit jinak než pomocí produktů překladu – to je bludný kruh, který drží evoluční teorie o původu života ve škrtící smyčce. Mezi tyto enzymy totiž patří i takové, u nichž reakce probíhá dvoustupňově, aby se zajistilo, že správná aminokyselina je navázána ke správné tRNA. První stupeň vyloučí příliš velké aminokyseliny, zatímco druhý příliš malé.²⁵
- Genetický kód, který je téměř univerzální pro život na Zemi, je asi tím nejlepším možným pro ochranu před chybami.²⁶ [Viz také DNA: marvellous messages or mostly mess? (DNA: pozoruhodné sdělení nebo povětšinou zmatek?)]
- Genetický kód má také životně důležitý opravný mechanismus, který je sám zakódován v DNA. To ukazuje, že systém byl od samého počátku plně funkční – další bludný kruh pro evolucionisty. [Viz také Self-replicating enzymes? (Sebe-reprodukční enzymy?)]
- Dalším „začarovaným“ kruhem – a je jich ještě mnohem více – je to, že samotné enzymy, které tvoří aminokyselinu histidin, rovněž obsahují histidin.

22. J.D. Sarfati, Turtles—Reading Magnetic Maps, *Creation* 21(2):30, March–May 1999.

23. J.H. Poirier, The Magnificent Migrating Monarch, *Creation* 20(1):28–31, December 1997–February 1998. Ale monarchové používají magnetické pole Země pouze k tomu, aby jim dalo obecný směr, zatímco většinou se v navigaci spoléhají na polohu Slunce.

24. M. Helder, The World's Smallest Compasses, *Creation* 20(2):52–53, March–May 1998.

25. Osamu Nureki et al., Enzyme Structure with Two Catalytic Sites for Double-sieve Selection of Substrate, *Science* 280(5363):578–82, 24 April 1998; perspective by A.R. Fersht, Sieves in Sequence, same issue, p. 541.

J.D. Sarfati, Decoding and Editing Design: Double Sieve Enzymes, *Journal of Creation* 13(1):5–7, 1999.

26. J. Knight, Top Translator, *New Scientist* 158(2130):15, 18 April 1998.

- Komplexní složené oči některých druhů trilobitů (vyhynulých a údajně „primitivních“ bezobratlých tvorů) byly úžasně navrženy. Skládaly se z malých tubusových oček (ommatidii), z nichž každé vidělo svůj výřez okolí, a měly speciální čočky, které zaostřovaly světlo z jakékoli vzdálenosti. Někteří trilobiti měli propracovaný design čočky, který sestával z vrstvy kalcitu nad vrstvou chitinu – materiálů s přesně danými indexy lomu – a mezi nimi zvlněné rozhraní přesného matematického tvaru.²⁷ Návrhář těchto očí je Mistr Fyzik, který použil to, co nyní známe jako fyzikální zákony – Fermatův princip nejkratšího času šíření světla, Snellův zákon o lomu světla, Abbého sinusový zákon a optiku dvojího lomu.
- Oči humra jsou jedinečné v tom, že jsou modelovány na dokonalém čtverci s přesnými geometrickými vztahy jednotek. Tento design kopírují rentgenové dalekohledy NASA.²⁸
- Úžasný sonarový systém delfinů byl popsán v kapitole 5. Tento skvěle navržený sonarový systém má také mnoho netopýřů. Echolokace netopýřů lovících ryby je schopna zjistit ploutev střevle, jemně jako lidský vlas, vyčnívající pouze 2 mm nad vodní hladinu. Tato jemná detekce je možná díky tomu, že netopýři dokáží rozlišit ultrazvukové ozvěny velmi blízko sebe. Lidmi vyrobený sonar dokáže rozlišit ozvěny od 12 miliontin sekundy od sebe, „a s velkými obtížemi ho lze snížit na 6 až 8 miliontin sekundy“. Podle výzkumníka Jamese Simmonse z Brown University však netopýři „poměrně snadno“ rozlišují ultrazvukové ozvěny jen 2 až 3 miliontiny sekundy. To znamená, že dokáží rozlišit objekty „jen 0,3 milimetru vzdálené od sebe – asi na šířku čáry psané perem na papíře“.²⁹
- Nervový systém pijavice používá trigonometrické propočty k určování hybnosti svalů a do jaké míry.³⁰

27. K. Towe, Trilobite Eyes: Calcified Lenses, *Science* 179:1007–11, 9 March 1973; R. Levi-Setti, *Trilobites: A Photographic Atlas* (Chicago, IL: University of Chicago Press, 1975). Viz také C. Stammers, Trilobite Technology, *Creation* 21(1):23, December 1998–February 1999.

28. M. Chown, 'I spy with my lobster eye', *New Scientist* 150(2025):20, 13 April 1996; 'X-ray lens brings finer chips into focus', *New Scientist* 151(2037):18, 6 July 1996. See also J.D. Sarfati: 'Lobster eyes—brilliant geometric design', *Creation* 23(3):12–13, June–August 2001; <creation.com/lobster>.

29. Simmons byl citován v článku s výstižným názvem, Bats Put Technology to Shame, *Cincinnati Enquirer*, 13 October 1998. Jeho výzkumná studie má název J.A. Simmons et al., Echo-delay Resolution in Sonar Images of the Big Brown Bat, *Eptesicus fuscus*, *Proceedings of the National Academy of Science USA* 95(21):12647–12652, 13 October 1998. Viz také P. Weston, Bats: Sophistication in Miniature, *Creation* 21(1):28–31, December 1998–February 1999.

30. R. Howlett, Simple Minds, *New Scientist* 158(2139):28–32, 20 June 1998. Úvodník na str. 3 stejného čísla projevilo svou materialistickou předpojatost tvrzením bez sebemenších důkazů: „Nervové buňky pijavice dospěly ke trigonometrii zjevně náhodným a neřízeným způsobem – evolucí, zatímco lidé, jak se zdá, získali matematické schopnosti intelektuálním úsilím.“

- Nyní něco z mé vlastní specializace v oblasti vibrační spektroskopie: existují pádné důkazy, že náš smysl pro detekci chemických látek (čich) funguje na stejných principech jako kvantová mechanika.³¹

PROČ MÁ BÝT DESIGN „NEVĚDECKÝ“?

Skutečným důvodem odmítnutí výkladu, který je založen na stvoření, je bezmezná oddanost k naturalismu. Jak bylo ukázáno v kapitole 1, evolucionisté proměnili vědu v „zápas“ o materialismus a cokoli se týká stvoření/designu je vyloučeno jejich samoučelnými pravidly.³² A tak třebaže *Učení o evoluci* odbývá vědu o stvoření jako „nevědeckou“, jeví se to tak, že to spíše pramení z vlastních pravidel hry než z nějakých důkazů.

Dokonce i někteří anti-kreacionističtí filozofové vědy silně kritizovali tento evoluční vědecko-právní základ takových her se slovy. Správně poukazují na to, že víc by nás měla zajímat *pravdivost* nebo *neppravdivost* stvoření než to, zda splňuje nějaká kritéria, sloužící vlastním „vědeckým“ zájmům.³³

Mnohé z tohoto slovíčkaření si navzájem odporuje, takže to nutně vyvolává otázku, zda jejich hlavním účelem není spíše vyloučit stvoření za každou cenu než z logických důvodů. *Učení o evoluci* na straně 55 například tvrdí:

Názory „vědy o stvoření“ vycházejí z přesvědčení, že vesmír stvořil Bůh – včetně lidí a dalších živých tvorů – a to najednou, v relativně nedávné minulosti. Vědci z mnoha oborů však tyto názory prozkoumali a shledali, že jsou vědecky nepřijatelné. Například důkazy o velmi

31. L. Turin, A Spectroscopic Mechanism for Primary Olfactory Reception, *Chemical Senses* 21:773, 1996; citace z S. Hill, Sniff'n'shake, *New Scientist* 157(2115):34–37, 3 January 1998. Viz také J.D. Sarfati, Olfactory Design: Smell and Spectroscopy, *Journal of Creation* 12(2):137–8, 1998.

32. C. Wieland, Science: The Rules of the Game, *Creation* 11(1):47–50, December 1988–February 1989.

33. M. Ruse, editor, *But Is it Science? Science at the Bar—Causes for Concern*, by L. Laudan and The Philosopher of Science as Expert Witness, by P.L. Quinn (Buffalo, NY: Prometheus Books, 1988), p. 351–355, 367–385. Ruse byl filozof vědy, který nejvíce ovlivnil americké soudce v tom, že stvoření je „nevědecké“, a Laudan a Quinn, sami evolucionisté, vyvracejí jeho klamné argumenty.

mladé Zemi jsou neslučitelné s mnoha různými metodami určování stáří hornin. Navíc, protože základní návrhy vědy o stvoření nepodléhají testům a ověřování, nesplňují tyto myšlenky vědecká kritéria.

Definici vědy o stvoření má *Učení o evoluci* téměř v pořádku, i když kreacionisté přesně sledující biblické předpoklady by mohli namítnout, že různé věci byly stvořeny v různých dnech. Nicméně *Učení o evoluci* na jedné straně nepochybuje, že myšlenky kreacionistické vědy byly po přezkoumání shledány vědecky nepřijatelnými, ale potom také tvrdí, že „základní návrhy vědy o stvoření nepodléhají testům a ověřování.“ Jak ale potom mohly být zkoumány (ověřovány!) jejich návrhy, vždyť ani ty nelze testovat?

To, že věda prokázala stáří Země v miliardách let, není samozřejmě pravda – viz kapitola 8.

Historik a filozof vědy Stephen Meyer uzavírá:

Dosud jsme nenarazili na žádný v principu pádný důvod pro vyloučení designu z vědy. Design se jeví být právě tak vědeckým (nebo nevědeckým), jako jeho evoluční soupeř. ...

Vnímání empirických argumentů pro design je proto nezbytnou podmínkou plně racionální historické biologie. Racionální historická biologie se nemůže zabývat jen otázkou: „Který materialistický nebo naturalistický evoluční scénář poskytuje nejvhodnější vysvětlení biologické složitosti?“ ale také otázkou „Vysvětluje původ biologické složitosti – s ohledem na všechny relevantní důkazy – striktně materialistický evoluční scénář nebo scénář zahrnující inteligentního činitele, či snad nějaká jiná teorie?“ Tvrdit něco jiného vlastně znamená trvat na tom, že materialismus má nějaké tajemně privilegované postavení. Jelikož to ale vypadá, že není důvod pro takové tvrzení, potom stejně tak nevidím důvod, proč připustit, že hypotézy o původu musí být přísně naturalistické.³⁴

34. J.P. Moreland, editor, *The Creation Hypothesis*, The Methodological Equivalence of Design and Descent: Can There Be a 'Scientific Theory of Creation?' by S.C. Meyer (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1994), p. 98, 102. R

ZÁVĚR

Tato kniha se zabývala hlavními argumenty evoluce, které předložili autoři *Učení o evoluci a podstatě vědy*, a shledala je neuspokojivými. Ve srovnání s nimi jsou přesvědčivé naopak důkazy pro stvoření. Kniha *Vyvrácení evoluce* se ve svých devíti kapitolách věnovala zejména těmto oblastem:

1. **Kapitola 1:** Fakta nemluví sama za sebe, ale je třeba je *interpretovat* v rámci ostatních souvislostí. Vůdčí evolucionisté jsou předpojatí myšlenkami naturalismu, a to do té míry, že mnozí z nich jsou vysloveně ateisté. Toto platí zejména pro vydavatele *Učení o evoluci*, Národní akademii věd. Naproti tomu kreacionisté připouštějí, že jsou předpojatí ve prospěch stvoření tak, jak je odhaleno v Bibli. Ačkoli tedy mají *stejná* fakta jako evolucionisté, vede jejich interpretace podle biblického rámce k vědecky přesvědčivější teorii.
2. **Kapitola 2:** Jak zastánci biblického kontextu Stvoření/Pád/Potopa, tak i obhájci evoluce od neživých částic k člověku učí, že organismy se mění v čase a že v tomto hrají velkou roli mutace a přirozený výběr. Evolucionisté však předpokládají, že změny nakonec zvýší informační obsah, takže jediná živá buňka (o které tvrdí, že vznikla z neživých chemikálií) byla předkem veškerého dalšího života. Kreacionisté naopak věří, že byly stvořeny samostatné druhy a že změny obecně buď odstraní některé informace, nebo ponechají celkový obsah informací beze změny. Příklady „evoluce v akci“, předložené *Učením o evoluci* tento nezbytný nárůst informací pro evoluci *neprokazují*. Spíše se jedná o příklady variability v rámci druhu, což neodporuje biblickému rámci stvoření.

3. **Kapitola 3:** Evolucionisté už od doby Darwina předpovídali, že fosilní záznam ukáže mnoho přechodových forem propojujících jeden druh organismu s jiným druhem. Místo toho fosilní záznam ukazuje, že zvířata se v něm objevují náhle a plně zformovaná, a zůstává jen hrstka i tak sporných příkladů údajných přechodných forem. Rovněž je sporné, zda si lze vůbec představit funkční meziprodukty v tak mnohých formách.
4. **Kapitola 4:** Ptáci jsou jedineční tvorové, jejichž křídla a peří byla navržena k létání, a jejich speciální plíce jsou zcela odlišné od plic všech plazů. Někteří evolucionisté navrhuji, že ptáci se vyvinuli z plazů plachtících ze stromů, zatímco jiní navrhuji, že se ptáci vyvinuli z běhavých dinosaurů. Každá skupina vyvrací tu druhou tak přesvědčivě, že jediný rozumný závěr je ten, že ptáci se z nelétavých tvorů zkrátka vůbec nevyvinuli.
5. **Kapitola 5:** Velryby jsou savci navržení pro život ve vodě s mnoha jedinečnými vlastnostmi. *Učení o evoluci* tvrdí, že velryby se vyvinuly ze suchozemských zvířat, a předkládá řadu údajných meziclánků velryb. Při bližší analýze však žádný neobstojí. Zjistili jsme například, že fosilní důkazy pro jednoho z údajných klíčových meziproduktů, *Ambuloceta*, jsou jen fragmenty některých kostí. Další údajný meziprodukt, *Basilosaurus*, je ve skutečnosti 10krát větší než *Ambulocetus*, i když kniha je vykresluje stejně velké. A evoluční paleontolog obratlovců poukazuje na jeho zvláštní tvar těla a zubů, což znamená, že *Basilosaurus* „nemohl být předkem moderních velryb“.
6. **Kapitola 6:** Lidé se od opic velmi liší, zejména inteligencí a jazykem. *Učení o evoluci* představuje řadu lebek domnělého „opočlověka“. Důkazy však svědčí o tom, že lidé a australopitekové jsou rozdílné druhy. To vyplývá z analýzy půlkruhovitých kanálků v uchu a kanálku, který vedl nerv k jazyku. Také podobnost DNA mezi lidmi a šimpanzi je nadhodnocená; odlišnosti odpovídají obrovským rozdílům v informacích. Společný Tvůrce je lepším vysvětlením podobností i rozdílů. Správně vyobrazená embrya ukazují, že různé druhy mají navzdory tvrzení *Učení o evoluci* velmi odlišná embrya, nikoli podobná.
7. **Kapitola 7:** *Učení o evoluci* představuje obvyklou teorii velkého třesku. Neexistuje však uspokojivé evoluční vysvětlení, které by po takovém údajném „velkém třesku“ objasnilo vznik vesmíru,

hvězd i Sluneční soustavy bez příčiny. *Učení o evoluci* také diskutuje o sporech Galilea, ale uniká zde podstata celé věci. Církev převzala ptolemaiovský model a podle toho interpretovala Bibli. Sekulární obhájci tohoto modelu přesvědčili církevní vůdce, že Galileo je skutečně v rozporu s Bibli. Navíc k výuce ptolemaiovské astronomie byly použity (zneužity) verše, které pocházely často z Žalmů, tedy hebrejské poezie (na rozdíl od Genesis), a které zjevně nebyly určeny k výuce konkrétního kosmologického modelu. Uplatněny (zneužity) byly také další biblické pasáže k použití Země jako *referenčního rámce*, což je vědecky přesný postup.

8. **Kapitola 8:** *Učení o evoluci* nám říká, že Země je stará miliardy let, a „dokládá“ to fosiliemi a radiometrickým datováním. Existují však důkazy, že mnohé horniny a fosilie vznikly katastrofickými procesy, což odpovídá biblickému rámci, který zahrnuje globální Potopu. Teorie radiometrického datování se opírá o několik neprověřitelných předpokladů o minulosti a metody se v praxi často ukázaly jako chybné, a dokonce i vzájemně si odporující. Devadesát procent metod, použitých k odhadu stáří Země, vykazuje věk mnohem mladší než ten, který uplatňuje *Učení o evoluci*.
9. **Kapitola 8:** Živé organismy mají nesmírné množství složitých specifických informací kódovaných v DNA. Je zajímavé, že právě tímto kritériem by se mělo prokázat, že signál z vesmíru pochází z inteligentního zdroje. Samotná DNA je naprosto nejučinnějším úložným/obnovovacím systémem ve vesmíru. Tyto uložené informace v sobě nesou plán všech enzymů nezbytných pro život a jsou receptem pro stavbu potřebných komplexních orgánů. Mezi ně patří také sonary delfínů a netopýrů a miniaturní motory pohánějící bičky nebo vyrábějící molekulu ATP. Jsou daleko složitější než cokoli, co postavili lidé. Jiné struktury byly inspirací pro lidské vynálezy; například oko humra inspirovalo návrh rentgenového dalekohledu. Nakonec se ukazuje, že design je plně legitimním vysvětlením a jediným důvodem pro jeho odmítnutí je *předpokládaná* víra v materialismus.

O AUTOROVÍ

Doktor Sarfati se narodil v Austrálii a později studoval na Novém Zélandu, na sekulární univerzitě Victoria University ve Wellingtonu, kde získal v roce 1995 akademické vzdělání PhD. v oboru fyzikální chemie. V roce 2019 se stal také americkým občanem. Dr. Sarfati od svých 22 let psal články jako spoluautor v běžných vědeckých časopisech, včetně jednoho o vysokoteplotních supra-vodičích, publikovaném v časopise *Nature*.

Jonathan byl spoluzakladatelem křesťanské společnosti Apologetics Society na Novém Zélandu, poté v roce 1996 začal působit v australské kanceláři společnosti *Creation Ministries International*. V roce 2010 přešel on i jeho manželka (Američanka) z australské kanceláře do kanceláře USA poblíž Atlanty.

Dr. Sarfati je autorem nejpůvodnějších a nejpůsobivějších knih otázkách původu, je energickým zastáncem biblického stvoření („mladá Země“) a vyvrací i ty nejsilnější argumenty evoluce a milionů let. Jeho první kniha *Refuting Evolution* (*Vyvrácení evoluce*) se dočkala více než půl milionu prodaných výtisků, čímž se stala nejprodávanější kreacionistickou knihou všech dob (kromě Bible!). Jeho nejnovější nejdůležitější kniha nese název *The Genesis Account* (Poselství knihy Genesis), důkladný 800stránkový [teologický a vědecký komentář k textu Genesis 1-11](#).

Jonathan je také mistrem šachu, je bývalým novozélandským šachovým šampionem a také hrál s bývalým mistrem světa Borisem Spasským. Jednou z jeho zálib je simultánní šachová hra, někdy i „se zavazanýma očima“, tedy z paměti.

V roce 1925 byl učitel obžalován proto, že ve státní škole vyučoval evoluci. Tento známý Scopesův soudní proces upřel pozornost naší společnosti na Darwina.

V roce 1962 Nejvyšší soud USA rozhodl, že školní modlitba je protiústavní.

V roce 1998 Národní akademie věd USA vydala a distribuovala knihu pro veřejné školy a další instituce s názvem *Učení o evoluci a podstatě vědy*. Tato publikace byla navržena tak, aby přesvědčila učitele a pomohla jim prezentovat evoluční teorii jako fakt, aby mohli čelit anti-evolučním studentům výroků jako:

- „Nikdo sice neviděl evoluci jednoprstého koně v koně tříprstého, ale to neznamená, že si nemůžeme být evolucí koně jistí.“ (str. 55)
- „... ve vědecké komunitě neprobíhá žádná diskuse o tom, zda došlo k evoluci, a také nejsou žádné důkazy o tom, že k evoluci nedošlo.“ (str. 4)
- „... samotní vědci používají slovo „teorie“ volně a používají ho jen pro předběžná vysvětlení, která ještě nejsou pevně podložena důkazy.“ (str. 5)
- „... „věda o stvoření“ je názor, že vědecké důkazy mohou podpořit doslovnou interpretaci knihy Genesis ... vědci se podívali na argumenty a zjistili, že nejsou podloženy ověřitelnými údaji.“ (str. 9)

Vidíme, že ohledně výuky evoluce na našich školách jsme se odklonili od zákonných ustanovení k jedinému způsobu uvažování, k evoluci; ačkoli je neprokázaná, je přesto jedinou odpovědí na otázku lidského původu.

**A POTOM SE DIVÍME, PROČ MÁME PROBLÉMY S DĚTMI
V NAŠICH VEŘEJNÝCH ŠKOLÁCH!**

**Výsledkem tohoto smýšlení je zděšení z nepředstavitelného násilí
a kultura bez cíle. Kniha *Vyvrácení evoluce* otřásá troskami
té beznadějné, nepodložené teorie a vnáší světlo svobody
vzdělávání tam, kde je to zoufale potřeba.**